

SERXWEBÛN

JI SERXWEBÛN Û AZADIYÊ BI RÛMETTIR TIŞTEK NÎNE

Yıl: 13 / Sayı: 145 / Ocak 1994 / 4,- DM

Düşmanın "ya bitireceğiz, ya bitireceğiz" politikasını boşa çıkaracağız ve 1994 yılını

YA KAZANACAĞIZ, YA KAZANACAĞIZ!

Kürdistan devrimi, yenilmezliği kesinleşmiş, bu konuda tamamen güven vermiş bir askeri ve siyasi güç olan PKK tarafından sağlama alınmış olarak 1994 yılına giriyor. Kürdistan halkı büyük umut, büyük güven içinde yeni savaş yılını karşılıyor; Başkan APO'yu, öncü gücü PKK'yi ve kurtuluş ordusu ARGK'yi selamlıyor.

Geçmişte günler, aylar ve yıllar geçer, ama zamanın bu akışı Kürdistan halkı için bir anlam ifade etmezdi. Beklentisi yoktu, gelecek onun için ölüme yakınlaşmaktı. Ömründe bir yılı daha geride bırakmak, böylece daha yıpranmış olmak, daha da yaşlanmış olarak güçsüzleşmek, kısaca ömür tüketmek anlamına gelirdi her yılın sonu ya da yılın başı. Zaten yaşam ile ölüm arasındaki farkın kaldırıldığı koşullar altında bulunan insan için yılbaşları anlamsızdır. Belki de Kürdistan'ın çoğu alanlarında yeni bir yıla girildiğinin farkına bile varılamazdı. Doğayla içiçe, umutsuz ve geleceği olmayan bir yaşam içinde alışılmışı bütün bunlara. Değişmez kaderdir diye boyun eğilmişti. Bu tarihin bir halkı önüne katarak acımasızca başaşağıya doğru yol alışıydı. Gün gün insanlığın büyük çıkışının gerçekleştiği, çağları devirerek günümüze gelen uygarlığın ilk temellerinin atıldığı Mezopotamya'da tarih sahnesinin uçurum köşesinden düşüp yok olmak üzere olan bir halkın trajik hikayesi yazılıyordu.

Son anda müdahale eden PKK hareketi, tarihin bu gidişatını durdurdu, adına layık bir çıkışla Kürdistan halkına yeni yön verdi ve onun gözlerini

Devamı 2. sayfada

"Anlı-şanlı büyük Türk Ordusu"nun

ÇÖZÜLÜŞÜ VE ÇILGINLIĞI

Mekadonyalı İskender'in en büyük düşü dünyanın bir ucundan diğerine uzanan büyük bir imparatorluk kurmaktı. Böyle bir imparatorluğu kurmanın, ayakta tutmanın yegane yolu da güçlü bir ordu oluşturmaktan geçiyordu. Bu anlamda dönemin en büyük ve güçlü ordusunu kurdu. İskender kurduğu orduyla düşündeki imparatorluğu gerçekleştirmek üzere yola koyuldu. Tarihçiler İskender'in ordusunun büyüklüğünden ve barbarlığından bahsederken, bu ordunun geçtiği yerleşim yerlerini nasıl yakıp yıktığını, yine buralardaki tüketim maddelerini bir çırpıda nasıl kocaman ve doymak bilmeyen dev ordunun midesine indirildiğini, nehir sularının içilmekten adeta nasıl kuruduklarını uzun uzadıya anla-

Devamı 4. sayfada

NASIL YAŞAMALI?

Genelde her devrimin uzun bir süreç boyunca sorduğu en temel sorulardan birisi de yaşamın nasıl olması gerektiğine ilişkindir. Alışılagelmiş geleneklerle son derece tutucu, gelişmeye kapalı ve yaşamı boğan bir tarzdan kurtulma isteği, çok itiraz götüren bir yaşam yerine yeniye ve bu temeldeki bir oluşuma ilgiyle ve bir soruyla başlayan, giderek bunu devrimci teori ve devrimci pratikle geliştiren çabalar bir anlamda böyle bir soruya cevap vermelidir.

Devrim, "Nasıl yaşamalı?" sorusuna cevaptır. Devrim kendi başına salt askeri, siyasal ve örgütsel kurallar ve pratikler sergilemek için değildir. Bütün bunlar sosyal bir yaşamın alt ve üst yapısını sağlamak içindir. Kişilikler arası çarpıklıkların baskıya, her türlü sömürüye, bu temelde yalana ve ikiyüzlülüğe dayalı ilişki biçimleri yerine, baskı ve sömürüden uzaklaşmış, herkesin emeğine dayalı olarak belli bir ortaklaşalığı eşitlik ve özgür iradeyle kurmak isteyen çabalardır. Bunlar yine devrim süreçlerinin en çok dikkat ettiği ve yerleştirmek istediği değerler oluyor. Özgürlük, özgür ilişkiler sistematiği her devrimin büyüklüğüne bir cevap teşkil ediyor.

Her şeye itiraz etme ve tepki gösterme temelinde devrimci teori ve eyleme ulaştım

Denilebilir ki, Kürdistan gerçekliği de hiçbir ülkeyle kıyaslanmayacak kadar bu sorunun yakıcılığını dayatmakta ve o denli de acil cevabını istemektedir. Ben kendi yaşam pratiğimi özetlemeye çalıştım. Bildiğiniz gibi "Dirilişin Öyküsü"nde çocukluktan itibaren kendi yaşam pratiğimi anlatmıştım. İşte orada da görüldüğü gibi, hemen her şeye bir itiraz ve tepki gösterdim; hemen her şeyin aleyhte olduğu bir düzene daha gözümü açar

Devamı 12. sayfada

PKK Genel Sekreteri Abdullah ÖCALAN yoldaş değerlendiriyor:

DOĞRU TEMELDE KADROLAŞMAK DEVRİMDE BÜYÜK ZAFERİN GÜVENCESİDİR

Oldukça malum yaşam, onun bütün özelliklerine ters dayatmalarla olur. Bunları sorguluyoruz. Şunu iyi bilmek lazım ki; ben yaşadıkça hamle yapacak gücümüzü korurum. Kimse ne değişik anlasın, ne de başka sonuç çıkarsın. Ulusun hakkını gözetirim, iyilik ölçülerine, güzellik ölçülerine bağlı kalırım. Tarih bir gün bu gerekçelerle hesap sorarsa, kimse şaşırmasın. Savaşı başkalarının istem ve beklentilerine göre değil, doğru istem ve beklentilerine göre yürütürüm. Tek başıma başladım ve tek başıma da bitirebilirim. Savaşa gelmeyenin, kolektivizme gelmeyenin, yüce yoldaşlığa gelmeyenin kim olduğunu kanıtlayabilirim. Bütün bunları şunun için söylüyorum; bize dayatılan tutumlar, fazla iç açıcı olmadığı gibi, anlamsızdır da. İşler neden iyi düzenlenmiyor, bir çalışma alanı niye iyi gelişmiyor, niye bariz hatalar sürekli tekrarlanabiliyor; niye işler PKK'nin ilk günde, yani hiçbir şeyi yokken bile büyük bir coşkuyla, inançla ele alındığı gibi ele alınmıyor? Zaferin eşiğindeyiz, niye bunun kıymeti bilinmiyor? Tabii ki bunu soracağız. Çünkü, benim dışımda binlerce insanın emeği var, onların vasiyetlerinden tutalım emanetlerine kadar mirasları var. Bunlara bağlı kalarak, zarar verene hesap soracağız. Bu yetki resmen ve fiilen bana tanınmış; gerekeni yapacağız.

"Başkana selam, her şeye keyfi-

Devamı 7. sayfada

13. yıl hedefimiz
BÜYÜK MÜCADELENİN GÜÇLÜ SESİ!

Gazetemiz **Serxwebûn'**un yurt dışında sürdürdüğü yayın yaşamının üzerinden tam 12 yıl geçti. Ancak Serxwebûn'un bir ihtilalci yayın organı olarak doğuşu daha önceki yıllara uzanıyor. Kürdistan'da illegal olarak yayın yaşamına atıldığı 1978 yılı temel alındığında, Serxwebûn gazetesi 16 yıllık görkemli bir yayın tarihini geride bırakmış bulunuyor. Bu durumda gazetemiz aynı zamanda Kürdistan tarihinin en uzun süreli yayın organı ünvanını da kazanmış oluyor.

Kuşkusuz ömrünün uzunluğu tek başına bir yayın organının niteliğini belirleyemez ve başarısının temel ölçütü olamaz. Önemli olan bu yayın organının halk kitlelerine açıkladığı görüşlerin pratikte hangi ölçüde uygulama olanağı bulduğudur. Teori ancak pratiğe kararlılıkla aktarıldığında çıkarlarını dile getirdiği halk kitleleri tarafından benimsenebilir ve maddi bir güç haline gelebilir. Pratikten kopuk teori, ne kadar doğruları içerirse içersin, gösterişli giysiler içinde bir ölü düşünceler yığını olmaktan kurtulamaz. Serxwebûn, Kürdistan üzerindeki sömürgeci egemenliğe ve onun doğrudan ya da dolaylı uzantılarına karşı düşünce alanında amansız ve kesintisiz bir savaşım yürütmüş; başka bir deyişle fikir gerillacılığının komuta merkezi rolünü oynamıştır.

Devamı 11. sayfada

Amansız yüklenerek başarmaya kesin kararlıyız

Ama hangi kişilik ve hangi pratikle?

"Şakası yok bu işin. Gerçek yaşam yasası budur. Hazırlığınızı buna göre yapın. Çok ısrarlı ve yoğun hazırlıklar sonucu sizlere savaş gerçeği hatırlatılıyor. Tabii aynı zamanda karşılığı da isteniyor. Yaşamın her alanında bir iç mücadele içindeyiz; bunun yüzde beşi düşmana karşı yürütülüyorsa yüzde 95´i de kendi saflarımızda yürütülüyor. Sağı solu yakmadan-yıkmadan önce kendimizi yakıp yıkmalı ve yapmalıyız."

Başkan APO, bu sözleriyle 1994 yılı için çok net ve anlaşılır bir şekilde perspektif çiziyor.

Tarih bir kez yaşanır, tekerrür etmez. Yine tarih boyunca insanlığı olabildiğine yücelten, tersinden olabildiğine düşüren çok çeşitli olaylar dönem dönem gerçekleşmiş ve bu olaylar toplumsal gelişmelere damgalarını vurmuşlardır. Hiç şüphsiz imkan ve fırsatlar yerinde ve zamanında değerlendirilerek bu gelişmeler sonucunda ya kazanılmış ya da kaybedilmiştir. Öte yandan geçmişte ve günümüzde bir zamanlar kazananla-

Devamı 5. sayfada

Düşmanın “ya bitireceğiz, ya bitireceğiz” politikasını boşa çıkaracağız ve 1994 yılını

YA KAZANACAĞIZ, YA KAZANACAĞIZ!

Baştarafı 1. sayfada

bağımsızlık ve özgürlük şafağına açtırdı. Bu, ölüm uykusundan şiddetli ve dev bir uyanıştı.

Bu anlamda her şeyini yitiren, kendinden vazgeçen bir halk yeniden yaratıldı, ayağa kaldırıldı, savaş gerçekliğine ulaştırıldı ve zafer yoluna sokuldu. Şimdi, geçmişin ölü halkı, bugünün en militan halkı olarak tarih sahnesinde ben de varım diyor ve güç dengelerinde hesaba katılan bir konumu yaşıyor.

İşte birçoklarınca inanılmaz bir şekilde kendisinde büyük bir devrimi gerçekleştiren Kürdistan halkı, yıllara artık anlamsız bakmıyor. Kurtuluş devrimi için savaşıyor. Yeni bir yıla devrimin nihai zaferine daha yakınlaşmış olmanın coşkusuyla giriyor. Şiddetlenen devrim dalgasından heyecanlanıyor. 1994'te beslediği büyük umudun görkemli gerçekleşeceğine inanıyor. PKK'yi ise, bütün bu beklentilerine cevap verebilecek güç ve hazırlıkta görüyor.

Bu yılın, PKK-TC arasında yürütülmekte olan 10 yıllık savaşın temelinde önemli bir sonuç yaratacak biçimde geçeceği, sömürgeci özel savaş rejiminin yaklaşımından da görülmektedir. Düşman cephesinden en yetkili düzeyde yapılan açıklamalarda, “Her şeyimizi vererek terörü bitireceğiz” deniliyor ve “verilecek bir çakıl taşlarının bile olmadığı”nın da altı çiziliyor. Sömürgeci yetkililerin hemen hiçbir konuşması olmasın ki, içinde “terörle mücadele” açıklaması bulunmasın. Hiç ilgisi olmayan, konusu farklı olan açıklamalarda, toplantılarda, panellerde, kısacası insanın aklına gelebilecek hemen her yerde “terörle mücadele” esas gündem maddesi oluyor ve ırkçı-şovenist çığlıklar içinde herkes PKK'nin ezilmesi yolunda seferberliğe çağrılıyor.

Türk egemenlerinin tarihleri boyunca hiç böyle ezilmedikleri, hiç böyle çaresiz kalmadıkları, hiç böyle korkunç bir sorunla karşılaşmadıkları rahatlıkla ortaya çıkıyor. PKK ile mücadeleyi bir “ulusal dava”, bir “ikinci istiklal savaşı” olarak görüyor ve adına “ya var olma, ya da yok olma savaşı” diyorlar. Bu nitelendirmeler ve bu düzeydeki ciddi yaklaşımlar ulusal kurtuluş mücadelemizin lehinde beyinlere olumlu imaj yerleştirmekte, büyük güç çağrışımlarını yaptırmaktadır. En önemlisi, TC'nin PKK için dilinden düşürmediği “terör örgütü” kavramı, bu yaklaşımlarla çelişmekte, bunu iç ve dış kamuoyu da görmektedir. Dünyada hiçbir terör hareketi, milyonları etkilememiş, örgütlememiş ve karşısındaki devlet gücünü savaşamaz duruma getirmemiştir.

“Verecek bir karış toprağımız, bir çakıl taşımız yoktur” açıklaması, PKK'nin artık Kürdistan'da devrimin zaferini kazanmak üzere olduğu anlamına geliyor. Gelişmenin boyutu günden güne genişliyor. TC politika üretemiyor, yürüttüğü özel savaş Türkiye halkından destek görmüyor. Bütün sömürgeci parti liderleri on yıllardır mecliste ve meydanlarda hep aynı şeyleri söylemekte, yani hiçbir yeni şey dile getirmemekte, aynı merkezden kumandalı konuşmakta ve bunların gereklerini bile yerine getirmemektedirler. Yıllardır duydukların aynı şeyler olduğunu, vaat edilenlerin yerine getirilmediğini hemen her gün duyan ve gören Türkiye halkında da bu durum, içten içe büyük tepkiye yol açmakta, sonuçları parça parça dışa yansımaktadır. Bu durum, Türkiye'de ciddi bir devrimci muhalefete zemin sunmaktadır. Sonuçta Türk egemen sınıfları Kürdistan'da yalnızlığa mahkum oldukları gibi, Türkiye'de de yalnızlığa doğru hızla ilerlemektedirler.

TC'nin asıl gerçeği bu çerçevede bir çıkmaz içinde seyrediyor. “Kararlılık” gösterileri, açıklamaları tüm ağırlığıyla kendisini gösteren bu durumun ortaya çıkardığı bir ihtiyaçtır.

Yeni bir yıla girerken PKK önderliğindeki Kürdistan devrim cephesinin durumu farklı ve en güçlü dönemini yaşıyor. PKK, sömürgeci düşmanın mevcut bunalımını, çözülüşünü, bundan dolayı gündeme getireceği çok yönlü askeri ve siyasi saldırılarını hesaplayarak buna göre hazırlıklarını yapmakta, politikalarını kesin sonuç almaya, köklü çözüm sağlamaya yönelik zenginleştirmektedir. Bir yandan kapsamlı hazırlıklar geliştirirken, diğer yandan gerilla eylemliliğine devam etmektedir. Hem kırsal alanda, hem de şehir ve metropollerde düşman hedeflere saldırı ve sabotaj eylemlerini geliştirmektedir. Böylece düşmanın tasfiye ya da imha amaçlı operasyonlarını, karşı saldırılarla etkisizleştirmekte ve bahara daha güçlü bir şekilde hazırlanmayı hedeflemektedir. Abdullah ÖCALAN yoldaşın, “Bu kış sıcak geçecek” talimatı doğrultusunda eylemlerine ara vermeyen kurtuluş ordusu gerillaları, özel savaş güçlerine ciddi darbeler vurunca ve böylelikle karşı-devrimci imha planının uygulanma koşullarını ortadan kaldırıyor ve sömürgeci yetkililerin “Bahara bitiririz” söyleminin geçersizliğini ortaya koyuyorlar. Sömürgeciler bu kez “Terörü 1994'te kontrol altına alırız” yönünde açıklama yapmak zorunda kalarak geri adım attılar.

Bir kez daha belirtelim ki, Türkiye, savaşın esas olarak gerçekleştiği Kürdistan sahasında hem askeri ve hem de siyasi alanda kaybetmiş durumdadır. Ancak bu, TC'nin askeri ve siyasi saldırılarında bir azalma olacağı anlamına gelmiyor. Tersine her iki alanda da şiddetli saldırıları beklemek, bu saldırıları geri püskürtmeye hazır olmak gerekiyor. Denilebilir ki 10 yıllık savaşın finali bu yıl yaşanacaktır. Taraflar var güçleriyle yüklenmeye, taktiklerinde başarıya ulaşmaya ve bunun ardından doğacak sonucu kendi lehlerine çevirmeye çalışacaklardır. PKK'nin özellikle de 1993 yılında geliştirdiği siyasal hamleleri saymasak, şimdiye kadarki savaşta daha çok askeri yöntem ön planda oldu. Karşılıklı askeri şiddet yöntemiyle taraflar kendi kuralları çerçevesinde sonuç yaratmaya, gelişme sağlamaya yöneldiler. Bu konuda iç ve dış kamuoyunda ortak bir kanıya varıldı. PKK askeri yöntemle TC devletini yıkma noktasına getirerek devletleşme gücüne ulaşırken, Türkiye buna karşılık gerileyerek devlet olarak kendisini yürütme gücünü kaybetti. Örneğin Türkiye'nin 10 yıl boyunca uygulamadığı askeri şiddet saldırısı ya da taktiği kalmadı. PKK ise bütün bunlara yönelik karşı taktikler geliştirerek kazanımlar sağlamanın ötesinde bu konuda inisiyatifi ele geçirdi, psikolojik üstünlüğü sağladı ve savaşı kendi koşullarında gerçekleştirerek yönlendirme konumuna geçti. Bu anlamda TC'nin baharda imha hareketini başlatarak “PKK terörü”nü ezeceğini söylemesi, bunu ağır bir psikolojik havaya dönüştürmesi yeni bir şey değil. Herkes, artık TC'nin ne yapacağını düşünebilir ve cevabını bulabilir. Dolayısıyla askeri olarak PKK'nin de, TC'nin de aldığı ve alacağı sonuç netleşmiş durumdadır.

Bu nedenle savaş 1994 yılında daha fazla siyasal alana yansıyacaktır. Kürdistan sorununun çözüm konusu siyasi platformlarda daha fazla tartışılacaktır. Kamuoyu savaşa ilgi noktasında yoğunlaşma ve aktifleşme gereğini duyacaktır. Aydın çevreler, sendikalar, demokratik kitle örgütleri ve toplumun diğer duyarlı kesimleri arasında saflaşma, yeni politik tavırlara yönelme, kendi görüşleri doğrultusunda taraf tutma beklenebilecek somut gelişmeler arasında olacaktır. Bunun adımları şimdiden görülmektedir; değişik adlar altında bir araya gelen çeşitli mesleklerden aydınlar savaşı tartışmakta, Kürdistan sorununun çözümüne katkı sunmaya çalışmaktadırlar. TC'yi gözü kapalı destekleyen, özel savaşa akıl hocalığı yapan inkarcı-şoven kesimler zaten belli ve devletten yana olan tavırlarını da saklama gereğini duymuyorlar. Sömürgeci rejimin bu kesimler dışında destek bulabileceği çevreler bulunmamaktadır. Ancak Türkiye halkının büyük çoğunluğunun tavırsız kalması da TC açısından önemli bir destek niteliğinde olmaktadır. Bununla birlikte bu çoğunluğun olduğu gibi kaldığı ya da kalacağı düşünülemez; gittikçe TC aleyhine bir değişim görülebilmektedir. Değişimin daha da hızlanması ve giderek örgütlülüğe dönüşmesi de şaşırtıcı veya beklenmedik bir gelişme olmayacaktır. “Bugün bitecek”, “yarın ezilecek” denilen, ama tersine yıllardır süren ve her gün biraz daha şiddetlenen savaş Türkiye halkını çok yakından etkilemektedir. Bu halkın evlatları savaş cephesine sürülmekte, aileler evlatlarının terhislerini beklerken cenazeleriyle karşılaşmakta ve yine bu savaşa aktarılan kaynaklar, yapılan büyük harcamalar ekonomik iflasa yol açarken ağırlaşan fatura da halka çıkarılmaktadır. Türkiye halkı şimdiye kadar bu acıya ve bu ekonomik zorluğa dayanmışsa, bundan sonra istese de dayanma gücünü gösteremeyecektir. Üstelik gün geçtikçe PKK'nin bir terör hareketi olmadığını, baştaki yöneticilerinin yalan söylediğini, yine PKK'nin meşru olan ulusal kurtuluş mücadelesine önderlik ettiğini daha iyi görmektedir.

Kısacası, bu yıl Türkiye'de de rejime muhalifliğin nicel ve nitel durumu büyük gelişme gösterecektir. Kürdistan halkı zaten sömürgecilikten kesin bir kopuşu yaşamaktadır. Pervasız bir devlet terörü, her türlü işkence ve katliam altında direnen, öncüsü etrafında örgütlü gücünü geliştiren ve genişleten halk, büyük özgürlük yürüyüşüne devam etmeye hazırdır. Düşmanın halka yönelik başvurmadığı hiçbir baskı çeşidi kalmamıştır, fakat buna rağmen yıldıramamış, geri adım attıramamıştır. Bu durumda halkımız artık savaşçı bir yaşama alışmış, savaşın zorlu koşullarına adapte olmuş, buna yönelik bir şikayeti de kalmamıştır. Öncüsünden istediği, ulusal kurtuluş mücadelesinin daha da geliştirilmesi, bunun kalıcı mevzilere dönüştürülmesi ve sömürgeciliğin topyekün olarak Kürdistan'dan kovulmasıdır. Bunun için her türlü fedakarlığa, savaşa ve desteğe sonuna kadar hazırdır.

Halkın durumu, savaşa yaklaşımı, mevcut tavrı hem PKK ve hem de düşman tarafından çok iyi biliniyor ve bu, yeni dönem için değerlendirilmesi gereken önemli sonuçlar ortaya çıkarıyor. Savaşla yaratılan bu düzey, özellikle PKK tarafından her yıldan daha çok bu yılda siyasal alana yansıtılacak, siyasal hamlelere dönüştürülecek, sonuçları derlenip örgütlendirilecek ve bir çözüm gücü haline getirilecektir. Bu askeri sahanın durgunlaşacağı anlamına gelmez. Gelişmelerin seyrine göre askeri-siyasi mücadele iç içe yürütülecek, bazen biri ön plana geçecektir. Fakat temelde her taktik köklü çözüme ulaşmayı hedefleyecektir. 1994'ün her yıldan diğer bir farkı, silahlı mücadelenin yanısıra siyasi mücadelenin de daha fazla yoğunlaşacağıdır.

Nitekim partimiz PKK'nin yıl hedefleri arasında kurtarılmış bölgeler de bulunmaktadır. Bunun koşulları yaratılmıştır. Bu fırsat değerlendirilerek Kürdistan devrimi lehine büyük gelişmelere dönüştürülebilir. Özellikle de Kürdistan'da halkın örgütlülük durumu, siyasal zemin ve coğrafya oldukça uygundur. Abdullah ÖCALAN yoldaş, parti çizgisinde dönemsel görevlerin başarıyla yerine getirilmesi durumunda, ülkenin yüzde doksanının kurtuluşa götürülebileceğini söylüyor. Ayrıca kurtarılmış bölge yaratma hedefine uluslararası konjonktür de uygundur. Artık PKK'nin devletleşme gücünde bir hareket olduğunu uluslararası güçler de görüyor; bunun pratiğine yakından tanık oluyorlar. Bazı emperyalist güçlerin PKK'yi yasaklamaları, ondan “terör örgütü” olarak bahsetmeleri, söz konusu gerçek durumla çelişmiyor. Emperyalizm, PKK'nin başaracağına, dolayısıyla tasfiye edilemeyeceğine, onsuz bir çözümün kalıcı şansının olmadığına inandığı için, PKK ile Ortadoğu'daki çıkarlarını köklü bir şekilde zedelemeyecek bir noktada buluşma arayışındadır. Yani emperyalizm tarafından da PKK'nin tasfiye edilme şansı kaçırılmış ve bu imkan dahilinden çıkmıştır. Ayrıca emperyalist devletler arasındaki çelişkiler de Kürdistan açısından elverişli bir ortam, avantajlar sunuyor.

Öte yandan Batı emperyalist sistemi içinde Kürdistan ile ilgili her devlet kendi çözümünü gündeme getirecektir. Bunun için de uluslararası konferanslar, çözümde görevli kılınacak heyetlerin girişimleri, uluslararası ciddi kurumların toplantılarında sorunun gündeme getirilmesi beklenebilir. Belli bazı emperyalist devletler kendi çözümlerini hazırlarken diğer emperyalistleri tümden dıştalamaları düşünülemez. Amaç geleceğe yatırım konusunda daha fazla pay sahibi olmak, çıkarları sağlama almak ve geliştirmektir. Sadece Kürdistan'dan değil, Ortadoğu'dan büyük pay sahibi olmak isteyen, bölgede egemenliğini sağlama almak amacında olan her güç, Kürdistan sorununun PKK önderliğinde çözüme doğru gittiği bir süreçte ilgisiz ve seyirci kalamaz. Dolayısıyla karşılıklı alternatif çözümlere sıkça tanık olmak mümkündür.

Kurtarılmış bölge yaratma hedefine uluslararası konjonktür de uygundur. Artık PKK'nin devletleşme gücünde bir hareket olduğunu uluslararası güçler de görüyor; bunun pratiğine yakından tanık oluyorlar. Bazı emperyalist güçlerin PKK'yi yasaklamaları, ondan “terör örgütü” olarak bahsetmeleri, söz konusu gerçek durumla çelişmiyor.

Bir zamanların kıtalar arası hüküm süren, önüne geleni kılıçtan geçiren, silahla biçen, bu konumuyla çevre halkların korkulu rüyası, gerçek anlamda bir baş belası olan “şanlı” Türk ordusu, şimdi hasta yatağında can çekişiyor. Tabu olmaktan çıkmıştır, bırakalım Kürdistan halkını, Türkiye halkı bile bu ordunun katletmekten, vurup kırmaktan, terör estirmekten ve kan akıtmaktan başka bir işlevi olmadığını görmüştür. Asker kaçakları onun için yüzbinlerle tırmanış gösteriyor, askerler firar ediyor, ordu mensupları intihar ediyor, cinnet getiriyor, erler karakolları yakıyor, asker aileleri tepki gösteriyor. Tam bir psikolojik yıkım, “Vietnam sendromu”nu çoktan aşmış bir “Kürdistan sendromu...”

Kuşkusuz sorunu çözüm boyutuna getiren PKK de kendi çözümünü dayatacak ve ısrar edecektir. Bunun için gerekli olan bütün çalışmaları hem ülke sahasında ve hem de uluslararası alanda kapsamlı ve programlı bir şekilde yürütecektir. Doğal olarak PKK'nin çözüm şansı ve avantajı büyük ve uygulaması diğer güçlerin çözümleriyle karşılaştırılmayacak kadar imkanlar dahilindedir. Zaten gerçek ve kalıcı çözüm de budur. PKK tüm gücüyle kendi çözümüne uygulama imkanını açmaya çalışacaktır. Bunu başarmak zor değildir. Kürdistan etrafında gerek ulusal ve gerekse de uluslararası alanda gündeme gelebilecek yaklaşımları ve olası gelişmeleri zamanında değerlendirecek, bunun sonuçlarını kendi çözümünün güçlendirilmesinde kullanacaktır. Kendi çözümünü esas alırken, gündeme gelebilecek diğer çözümlere de ilgisiz kalmayacak, politik yaklaşacak, TC'nin siyasi çözüme yanaşması yönünde baskı aracı olarak ele alacaktır.

Görüldüğü gibi 1994 yılı yoğun politik gelişmelere sahne olacaktır. Her güç siyasal hamlelere başvuracak ve bununla gelişmelere damgasını vurmaya çalışacaktır. Durum böyle olunca TC de kendi inkarcı çizgisi temelinde PKK'yi dıştalamayı, en azından zayıflatmayı hedefleyen siyasal taktiklere başvuracaktır. PKK'nin siyasal hamlelerinin etkisini sınırlama, başarıya ulaşmasını engelleme yönünde çeşitli yöntemler geliştirecektir. Ayrıca sahte reformlarla hem iç, hem de dış kamuoyu aldatılmaya ve böylece PKK'ye olan destek kesilmeye çalışılacaktır. Devlet bazı reformist-işbirlikçi Kürt çevreleri kullanma, sorunun sahte muhatabı durumuna getirme türünden yaklaşımlar geliştirebilir. Bu işbirlikçi çevreler de bu vesilesiyle daha açık kimlikleriyle hareket edebilir, devlete böylelikle yakınlaşabilirler. Sonuçta "milli mutabakat"a Kürt işbirlikçiler de dahil edilerek, sömürgeci cephe genişletilmeye ve sonuç alınmaya çalışılacaktır. M. Kemal'in, Mustafa Suphi ve arkadaşları tarafından kurulan TKP'yi tasfiye ederek, "Gerekirse komünist partisini de biz kurarız" yaklaşımına benzer biçimde "alternatif" bir Kürt partisini kurma denemesinde bulunabilirler. Ya da Batı'da gündeme gelmesi olası olan uluslararası konferanslara bu işbirlikçi Kürt çevreleri halkın temsilcileri olarak gönderebilirler. Kürdistan'ın bölünüşünü dörde çıkaran Lozan Antlaşması'nda kullanılan feodal Kürt aşiret reisleri gibi... Nitekim Kürdistan'daki işbirlikçi ağalarla toplantılar yapılmakta, bazı yerlerde kullanılmak üzere bu kesimler hazırlanmaktadır. Daha benzer taktiklerin gündeme getirilmesi olasıdır.

TC bir yandan bunları yaparken, diğer yandan askeri yönteme her yıldan daha fazla ağırlık verecektir. Eğer bu yılda, PKK'yi tasfiye etmesini bir yana bırakalım, bu yönde kısmı bazı adımlar atamazsa, Batı'nın desteğini hızla yitirecektir. Çözüm konusunda Batı, kendi çıkarlarını da gözeten bir tarzda TC üzerinde baskısını yoğunlaştıracak, olup bitenlere karşı eskisi gibi seyirci kalmayacaktır. "İnsan hakları"nı, "demokrasi"yi daha fazla dayatacaktır. Tabii Türkiye'nin de yukarıda belirtildiği gibi işbirlikçi Kürt çevrelerin temsilinde bazı kültürel hakları gündeme getirmesi beklenebilir. Fakat hiç kuşku yoktur ki, TC tarafından hangi gelişme ya da taktik gündeme getirilirse getirilsin, bütün her şey PKK'ye karşıt temelde olacaktır. Nitekim orduda yapılan düzenlemeler, koruculuk sisteminin genişletilmesi, özel ordunun kuruluşu, olağanüstü hal yönetimini Kürdistan'ın yanısıra Türkiye alanında da çeşitli biçim ve düzeylerde genelleştirme çabaları, sömürgeci rejimin nasıl kanlı bir savaşa hazırlık yapmakta olduğunu, bütün imkanlarını bu yönde seferber ettiğini, dolayısıyla bütün geleceğini buna bağladığını fazlasıyla gösteriyor. Ordudaki terhislerin ertelenmesi kararının bundan ayrı düşünülemeyeceği, katletmekte ve yıkmakta ustalaşan askerlerin bunun için bekletileceği çok açıktır.

Sömürgeci Türk egemenleri bu vahşette, kanlı emellerinde başarılı olabilecekler mi; hatta başarı şansları bulunuyor mu? PKK önderliğinde yürütülen ulusal kurtuluş mücadelesinin mevcut gelişme boyutları farklı sonuçlar gösteriyor ve böyle bir sorunun "evet" veya "hayır"lı cevabından ötesini ortaya koyan bir şey söylüyor: Yenilen bir ordunun (devlet ordunun kendisidir) başarıp başaramayacağı sorulmaz; ne tür çılgınlıklar yapabileceği, bu çılgınlıklarında tatmin olup olamayacağı sorulabilir. Her şey TC açısından ters tepmeye, sahibinin başında patlamaya mahkum edilmiştir ki, bu büyük bir zaferin yakın zamanı gösteriyor. Bir zamanların kıtalar arası hüküm süren, önüne geleni kılıçtan geçiren, silahla biçen, bu konumuyla çevre halkların korkulu rüyası, gerçek anlamda bir baş belası olan "şanlı" Türk ordusu, şimdi hasta yatağında can çekişiyor. Tabu olmaktan çıkmıştır, bırakalım Kürdistan halkını, Türkiye halkı bile bu ordunun katletmekten, vurup kırmaktan, terör estirmekten ve kan akıtmaktan başka bir işlevi olmadığını görmüştür. Asker kaçakları onun için yüzbinlerle tırmanış gösteriyor, askerler firar ediyor, ordu mensupları intihar ediyor, cinnet getiriyor, erler karakolları yakıyor, asker aileleri tepki gösteriyor. Tam bir psikolojik yıkım, "Vietnam sendromu"nu çoktan aşmış bir "Kürdistan sendromu..." Kimse kirli savaşa bulaşmak istemiyor; çünkü Türk ordusu saflarında sadece ve sadece barbarlık, vahşet, kan, acı, gözyaşı, trajik ölüm, insanım diyen hiç kimsenin dayanamayacağı bir yaşam düşmanlığı var. Tarih, savaş da dahil her şeyin insan tarafından kazanıldığını yazdığına göre, insani duygularla savaşmayan ya da savaştırmayan Türk ordusu kesin kaybetmiştir. Türkiye cumhuriyeti de mutlak anlamda Türk ordusudur. Dolayısıyla PKK önderliğinde Kürdistan halkı, yenilmiş bir çılgın güçle karşı karşıyadır ve kazanması kolaydır.

TC'nin baharda imha hareketini başlatarak "PKK terörü"nü ezeceğini söylemesi, bunu ağır bir psikolojik havaya dönüştürmesi yeni bir şey değil. Herkes, artık TC'nin ne yapacağını düşünebilir ve cevabını bulabilir.

Gözler dışarda, şurada veya burada...

İçte tam bir yenilgi; hatta denilebilir ki, umut bile yok. Gözlerin tümden dış merkezlerde olması, şunun bunun ağzından çıkacak sözlerin heyecanla beklenmesi içteki asıl yenilgiden başka bir sonucun göstergesi değildir. Bu çözülüş süreci, Osmanlı İmparatorluğu'nun 20. yüzyılın başındaki dağılma sürecinden daha derin ve ileri boyutlardadır. Osmanlının bir şansı vardı, kalıntılarından bir TC çıkarma imkanı ve koşulları bulunuyordu. Uluslararası etkin güçlerin, çelişkilerin, boşlukların, rekabetin durumu böyle bir oluşuma başarı şansını verdiriyordu. Büyük güçler, o günkü dünya konjonktürünün özelliklerinden, dengelerin oynaklığından dolayı TC gibi bir devlete çıkarları için ihtiyaç duyuyorlardı. Nitekim varsa Mustafa Kemal'in bir marifeti, bu da, onun bu fırsatı değerlendirmiş olmasıdır.

Güney Kürdistan ve hatta diğer parçalardaki halkımızın koruyucu "Çekiç Güç"ü, PKK önderliğindeki ulusal kurtuluş kuvvetleridir, Kürdistan Halk Kurtuluş Ordusu ARGK'dir. PKK mevcut mücadele gücüyle, ulaştığı mevcut politik ve askeri konumuyla bütün Kürt ulusunu, dünyanın her yerindeki Kürtleri temsil etmektedir. Her Kürdün yüreği, beyni, bilinci ve tarihidir.

Unutmuyoruz ki, o dönemin dünyası yüzyıla yakın bir sürelik değişim geçirmiştir. Şimdi aynı yüzyılın sonlarını yaşıyor. TC'ye cumhurbaşkanlığı yapan Demirel'in kendisi, "Dün dündür, bugün bugündür" demiştir. Osmanlılar kalıntı bıraktı, kalıntının kendisi de TC'dir. Artık kalıntının kalıntısı olamaz, bunun üzerinde yeni bir inşa gerçekleştirilemez. Politikalar değişmek, temeller yeniden atılmak zorundadır. Tersi durumda hiçbir güç, TC'nin enkazını sırtında taşıma kudretinde değildir. Dolayısıyla gözler dışarda hiçbir şey bulamaz. Emperyalizm PKK'ye karşı bilinen bir tavır içindedir. Fakat bu TC'nin istemi doğrultusunda veya PKK'yi dıştalama temelinde bir politika değildir. Çıkar dengeleri böyle bir politikayı gerekli kıldığı için, PKK'nin hızla büyüyen, etkisi genişleyen güç konumunu sınırlandırmak için böyle bir yönelime ihtiyaç duyulmuştur. Clinton'ın, Kohl'ün, Mitterrand'ın veya bir başka emperyalist ya da gerici liderin ağzından PKK aleyhtarı sözlerin çıkması, TC'ye bir şey kazandırmaz, belki bir moral kazandırır ama yenilgisini asla durduramaz. Şüphesiz bu söylenenlerden, emperyalizmin Türkiye'yi artık hiç önemsemediği, bir kenara attığı vb. yönden sonuçlar çıkarılamaz. Emperyalizm Türkiye'ye ihtiyaç duyuyor, ama bu onun çıkarları gereğidir. Ortadoğu gibi bir emperyalist çıkarlar deposunu korumada Türkiye'yi bekçi olarak kullanmak ister, PKK gibi bir sosyalist akımı Türkiye ile sınırlamak ister, bölgedeki anti-emperyalist güçleri Türkiye eliyle tehdit etmek ister, yine bölgeyi askeri olarak da denetlemek için Türkiye'yi bir üs olarak değerlendirmek ister. Buna benzer nedenlerle TC yaşatılmak, mümkün olduğu yere kadar götürülmek istenmektedir. Ama bu bir yere kadardır. Zaten PKK mücadelesi bu hesapları bozmakta, süreci kısaltmakta ve böylece dengeleri sarsarak yeni politik yaklaşımlara yol açmaktadır. Artık Ortadoğu PKK'siz düşünülemeyecek bir biçimde eski konumundan sıyrılmıştır. Emperyalist ülkelerin medyasında bile, Ortadoğu politikasında PKK faktörünün görmezden gelinemeyeceği işleniyor ve ABD'nin Ortadoğu'daki çıkarlarının PKK'ye endekslenme durumuna düştüğü vurgulanıyor. Sadece Ortadoğu'da da değil, Kafkaslar'da, Balkanlar'da, hatta Batı'da bile geliştirilen politikalarda PKK'nin etkisi hissedilmektedir. Bu gerçekler daha kapsamlı irdelenmeyi gerektiren araştırma konularıdır. Neredeyse bütün dünya emperyalist ve gerici güçlerinin birleşerek gelişmesini durduramadığı bir hareket konumuna sahip olan PKK'nin birçok yönüyle değerlendirilmesi durumunda insanlığın yücelmesi yolunda çok önemli dersler ortaya çıkarılabilir.

Kürdistan sorunuyla birlikte ortaya çıkan, bu sorunun çözümü yönünde halkına dayanarak mücadele eden, güç kazanan ve böylece Kürdistan'la ilgili bütün politikalarda belirleyici olan, başarı şansını kendisine bağlayan PKK olduğuna ve bu tartışma götürmez bir gerçek durumunda bulunduğuna göre, onsuz bir şeyler yapmak aldatıcı ve yanılgılı olur. PKK sadece Kuzey Kürdistan'da değil, Kürdistan'ın diğer parçalarında da etkili ve belirleyici konuma gelmiştir. Örneğin TC, son dönemlerde "Kuzey Iraklı" Kürtlerin statüsünün Irak topraklarının bütünlüğü içinde belirlenmesini emperyalist efendilerine kabul ettirmeye çalışmaktadır. Bu konuda kaygıları olduğu görülüyor ve bu anlaşılır bir durumdur. PKK'nin Güney Kürdistan'ı devrim lehinde kullandığı biçimindeki endişelerinin yanısıra, emperyalistlerin de her an Güneyli güçlere devlet ilan ettirebileceği ve bunun da Türkiye'nin aleyhine çok ciddi bir gelişme teşkil edeceği belirtiliyor. Orada bulunan Çekiç Güç'ün de Batı'nın bu yönlü planının bir parçası olduğu şeklinde değerlendirmeler yapılıyor.

Bu konuda da bilinmesi gereken doğrular ve gerçekler vardır. PKK'nin esas olarak Kuzey Kürdistan'da mücadele yürüttüğü, diğer parçalardaki mücadelenin de oradaki halka dayalı güçler tarafından yürütülmesi gerektiği konusunda bir ilkesi olduğu biliniyor. Fakat bu, PKK'nin kendisini Kuzey Kürdistan'la sınırlandırdığı, diğer parçalara ilgisiz kaldığı, hiçbir söz sahibi olmadığı ve oralardaki gelişmelere seyirci kalacağı anlamına gelmez. Her şeyden önce PKK, Kürdistan'ın diğer parçalarına da sığmamakta, bütün bölgeyi ve genel insanlığı etkilemektedir. Sadece Kürdistan'ı etkileyen yönüyle değerlendirilirse, PKK, Kürdistan'ın en büyük parçasının temsil gücünü elinde bulundurmaktadır. Bu parça her yönüyle önder role sahip olarak devrimi yükseltmektedir. Sessiz değil, sadece Kürdistan'ın da değil, dünyanın en çok ses veren alanı durumundadır. Bu konumuyla diğer parçaları da etkileyen ve onların büyük umudu haline gelen bir özelliğe, belirleyici bir duruma sahiptir. Güney Kürdistan'daki mevcut statü de Kuzey Kürdistan'daki gelişmelere bağlı olarak oluştu ve bundan sonra da herhangi bir biçime dönüşmesi yine Kuzey'deki gelişmelere bağlı olacaktır. Yani statükoyu, dış güçler değil PKK önderliğindeki Kuzey parçasındaki gelişme seyri değiştirecektir. Fakat unutulmaması gereken bir nokta, Güney'in statüsü emperyalistler veya sömürgeciler tarafından nasıl belirlenirse belirlensin, kalıcı ve köklü bir çözüm olamayacaktır. Gerçek, adil bir çözümü, Kuzey Kürdistan'daki mücadele belirleyecektir. Yine bir Çekiç Güç'ün orada bulunması da Kuzey'deki durumdan soyut olamaz ve amacı da söylendiği gibi Güney halkını Saddam'dan korumak değildir. Gerçekte ise Güney Kürdistan ve hatta diğer parçalardaki halkımızın koruyucu "Çekiç Güç"ü, PKK önderliğindeki ulusal kurtuluş kuvvetleridir, Kürdistan Halk Kurtuluş Ordusu ARGK'dir.

PKK mevcut mücadele gücüyle, ulaştığı mevcut politik ve askeri konumuyla bütün Kürt ulusunu, dünyanın her yerindeki Kürtleri temsil etmektedir. Her Kürdün yüreği, beyni, bilinci ve tarihidir. PKK her Kürt'te içselleşen yeni bir olgu, yeni bir yaşam biçimidir. Bütün bunları da özgüç temelinde, öz vatan topraklarında başarmıştır.

PKK'nin tarihte her zaman onurla anılacak ve birçoklarına mucizevi gelecek en büyük özelliği, onun başından beri bağımsızlık ilkesinden taviz vermemesi, hiçbir dış gücün etkisine girmemesi, her türlü bağımlılığı şiddetle reddetmiş olmasıdır.

Önümüzdeki süreci her yönüyle çok boyutlu ve çok şiddetli bir askeri-siyasi mücadele bekliyor. Yenilenlerin nasıl yenileceğinin, kazananların ise nasıl kazanacağının daha iyi görüldüğü bir süreçte buluşmaya doğru gidiyoruz. Özellikle TC'nin kaderi iyice belirlenecektir. Çünkü bu savaş TC için bir var olma ve yok olma mücadelesine dönüşmüştür. PKK için, Kürdistan halkı için bu süreç aşılmış, kesin kazanma biçimini almıştır. TC kazanma şansından yoksunlaşırken, ideolojisiz ve politikasız kalırken, PKK'nin ise, kazanmanın bütün imkanlarına sahip olarak, ideolojisi güçleniyor, politikası üretiyor. Artık PKK tek alternatif ve yeni bir yaşam kaynağı konumunu tuttururak, bir devleti örgütleme ve yürütme gücüne ulaşmıştır. Önümüzdeki süreçte bu daha iyi görülecek ve yaşamın bütün sahalarında daha net belirginleşecektir.

Kürdistan halkı PKK'den yanadır. İşbirlikçiler, halk düşmanları dışında hiç kimse TC'yi istemiyor. Bu, TC sömürgeciliğine "hayır" tercihidir, geri dönülmez kesin bir kopuştur, dolayısıyla bağımsızlık ve özgürlük politikasına açık bir "evet" cevabıdır. Sömürgeci rejimin yerel seçimlerdeki tek kaygısını bu gerçek belirliyor. Ama PKK tüm çabasıyla sahip olduğu potansiyel ve aktif gücünü seçimlerde değerlendirecek, sonuçlarını yeni mevziler biçiminde kazanımlara dönüştürecektir. Katılım biçimini veya seçime ilişkin tavrını koşullara göre belirleyecektir. Her iki durumda da sonuçları ulusal kurtuluş mücadelesinin lehine dönüştürmeyi esas alacaktır. Bunun yanısıra, 1994 yılı hedefleri arasında bulunan eyalet meclislerini de örgütleyip geliştirerek, ulusal kurumlaşma yolunda çok ileri adımlar atacaktır. Kürdistan halkının iktidarını aynı zamanda pratik yaşamda da tesis etmenin yoğun mücadelesini verecektir. Halkımız böylelikle daha sağlam örgütlenecek, devrime daha fazla sahiplik edecek, örgütlü gücünü iktidarına yansıtacak ve kendi öz iradesiyle kaderini belirleyecektir. Kısacası, Abdullah ÖCALAN yoldaşın başkanlığında ve PKK önderliğinde bir iktidar gücü biçiminde TC sömürgeciliğine karşı mücadele edecektir. Bu Kürdistan devletinin ön çalışmaları olarak kendini yansıtacaktır.

Bütün bunların, 1994 hedeflerinin başarılıp başarılamayacağı, karşımızdaki düşmanın politikasına, taktiklerine ve de tüm yönelimlerine değil, tamamen PKK'ye bağlı olacaktır. Başarı derecesini ya da başarısızlık derecesini, PKK çizgisinin bütün politikalarına uygulama derecesi belirleyecektir. PKK'nin tam başarı için bütün mücadele sahalarında yoğunlaştığını, kapsamlı hazırlık yaptığını, bütün hedeflerini kazanma esasına göre belirlediğini söylüyor Başkan APO.

Bütün parti yapısının tek sloganı; "94 PKK'liliğiyle ya kazanacağız, ya kazanacağız"dır.

"Anlı-şanlı büyük Türk Ordusu"nun

ÇÖZÜLÜŞÜ VE ÇILGINLIĞI

Baştarafı 1. sayfada

tırlar. Oluşturulan dev ordunun doymak bilmeyen midesini doldurmak için kuşkusuz yeni talanlar da gerekiyordu. Böylece yeni ve daha bereketli topraklara doğru yürüyüş sürer gider. İskender'in dev ordusunun geçtiği ve talan ettiği yerleşim alanlarından biri de bereketli Mezopotamya topraklarıdır. Dünyanın en önemli jeopolitik yerlerinden biri olan bereketli Mezopotamya toprakları bütün dönemler itibariyle işgalcilerin iştahını kabartan bir bölge olmuştur. Her kim ki dünyaya hakim olmak istiyorsa kıtaları birbirine bağlayan, ticaret yollarının odak noktası olan ve bu yönüyle de dünyaya açılış kapısı niteliğini taşıyan bu stratejik yeri elde etmek zorundaydı. Zira bir yandan Afrika'ya, diğer yandan da Asya'ya açılım ancak buradan mümkündü. Nitekim burası dünyanın bir ucundaki zenginliklere ulaşım için işgalcileri geçirten bir köprü rolünü oynuyordu. Öte yandan burası yeraltı ve yerüstü zenginlik kaynaklarıyla obur orduları doyuracak en büyük ambar görevini görüyordu.

Dönemlerinde Sezar, Napolyon ve Hitler büyük ordularıyla sadece bir bölgenin değil, dünyanın fethine çıktılar. Çok iddialıydılar, kendilerince bunun için gerekli olan bütün hazırlıkları ve donanımları tamdı. Yine ABD'nin Vietnam savaşındaki müthiş donanımı hala unutulmadı. Sonuç, kimi sahiplerini intihara götürürken, yaşayanlarının ise hafızalarına taş gibi oturdu. Türk ordusunu bundan daha hafifi mi bekliyor?

İşte geçtiği her yeri yakıp yıkan, harabeye çeviren İskender'in orduları bugünkü Kürtlerin ataları olan Medlerin topraklarına girdikleri andan itibaren hiç de ummadıkları bir direnişle karşılaşırlar. Bir sel misali akıp gelen İskender'in barbar ordularına karşı Medler dağların doruklarını mesken tutarak, kendilerini talan ve kırımdan korumaya çalışırlar. Geçtikleri yerleşim birimlerinin önceden boşaltıldığını gören İskender'in dünyayı fethetmeye yönelen orduları bir yandan açlık çekerken, öte yandan Medler dağların doruklarından ateş topu misali yuvarladıkları koca kayalarla ve zırhları delen meşhur oklarıyla önünde hiç engel tanımayan bu dev orduya amansız anlar yaşatırlar. Bir türlü geçit bulamayan İskender, dünyayı fethetme rüyası gerçekleşmeden ordusuyla geriye çekilmek zorunda kalır. Geriye dönüşü gerçekleştiren İskender'in barbar orduları dağların doruklarında erişemedikleri Med savaşçılarına karşı kinini onların meskenlerini yakıp yıkarak almaya çalışırlar.

Bugün tarih M.S. 2000'li yılları gösteriyor ve dünyayı titreten İskender'in ordularının yapamadığını, dünyaya korku ve dehşet salmakla tanınan, namı diğer "yenilmez" ve "her bir askeri dünyaya bedel" olan Türk ordusu yapmaya çalışıyor. Yine Medya ülkesi kan ve ateş altında. Med torunları da dağların doruklarını tutuyor ve yeni bir savaş yılında Kürdistan'ın kurtuluş mücadelesini veriyorlar.

Mezopotamya'nın bereketli toprakları geçmişten günümüze sahne olduğu büyük savaşlar sonucunda oluk oluk akan kana doydu. Ama çağın barbar Türk ordusu bir türlü doymak nedir bilmiyor. Sadece insanların kanını dökmekle kalmıyor, coğrafyayı da pervasızca katlediyor. Nitekim Kürdistan'da sömürgeci özel savaşın yakıp yıktığı köylerin sayısı çoktan binleri aştı. Köyler bir yana, yakılan ormanlardan ötürü Kürdistan dağları çıplak kalıyor. Artık yakılıp yıkılma sırası şehirlerde. Tank ve top atışına tutulmayan Kürdistan şehri çok az. Yüksekova'dan Doğubeya-zıt'a, oradan Cizre'ye bütün şehirler onlarca kez tarandı. Artık şehirlerin bombardıman edilmesi günlük yaşamın bir parçası haline geldi. 20. yüzyılın sonunda bütün dünyanın gözleri önünde her gün şehirler yakılıp yıkılıyor. Neron Roma'yı bir defa yaktı. Ama Neron'a rahmet okutan barbar Türk yöneticileri her gün bir değil, birkaç Kürdistan şehrini yakıp yıkmaya çalışıyorlar. Kendilerine yar olmayan Kürdistan'ı sahiplerine de yar etmemek için adeta taş üstünde taş bırakmak istemiyorlar.

"Yenilmez" ve "büyük" Türk ordusu "3-5 eşkıya" diye tanımladığı ARGK gerillaları karşısında aldığı yenilgiler sonucunda adeta çılgına dönmekte, böyle olunca da daha fazla saldırıp katliam yapmaktadır. Türk ordusu her baharda "bitirdik, bitiriyoruz" diye naralar atmakta, sürekli daha büyük bir güçle saldırmakta ama her nedense "bitirilen, yok edilen" gerilla, her seferinde savaştan daha da güçlenmiş olarak çıkmakta, ordunun kendisi ise biraz daha güç kaybetmektedir.

Bu amansız savaş, tarihin derinliklerinden gelen ve günümüzde son karşılaşmasını yapan bir olaydır. Türk ordu güçleri ile ARGK gerillaları arasında yaşanan bu savaş bugünün sorunu gibi görünüyorsa da, gerçekte ise binlerce yılın kin ve öfkesini, tarihi hesaplaşmasını kapsıyor. Medlerin, Doğu halklarına nefes aldırmayan Asur imparatorluğuyla girdiği hesaplaşma tarihin akışında nasıl rol oynadıysa, PKK önderliğindeki bugünkü ulusal kurtuluş savaşının da, özellikle Ortadoğu ve Balkan halklarına kan kusturan, kılıçtan geçiren Türk ordusunun çöküşünü hazırlaması, halkların bir baş belası olmaktan uzaklaştırılması tarihi bir önemdedir. Dolayısıyla Kürdistan somutunda gerçeklik bularak yükselen kurtuluş savaşımızın bu başarısı Ortadoğu'dan Balkanlara dek halkları sevince boğuyor, ancak bu sevinç ve korku duyguları iç içe yaşanıyor. Çünkü Türk ordu birliklerinin barbarlığına ve vahşetine tanıklık eden, bunu yaşayan dünya halkları ilk defa bu zalim gücün PKK gibi bir hareket tarafından dize getirildiğini görüyor. Böylece Türk ordusu gibi barbar ve vahşette sınır tanımayan bir katliam gücünün tehditinden kendileri de kurtulmuş oluyor.

Barbar Türk boylarının akınlarını önlemeye yönelik inşa edilen Çin Seddi, belki Çinlileri bir yerde talan ve yok olmaktan alıkoydu, ama böyle setleri olmayan Ortadoğu ve Balkan halkları ise bilindiği üzere tarihteki meşhur Türk akınlarına hedef olmaktan kurtulamadılar. Tarih, Türk akınlarının geçtiği yerlerin kılıçtan geçirilmiş cesetlerle dolduğunu yazar.

Ama öte yandan bu yenilginin, durdurulamayan çöküşün verdiği bir çılgınlık vardır ki, bu, Türk ordusunu daha da saldırganlaştırmaktadır. İbreti alem için her türlü çılgınlığı yapmaktan çekinmiyor, bundan sonra da şiddet politikası tutar deyip kendisiyle birlikte çevre halkları da batırmakla tehdit ediyor, "ben gidersem Ortadoğu halkları kendi kaderlerini peş peşe eline alır, buradaki ganimetten yoksun kalırsınız, bundan da öte özgürlük kasırgası kapınızı çalar" diyerek neredeyse bütün emperyalizmin ve gericiliğin desteğini almaya çalışıyor. Bazen şantaj yaparak, bazen Türkiye'yi satışa sunarak aldığı destekle dünyanın en kirli savaşını yürütüyor. Bu gerçekler temelinde savaş çok boyutlu ve çok zorlu sürüp gidiyor.

Tarihte kendilerine kan kusturan, denilebilir ki hatta bugün bile maruz kaldıkları savaşın yaralarını henüz saramayan birçok halk Türk ordu birliklerinin darbelenmesine karşı sevinmesi anlaşılır bir durumdur. Çünkü Türk ordu birliklerinden duydukları korku adeta iliklerine işlemiş, dahası gözleriyle gördüklerine, adeta "bu bir rüya mı" deyip hala inanamıyorlar. Her şeye rağmen barbar Türk ordusunun "hışmına uğrarım" diye de uzaktan seyrediyorlar.

Askerlik süresinin uzatılmasının çok şiddetli ve kanlı bir savaşa hazırlanmakla bağlantılı olduğunu sömürgeci yetkililer saklama gereğini bile duymuyorlar. Ama askerliğin uzatılması kararı ordu içinde tam bir paniğin, psikolojik çöküşün yaşanmasına vesile oldu. Bir an önce askerliğin bitmesini bekleyen ve bunalan Türk askerleri arasında intihar ve firarlar bir biri ardına patlak vermeye başladı.

Örneğin dünyanın en büyük harikalarından biri olarak kabul edilen ve tamamen barbar Türk boylarının akınlarını önlemeye yönelik inşa edilen Çin Seddi, belki Çinlileri bir yerde talan ve yok olmaktan alıkoydu, ama böyle setleri olmayan Ortadoğu ve Balkan halkları ise bilindiği üzere tarihteki meşhur Türk akınlarına hedef olmaktan kurtulamadılar. Tarih, Türk akınlarının geçtiği yerlerin kılıçtan geçirilmiş cesetlerle dolduğunu yazar. İslam kılıcı olma adına İslamın fetihçi karakterini talancı ve akıncı karakteriyle birleştiren, yaşamlarını at sırtında göçebe olarak sürdüren, talan etmekten başka geçim yöntemini bilmeyen Türk boyları halkları kırımdan geçirerek Viyana kapılarına kadar dayanırlar. Bugün bile Türk boylarının korkusu halkların belleklerinde taptaze duruyorsa bu yersiz değildir. Barbar Türk akınlarından nasibini alan halkların bu denli korkmalarının nedeni bundandır. Yüzyıllarca devşirme ordularıyla halklara korku salan Osmanlı İmparatorluğu'nun yıkıntıları üzerinde inşa edilen Türk devleti, Osmanlının bu geleneğini terk etmedi ve yeni kılıflar altında bunun sürdürücüsü oldu. Dünyanın en güçlü ordularından birini kurarak hem içte ve hem de dışta korku salmaya devam etti. Öyle ki "devrimciyim" ya da "sosyalistim" diyen Türk aydınları bile Türk ordusuna karşı savaşma yerine onunla uzlaşmaya, dahası ona dayanarak devrim yapmayı temel felsefeleri haline getirdiler. Çünkü barbar Türk ordusu dışta olduğu kadar içte de toplumsal yaşamı korku ve dehşet üzerine inşa etti. PKK mücadelesi öncesinde her on yılda bir yaptığı askeri darbelerle dişlerini gösterdi ve halkı saldığı korku içinde sindirdi. En ufacık bir kıpırdanışa tahammül etmedi. Zaten bu onun asli göreviydi. Nitekim Türkiye'de ordunun, cumhuriyetin asıl sahibi ve koruyup kollayan gücü olduğunu çok yakından biliyoruz.

Bugün milyonlarla ifadesini bulan, "güçlü ve yenilmez" olan ve halkların korkulu rüyası vahşet üreten Türk ordusu, Kürdistan Halk Kurtuluş Ordusu-ARGK gerillaları karşısında küçümsenemez ciddi bir çöküşü yaşıyor. Gücünün üçte ikisinden fazlasını Kürdistan'daki savaşta konumlandırmasına rağmen, yenilgiyi yaşamaktan bir türlü kurtulamıyor. Eskiden 3-5 askerle koca şehirleri zapteden, korku ve dehşet salan Türk ordu birlikleri, bugün en modern savaş araçlarıyla donanan binlerce kişilik ordu gücüyle kendisini bile koruyamıyor. Kürdistan'da gerilla saldırılarından koruyamadığı bütün karakolları kaldırmak zorunda kalıyor ve o alanlardan geri çekiliyor. Yine birleştirilen karakolların her birinde tabur ve tugay düzeyinde asker konumlandırıyor. Ayrıca son teknik silahlarla tedbirler alınmasına rağmen, gerilla baskınları hızından hiçbir şey kaybetmeden sürüp gidiyor. Hemen her gün yeni bir tabur basılıyor. Basılan karakollar yerle bir ediliyor. Ordu daha içlere doğru çekilmeye devam ediyor. Çekilirken de yaşadığı ağır yenilgi psikolojisiyle köyleri ve şehirleri boşaltarak insansızlaştırmaya çalışıyor, çılgınca yakıp yıkıyor, insanlara işkence yapıyor ve katlediyor. Ayakta tutmaya çalıştığı karakollarını ise sabahlara dek süregiden top ve makineli tüfek atışlarıyla korumaya çalışıyor. Burada görev yapan askerler ise her an ölümü bekleyen bir tedirginliği, ruh halini yaşıyorlar.

Bunun adı geriye dönüşü olmayan müthiş bir yenilgi. Bu kesin böyledir, ama "nice dev ve modern orduları ezip geçen" büyük Türk ordusu bunu içine sindiremiyor. Bu bir savaştır, tarihten sökün eden büyük bir savaştır. Duygusallığa yer yoktur, ya kazanırsın, ya da kaybedersin. Bunun başka yolu yoktur. Ve Türk ordusu gerçeklere karşı daha fazla direnme gücünü gösteremeyecek, kabullenmek zorunda kalacaktır. İskender de ordularına güveniyordu. Kendilerince düşman oklarından koruyacağını düşündüğü zırhları, Medlerin zırhları delen okları karşısında bir işe yaramamıştı. İskender ordularının başına gelenlerin Türk ordu birliklerinin de başına gelmemesi için hiçbir neden yoktur. Türk askerlerinin korkudan etraflarına açtıkları ateş zırhı da Med torunlarının silahlarından çıkan kurşunlardan kendilerini kurtaramamıştır, bundan sonra hiç kurtaramayacaktır.

Türk ordu birlikleri her yıl daha büyük bir güçle Kürdistan'a yönelirler. Ama her seferinde büyüyen ve zafere doğru giden gerilla olmuştur. Türkiye'nin herhangi bir yerinde eylem olsa oraya gönderilecek ne kadar asker vardır? Çünkü ordunun bütün çalışması Kürdistan'dadır. Çok kısa bir süre için eğitime tabi tutulan askeri güçler süratle Kürdistan'a kaydırıldı. Deniz ve karayolları devamlı Kürdistan'a malzeme taşıyan araçların seyrine sahne oluyor. Özellikle de 1993 yılından itibaren yolların daha fazla gerillanın denetimine geçmesi üzerine artık asker sevkiyatı ancak havadan yapılabilmektedir. Artık Türk hava yolları, orduya ait helikopter ve uçaklar Kürdistan'a asker ve malzeme taşı-

Devamı 23. sayfada

Amansız yüklenerek dönemsel görevleri başarmaya kesin kararlıyız

Ama hangi kişilik ve hangi pratikle?

Baştarafı 1. sayfada

rın kaybettiklerini, benzer yönüyle kaybedenlerin kazandıklarını; yine kimlerin nasıl kazandıklarını ve kaybettiklerini sayısız örnekten çok iyi biliyoruz. Her iki sonucun da kendine özgü nedenleri var ve bunlar açık ve kapalı olmak üzere çeşitlidirler. Bir kere kaybetmek veya kazanmak ortaya çıktı mı, bunu anlamak, doğru araştıran ve sonuç çıkaranlar için zor değildir. Öte yandan her yenilenin ikinci defasında mutlaka kazandığı tarihin kayıtlarında yer verilmemiştir. Üst üste yenilenlerin veya bir türlü yenilgiyi yengiye dönüştüremeyenlerin sayısı hiç az değildir. Kuşkusuz bunun sınıfsal ve sosyal nedenleri vardır. Demek ki, buradan çıkarılacak en temel sonuç, kazanmak isteyenlerin, koşullar ve imkanlar ne kadar lehte olursa olsun, buna kanmayarak kazanmanın bütün şartlarını kendilerinde temsil etmeleridir. Bu, kesin bir doğrudur. Uzaklara gitmeye ne gerek vardır. PKK'nin tarihini yazan bütün mücadele günlerinin her biri bu şartı gözler önüne sermiyor mu? Kaldı ki bütün kazananlar bu temel şarta bağlı kalarak kazanmadılar mı?

"1994, 94 PKK'liliği ile kazanılacaktır"

Hiçbir yılın değil, ancak 94 PKK'liliğiyle bu yılın kazanılabileceğini söylüyor Başkan APO. Devrimlerin temel özelliği olan değişim yasası acımasızdır. Onun önünde engel olanı ezdiği gibi, onun adına hareket edip de doğru temsilini yapmayanları da bir kenara atar. Devrim yapanlar, onun yasalarını hayatın bütün sahalarında uygulayarak ve bunun için gerekli olan ne varsa onu yerine getirerek başardılar. Dolayısıyla devrim iddiasıyla yola çıkan devrimcilerin başarısını belirleyen en temel gerçek, devrim yasasına uygulamada vücut buldurma düzeyidir. Elbette bu yasa, belirli günler, aylar veya süreçler için geçerli olan bir yasa değildir. Kaldı ki bu durum onun doğasına terstir, onun inkarıdır veya reddedilmesidir. Adı üstünde değişim yasası olunca, onun uygulaması, bırakalım günleri, ayları ve yılları, sürekli olması şartıyla her an için geçerli ve mutlaktır. Devrim mücadelelerinde en zayıf anlar ya da süreçler, devrim yasasının uygulanmadığı anlar ve süreçlerdir. Öyleyse tartışılmaz olan gerçek, devrimin zayıflığını ve güçlülüğünü bu değişim yasasının uygulama derecesinin belirlediğidir. Tarihteki bütün kalıcı başarıların veya kazanımların devrimci değişim gücünün sayesinde gerçekleştiğini yine tarihten biliyoruz.

Başkan APO, "geçen 10 savaş yılının kazanımları-kayıpları ve her yönüyle öğretici dersleri temelinde kendinizi bütün olumsuzluklardan arındırarak sıfırlayın. 1994'e böyle başlangıç yapın ve kazanın" şeklindeki perspektifi, yenilenmeyi ve değişim yasasının tam temsilini dayatıyor. Buradan hareketle 94 PKK'liliği mutlaka doğru kavranmak ve gerekleri kesin yerine getirilmek durumundadır. İç ve dış düşmanı beyinde, yürekte, ruhta, kısacası kişiyi ilgilendiren her sahada yenmek, yeni dönem devrimciliğinin başarması için gerekli olan zorunlu bir temeldir. Bu temel kazanılırsa, üzerinde geliştirilecek vuruş tarzı ve yaşam biçiminin müthiş koparması zor olmayacak. Dönem de bunun için fazlasıyla imkanlarla, fırsatlarla dolu ve oldukça da uygundur. Nitekim 1994 yılı, tarihimizde ilk defa bu düzeyde yakalanan büyük bir fırsattır. Bu fırsatı değerlendirmenin bütün imkanları 1994'ü çözüm yılına dönüştürmeye hazır bekliyor. Hiç şüphesiz en önemlisi de, bu tür fırsatların her zaman kolay kolay ele geçirilemeyeceğidir. Tarihe bakalım, bütün büyük olayların temelinde, yürütülen amansız mücadelenin yarattığı büyük fırsatların değerlendirilip sonuca dönüştürülmesi gerçeği vardır. Ya da fırsatları yerinde ve zamanında değerlendirenler büyük kazanırken, tersinden fırsatları kaçıranlar ise büyük kaybetmişlerdir.

94 PKK'liliği mutlaka doğru kavranmak ve gerekleri kesin yerine getirilmek durumundadır. İç ve dış düşmanı beyinde, yürekte, ruhta, kısacası kişiyi ilgilendiren her sahada yenmek, yeni dönem devrimciliğinin başarması için gerekli olan zorunlu bir temeldir. Bu temel kazanılırsa, üzerinde geliştirilecek vuruş tarzı ve yaşam biçiminin müthiş koparması zor olmayacak.

PKK mücadele tarihi de bu konuda önemli bir pratiğe sahiptir. Ayrıca Parti Önderliği'mizin süreçlere yaklaşımı, mücadelemiz temelinde düşman cephesinde doğan boşluklara yüklenmesi, yine uluslararası konjonktürün elverişli zeminini değerlendirmesi, bütün bunları da ulusal kurtuluş devrimimizin lehinde kazanımlara dönüştürmesi çok önemli verilerdir. Kazanmanın ve kaybetmenin nedenlerini bütün açıklığıyla gözler önüne serecek bir araştırma pratiğidir. Sonuç alıcılığı kanıtlanmış bu pratiğin içinde devrim yasalarını hiçbir engel tanımadan amansızca uygulama gücünü ve başarısını gösteren kişiliği de görmek mümkündür.

Devrim çok geniş imkanlarla donanmış bir şekilde sonuca yakın bir aşamaya ulaştırılmıştır. Ancak bu, Başkan APO'nun deyimiyle, "hiç kimseye rehavete kapılma hakkını vermez". Bu yenilginin kapılarını aralar ve tahribatları büyük olur. Süreç hiçbir şekilde kişinin kendi kendisini kandırmaya tahammül gösteremeyecek kadar hassastır. Her zamandan daha fazla yoğunlaşma ister, müthiş duyarlılık ister ve sağlam politik öngörü ister. Kaldı ki büyük süreçlerde içine girilecek yetmezliklerin kayıpları da aynı oranda büyük olacağına göre, bunun kişilik yaşamında ve pratiğinde gerektirdiği olmazsa olmaz kabilinde kurallar vardır. Her şeyden önce süreci karşılamaya yeterli olan devrimcilik şarttır. Çok açıktır, militanın bugünkü başarısını belirleyen dünkü başarısı değildir. Böyle düşünenler ve dolayısıyla geçmişlerine dayanarak kendilerini müthiş kandıranlar yok değil. Bir de bunun için Başkan APO'nun "94 PKK'liliği için kendinizi sıfırlayın" sözleri, bu anlayışı mahkum ediyor ve bunun asla kabul görmeyeceğini belirtiyor.

"Tarih şimdi bambaşka söylüyor"

Kürdistan'da kan, ateş, yıkıntı ve acılar içinde kurtuluşa doğru yol alındığını bilenler, bu davaya kendilerini ikircıksız adayanlar, tarihin bugünler için ne söylediğini, hangi mesajı verdiğini anlamakta zorlanmazlar. Başkan APO, ulaşılan tarihi aşamanın sağladığı kolaylığı, "Yürürsen ulaşırsın, yönelirsen vurursun, tutarsan koparırsın" sözleriyle formüle ediyor. Tarihin böyle söylediğini özenle vurguluyor. Hiç şüphesiz bu bir düzeydir. Ulaşılması ya da değerlendirilmesi için gerekli olan yenilenme şarttır. Bunun çabasına, bunun politikasına, bunun taktiğine, bunun militan ölçülerine ulaşmak gerekir. İmkanlar var diye sıradan yaklaşımlarla görevlerin başarılacağını düşünmek büyük bir sorumsuzluktur. Bu yakalanan aşamayı hiç anlamamak veya kavramamaktır. Ya sürecin sunduğu imkan ve fırsatlar değerlendirilip büyük kazanımlara, ileri mevzilere dönüştürülür, ya da böyle yaklaşılmazsa bu imkan ve fırsatlar üzerinde ucuzca yatılır ki, bu da asla affedilemeyecek türden bir suç olur. Dolayısıyla ulusal kurtuluş mücadelesi içinde yer alan herkes için, içinde bulunduğumuz bu süreç keskin bir sınav durumunda olma özelliğini de taşıyor. Gerçek öncüler ile sahte öncüler, sağlam militanlar ile sahte militanlar en çok bu tarihi günlerde netleşerek ortaya çıkarlar. "Yanılgılarıma veya bazı yetmezliklerime rağmen yürüyebilirim" diyenler, 94 yürüyüşünün sıradan yürüyüşçüleri kabul etmediğini, çünkü kendilerinin birer engel olmaktan başka bir özelliğe sahip bulunmadıklarını daha iyi göreceklerdir. Böyle bir tutumu sergileyenlerin büyük gafletlerine seyirci kalınamayacağı da, sürecin dayattığı önemli bir görev durumundadır.

"Mevcut gelişme ile yetinmeyeceğiz. Yükleneceğiz" diyor Başkan APO. Ayrıca bunun açılımını da yaparak, "Eğer muazzam güçlenmeyi, ordulaşmayı göze kestirmezseniz, parti sizi kurtaramaz ve böylece kendi yanılgınız içinde eriyip gideceksiniz" uyarısında bulunuyor. Düşman tarihinde ilk kez bu düzeyde bir yenilgiyi yaşamakta, bunun beraberinde getirdiği yıkılışı durduramamakta, dolayısıyla ulusal kurtuluş mücadelemizin gelişmesi karşısında adeta zavallı bir duruma düşmektedir. Fakat Başkan APO, "Bu böyledir diye, her şeyi garantiye almışız gibi kendimizi uyutamayız" diyor. Çünkü sürece doğru yaklaşılmazsa, "her an ne olur ne olmaz endişesiyle büyük bir yoğunlaşma nefes nefese yaşanmazsa", durumun tersine de çevrilebileceğini söylüyor.

Söylenenlerin anlamı çok açıktır. Hiç kimse ucuz kazanabileceği yanılgısını taşıyamaz. Hele bundan sonra bu asla kabul edilemez. Her türlü yanılgının, yetmezliğin, özellikle yenilgiye açık olan bütün tutumların çözümlemesi yapılmış, doğru yöntem, çalışma ve yaşam biçimleri anlaşılır bir şekilde ortaya konulmuştur. 94 PKK'liliğin önündeki en önemli ve mutlaka yerine getirilmesi gereken görev, kişilik sorunlarıyla süreci uğraştırmaması, bunun bütün belirtilerine karşı amansız savaşmasıdır. Bu bir iç mücadele kapsamında şiddetinden hiçbir şey kaybetmeden sürekli kılınmak zorundadır. Bu dönemde önümüze koyduğumuz görev tarihi bir büyüklüktedir. Bütün dünyanın üzerinde büyük hassasiyetle durduğu, büyük duyarlılıkla gözettiği Ortadoğu'da büyük bir devrim halkasını koparmak, buradan da korkunç tehdit altındaki insanlığın gelişimine katkı sunmak göreviyle karşı karşıya bulunmaktayız. Başkan APO'nun bu konuda da söyledikleri vardır. "Biz tarihle uğraşıyoruz" diyor, "İnsanlık hanesinde yerimizin ne olduğunu bilerek yükleniyoruz. Şunun bunun hatırı için değil. Bizi başka ne yaşatabilir?"

Bu nedenle şimdiye kadar yaptıklarımızla, başardıklarımızla yetinmeyi asla kabul etmeyeceğiz. Yanılgı ve yetmezliklerimizden sürekli bir rahatsızlığı, bir ezikliği yaşamak, başarı için nasıl gerekiyorsa öyle bir yoğunlaşmayı gerçekleştirmek, bundan başka hiçbir yaşam biçimine itibar etmemek, bunun en köklü savaşımı içinde bulunmak önemin en vazgeçilmez görevleri arasındadır. Başkan APO, son değerlendirmelerinden birinde, "Artık bırakalım sürece cevap vermemeyi, az başarıyı bile kabul etmeyeceğiz. Tam başarı istiyoruz" diyordu. Bu tanıma ulaşmayan pratiklerin suç sayılacağı aynı değerlendirmede belirtiliyordu. Burada önemle vurgulanması gereken bir nokta, her partilinin ve cephelinin bunu kendine yedirmesi, tam başarının sağlanmaması durumunda kendi kendisini yargılama gücüne ulaşmasıdır. Dönemin görevlerine böyle yaklaşılırsa ve "mutlaka kazanacağım" psikolojisi taşınırsa, bunca imkanlar ortamında kazanmak işten bile değildir.

"Kazanma şansınız var ve buna mecbursunuz"

"Herkesin isteğine göre bir devrimcilik yürütülemez" diyor Başkan APO. PKK'de en çok mücadelesi verilen sahalardan birisi de burasıdır. Geçmişte ve günümüzde de bu konuda yaşanan örnekler az değil. Bazı hareketlerde herkesin kendi isteğine göre devrimcilik yürüttüğü görülmüş-

TC sömürgeciliğine, karşı-devrimci özel savaşa yenilmenin bütün nedenlerini ortadan kaldırmayı imkan dahiline koyarak büyük bir çıkışa hazırlanıyoruz. Karşımızdaki düşman kazanmanın bütün avantajlarını ve kozlarını yitirmiş durumdadır. Varsa bir umudu, denilebilir ki, o da devrim saflarındaki kişiliklerde etkisini hissettiren yetmezlik özellikleridir.

tür. Fakat bu hareketlerin hiçbir varlık gösteremeyerek tasfiye olduklarına ve böylece politika sahnesini terk ettiklerine de tanık olunmuştur. Bu pratik ve yaşamla gerilerinde bıraktıkları büyük tahribatlar da cabası. PKK ise Başkan APO'nun kişiliğinde, 15 yıllık

Zafer seslenişiyle çalınan önderliğin kapısını açmak, bunun gerekli gördüğü bütün her şeyi yapmak dokunulmaz kutsallıkta bir görevdir. Denilebilir ki, bunun başarısını engellemeye ve ertelemeye yol açacak bir eksiklik kalmamıştır. Hemen her şey hazırdır. Dolayısıyla iş, hazır olan bu her şeyi değerlendirmeye kalmıştır. Olsa olsa, bunda esas rolü oynaması gereken tek tek kişiliklerin mutlaka terk edilmesi zorunlu olan geri özellikleri engelleyici olabilir ki, bu da ne partinin ve ne de dönemin asla hoşgörü gösteremeyeceği tutumlardır.

mücadele tarihinin pratiği ve teorisinde görüldüğü gibi bu konuda bir demokrasi örneğini de vererek keyfe göre bir devrimciliğe müsaade etmemiş, halkın bağımsızlık ve özgürlük özlemine cevap veren bir devrimciliği esas almıştır. Bunun amansız mücadelesi verilmiş ve engelleyici bütün tutumlar mahkum edilerek etkisizleştirilmiştir. Nitekim PKK'yi benzerlerinden farklı kılan temel özelliklerinden birisi de budur. Kazandırdığı kesinleşen bu tutumu, PKK dışındakiler ya kavramamış, ya da kavrayanlar söz konusu nedenden ötürü suçlamalarda bulunmuşlardır. Bu suçlamalarda, uygulanan gerçek demokrasi anti-demokratizm olarak çarpıtılmıştır. Her şeye rağmen tarih, onları doğrulamadığı gibi, bu tutumu kendi yenilgilerinin nedenlerinden biri olarak da kaydetmiştir.

1994 yılının dayattığı görevlerin başarısı için PKK çizgisinde müthiş yoğunlaşma, hareket etme, yaşama ve kazanma mutlaka gereklidir. Herkes kendine göre bir devrimcilik tutturursa, bunda ısrar ederse ve hatta daha da ötesi bunun kabul edilmezliği ortada olmasına rağmen bir örgüt tarzı olarak dayatırsa ne olur? Bu, cevabı zor olmayan ve olumsuz sonuçları kestirilebilen bir sorudur. Kaldı ki, karşı-devrim güçleri tarafından uluslararası kuşatmada birliğin sağlandığı, PKK'nin tasfiye edilmesinde veya zayıf düşürülmesinde ortak politika etrafında hareket edildiği bir döneme verilebilecek en doğru ve en yerinde cevap, PKK çizgisinin şaşmaz militanı olmaktır. Bundan başka hiçbir şey ne bize kazandırabilir, ne de bizi kurtarabilir.

Artık kazanmak ve kaybetmek seçeneklerine de çok farklı bakmak zorundayız. Seçenekler keskinleşmiş durumda, bu da geliştirilecek politika, taktik ve yürüyüş tarzına bağlanmıştır. Süreçle birlikte çözülen ve ayrışan hemen her şey, dayatılması gereken yönelimi, tutturulması vazgeçilmez olan yaşam biçimini, çalışma tarzını, ilişkiler sistemini, köklü yenilenmeyi ve değişimi her yönüyle işaret etmektedir. 1994 yılının bir başka acımasız, yakıcı gerçeğinin ise, savaşan taraflardan birinin rakibini yenememesi durumunda kendisinin yenileceğidir. Dolayısıyla politikalar buna göre geliştirilmek, taktikler buna göre zenginleştirilmek zorundadır. Bu nedenle kazanmamak, mevcut düzeyi korumak anlamına gelmez, kaybetmek demektir. Çünkü kazanımlar karşı taraftan bir şeyler kopartılarak, yine zayıflatılarak ve geriletilerek elde edildiğine göre, bir şeyler kazanmadan süreci geçirmek, bırakalım mevcut düzeyi korumayı, yıllar öncesine dönmek ya da bir daha beli doğrultamayacak bir biçimde darbelenip yenilgi almaktır. Böylesine hassas bir dönemde kazanmaktan başka bir şey düşünülemez ve bunun gerekleri yerine getirilmemezlik edilemez.

Önümüzdeki dönemin büyük kazanılması talimatını veren Başkan APO, gerekleri yerine getirilirse başarmanın işten bile olmadığını belirterek bu konuda şunları söylüyor: “Kendinize güvenmelisiniz. Hepinizin benden daha fazla kendinizi özgürleştirme şansınız vardır. Daha fazla kazanma şansınız var ve buna da mecbursunuz diyorum. Kimse toplumdan kazandığıyla, hatta düzenden kazandığıyla yetinmesin. Bu kabul edilemez. Bunun aşılması lazım. Bunun yanında özgürce değerleri kazanma borcu da vardır. Herkes buna da yüklensin. Derinden bir inançla en zengin bir yaşama ulaşabileceğini kestirsin. Hem borçtur bu, hem de bizim insanlık sözümüzdür...”

Kadrolara yönelik bir eleştirisinde Başkan APO, “Özgürlük tutkumuz, bize her türlü çalışmayı başarıyla yaptırabiliyor. Bu niye sizin de yönünüz ve biçiminiz olmasın” diye soruyor.

Bu soruya olumsuz bir cevap vermek için hiçbir neden olmadığı gibi, mücadelenin bütün sahalarındaki gelişme düzeyi imkanlar ve fırsatlar, zorlanmadan başarılabileceğini ortaya koyuyor.

“Önderlik milyonların bir kişide ses vermesidir”

Kazanıp kazanmayacağımızı belirleyen önderlik tarzıdır. Bütün savaş yıllarının biriktirip günümüze getirdiği gelişmeleri-kazanımları kesin sonuç alma yönünde örgütlemek, bu temelde 94'ü büyük kazanım yılına dönüştürmek sorunu gelip doğru önderliğin kapısına dayanmıştır. Zafer seslenişiyle çalınan önderliğin kapısını açmak, bunun gerekli gördüğü bütün her şeyi yapmak dokunulmaz kutsallıkta bir görevdir. Denilebilir ki, bunun başarısını engellemeye ve ertelemeye yol açacak bir eksiklik kalmamıştır. Hemen her şey hazırdır. Dolayısıyla iş, hazır olan bu her şeyi değerlendirmeye kalmıştır. Olsa olsa, bunda esas rolü oynaması gereken tek tek kişiliklerin mutlaka terk edilmesi zorunlu olan geri özellikleri engelleyici olabilir ki, bu da ne partinin ve ne de dönemin asla hoşgörü gösteremeyeceği tutumlardır.

Artık mücadeleyi geliştirmeyen özelliklerde ısrar etmenin zamanı değildir. 94 devrimciliğinin tarzı bu olamaz.

“Devrimcilik yapmak demek, mahkum edilmesi gereken anlayış, tutum ve davranışları kesip atmak anlamına gelir” diyen Başkan APO, önderlik tanımını şöyle hatırlatıyor:

“Önderlik başaşağıya giden bir tarihin, bir kişide bir halk ve özgürlük tarihi olarak yeniden yaşanmasıdır. Bir ülkenin talan edilen kaynakları, zenginlikleri ve güzelliklerinin bir kişide temsilidir. Kurtuluş isteyen milyonlarca insanın bir kişide ses vermesidir. Yine o çağdaş devrimler biliminin bir kişide en yetkin bir teoriye dönüşmesidir. Önder bütün bunlarla mücehhez (donanımlı-hazırlıklı) olarak, geleceğin özgürce yaratılmasından ibaret olan kolektif bir varlıktır. Artık burada bireysellik ve mahalli özellikler kalmamıştır. Belirtilen gerçek dışı ve ütopik şeyler değildir. Nitekim devrimci önderlik, sonuna kadar özgürlükler tarihinin temsilcisi olmak, sonuna kadar milyonların çıkarlarını konuşturmak, bunları devrim bilimi ve devrim teorisi ile yorumlamak, öteki toplumsal etkinlikler –sanat ve yaşamın binbir biçimi– ile ilgilenmek ve

Seçenekler keskinleşmiş durumda, bu da geliştirilecek politika, taktik ve yürüyüş tarzına bağlanmıştır. Süreçle birlikte çözülen ve ayrışan hemen her şey, dayatılması gereken yönelimi, tutturulması vazgeçilmez olan yaşam biçimini, çalışma tarzını, ilişkiler sistemini, köklü yenilenmeyi ve değişimi her yönüyle işaret etmektedir.

geliştirmek, devrimin esas gelişimine göre bunların hepsini kendisinde somutlaştırmaktır.”

Mevcut yaşam biçimi ve pratik çalışma tarzıyla kaç kişi cesaretle, güvenle kendini bu önderlik tanımının ölçülerine vurabiliyor? Kaç kadro ve militan bu tanım içinde kendini bulabiliyor? Bulanlar ne kadar ve nasıl bulabiliyor ve bulmayanlar ise neden bulamadıkları konusunda ne kadar yoğunlaşıyorlar? Bunlar mutlak anlamda cevaplarını bulması gereken sorular değil midir? Önderlik gerçeğinin ve uygulamasının çok gerisinde bulunan kişilerin yaşam ve pratiklerinin durumu ne olacak veya bunun devam etme şansı kalmış mıdır?

Belli ki, bütün parti yapısının kendini tekrar tekrar gözden geçirmesi, olumsuzluklarına acımasızca yüklenmesi ve ne pahasına olursa olsun PKK'nin önderlik tarzına ulaşması ve böylece yılın büyük hedefine göz dikmesi gerekiyor. Başka türlü kazanılamaz; “kazanılabilir” diyenler sadece kendilerini kandırırlar, fakat buna da asla izin verilemez. Önderlik tarzına ulaşılacak ve hedeflere koparıcı-yırtıcı pratikle yürünecektir. Ulusal kurtuluş tarihimizin bu aşaması, sadece bunu emrediyor ve tek geçerli yol bu oluyor.

Türlü türlü zorluklar içinde büyük fedakarlık, büyük savaş, büyük şahadetler ve büyük acılar pahasına yaratılan değerler üzerinde sadece bir şeyler yapmak, açılan kurtuluş yolunda yürümek bir partili için yetmiyor veya önderlik iddiasında bulunanlar için ise hiç kabul edilmiyor. Önderlik bu değil; kimi kişiliklerde mevcut yaşam ve pratik bu gerçeğin çok gerisinde seyrediyor. Bu konum, seyredilen bu tarihi zamanda bırakalım görevleri başarmasını, kişinin kendisini bile kurtaramaz. Herkesin bir kez daha kendisine sorması gerekiyor; “bende halkın ne kadarı ses verebiliyor” diye. Yine Parti Önderliği'ne bağlılığın gerekleri olarak önderlik yaşamı ve çalışma tarzı ne kadar yakalanabiliyor? Dolayısıyla şehitlerimizin büyük ve dokunulmaz eserine ne kadar sahip çıkılabiliyor? En önemlisi de biz bu soruları ne kadar kendimize sorabiliyor, ciddiye alıyor ve gereklerinin yerine getirilmemesi durumunda eziklik duyabiliyoruz?

Bu konuda duyarlı olmayan, önderlik tarzına kendini layık görmeyen, Başkan APO'nun deyimiyle eski Kürt hikayesindeki “ben daha fazla büyüyemem” diyen, sadece bir hamal gibi çalışmayı yeterli kabul eden ve bütün bunları da kendisine yedirmekten sıkılmayan bir kadronun ya da militanın hangi özelliğinden ve başarısından bahsedilebilir? Değerli bilimadamı İsmail Beşikçi, bir yazısında, Kürdistan halkının Başkan APO'ya bağlı olmasını ve bu bağlılığı da her birinin bir APO olmaya çalışarak göstermesi gerektiğini vurgulamıştı. Gerçekten çokça verilen sözler, gösterilen bağlılıklar vardır. Bunların anlamı doğru kavransa ve gerekleri doğru yerine getirilse bile tek başına büyük gelişmeler yaratılabilir, ileri mevzilere ulaşılabilir, devrim yürüyüşü büyük bir ordulaşmaya dönüştürülebilir.

Büyümenin, yücelmenin, önderleşmenin yolu sonuna kadar açılmışken, görevlerin başarısı için bütün imkanlar-fırsatlar sunulmuşken, cüce kalmakta ısrar etmenin çok anlamsız ve kabul edilmez olduğunu belirten Başkan APO, “Büyümekten korkmamak, çekinmemek gerekir” diyor. Elbette büyüyenlerin görevleri büyür, sorumlulukları ağırlaşır, rolü kapsamlılaşır. Hiç şüphesiz bu gelişme düzeyi, daha fazla çaba, daha fazla yoğunluk,

Kürdistan'da kan, ateş, yıkıntı ve acılar içinde kurtuluşa doğru yol alındığını bilenler, bu davaya kendilerini ikirciksiz adayanlar, tarihin bugünler için ne söylediğini, hangi mesajı verdiğini anlamakta zorlanmazlar. Başkan APO, ulaşılan tarihi aşamanın sağladığı kolaylığı, “Yürürsen ulaşırsın, yönelirsen vurursun, tutarsan koparırsın” sözleriyle formüle ediyor. Tarihin böyle söylediğini özenle vurguluyor.

daha fazla başarı ister, ancak kişinin altından kalkamayacak bir düzeyde zorlanacağı anlamına gelmez. Durum çok kolay anlaşılır bir açıklık arzediyor. Küçük insan ancak küçük görevleri yerine getirebilir, gelişmeye kapalı tuttuğu kapasitesi ancak bu kadarını kaldırabilir ve bunu kendine layık görerek yetinme tutumu içine girer. Bu nedenle de büyük süreçlere cevap vermede yetersiz kalır, ayak uyduramaz, sonuçta tıkanır ve düşer. Büyük insandaki durum ise bunun tersine bir gelişme biçimiyle seyreder. Küçük insan veya büyük insan konumu, değiş-mez bir kader değildir. Devrimler bilimi, gelişme yasası bu anlayışı reddeder. Bu tutuma karşılık verilen cevap, 94 PKK'liliğidir; sürekli kazanmayı esas alan, büyümeyi kesintisiz kılan 94 devrimciliğidir. Bunun yolu ve yöntemleri ardına kadar açılmıştır. Bu anlamda 1994 yılını, küçükleşmede ve cüceleşmede ısrar eden anlayış ve tutumlara da son verildiği bir büyüme yılına dönüştüreceğiz.

TC sömürgeciliğine, karşı-devrimci özel savaşa yenilmenin bütün nedenlerini ortadan kaldırmayı imkan dahiline koyarak büyük bir çıkışa hazırlanıyoruz. Karşımızdaki düşman kazanmanın bütün avantajlarını ve kozlarını yitirmiş durumdadır. Varsa bir umudu, denilebilir ki, o da devrim saflarındaki kişiliklerde etkisini hissettiren yetmezlik özellikleridir. Ama Başkan APO, bu konuda partinin kararlı tavrını, mücadelemizin ortamını şöyle ortaya koyuyor:

“Bizim saflarımız sonuna kadar devrim saflarıdır. Ruhuyla, bilinciyle, günlük yaşamın her türlü belirtisiyle geleceği temsil ediyor. Bir güneş kadar parlak ve canlıdır. Son nefesini bile devrim için harcama gücündedir. Kaldı ki, gerçekler bu kadar netken, bizim karşı-devrim kokan, kölelik ve bozgunculuk kokan birçok özelliği taşımamız, hala “bütünleşemedim, bütünleşiyorum, yapacağım- edeceğim” diye kendimizi kandırmamız felakettir. En kötü hastalık ve içine girilebilecek en tehlikeli durumlardan birisi budur. Kesin olarak söylüyoruz; arkadaşlar, bunun bir karşı-devrimci ruh hali olduğunu bilsinler ve içine girmeye cesaret etmesinler. Nitekim bu, yaşam açısından bir şey vermez, örgüte bir şey sunmaz, sadece karşı-devrimi cesaretlendirir...

Hiç kimse hiçbir gerekçeyle bu tür lanetli özellikler ve ince verem ağrılarıyla kendi içinde ve parti saflarında yaşamaya cesaret etmemelidir...”

“1994 dünyada da Kürdistan yılı olacak”

Mücadelemizin bütün sahalarında yaygın ve yoğun bir eğitim seferberliği başlatılmıştır. Hemen her konuya ilişkin eğitim programları çerçevesinde çok kapsamlı bir eğitim sürecine girilmiştir. Aslında bir yönüyle Kürdistan'da büyük bir devrimi gerçekleştiren 10 yıllık savaşımımızın gerisinde bıraktığı zengin dersler ışığında yoğunlaşılmakta, yıl yıl değerlendirme yapılmakta, bütün olumsuz ve olumlu yönleriyle sonuçlar çıkarılmakta ve bu birikim temelinde 1994 yılına müthiş yüklenme hedeflenmektedir. Miadını doldurmuş barbar TC sömürgeciliği, ulusal kurtuluş mücadelemiz için “Ya bitireceğiz, ya bitireceğiz” diyor. Buna karşılık biz kendimize ve sürece kesin kazanma tarzını dayatarak düşmanın bu emelini kursağında bırakacağız. Bunun sözünü veriyoruz ve bunun bir gereği olarak da bütün dünya şahidimiz olsun ki, 1994 yılında adımlarımızın sağlam, yürüyüşümüzün kahramanca olacağını

Devamı 23. sayfada

PKK Genel Sekreteri Abdullah ÖCALAN yoldaş değerlendiriyor:

DOĞRU TEMELDE KADROLAŞMAK DEVRİMDE BÜYÜK ZAFERİN GÜVENCESİDİR

Baştarafı 1. sayfada

mizce devam" şeklindeki selamı kabul etmiyoruz; böyle başkanlık da olmaz. Ciddi olacağız. Bu ciddiyetle herkese bir şeyler verecek duruma ulaştık. Düz yolda iki adımın nasıl atılacağını bilmeyenler, benden işleri sabote etmeyi isteyecek kadar sersemleşirse, yapılacak ve dayatılacak çok şey var. Politikanın kenarından geçemiyor ama, kendine her türlü şeyi layık görüyorsa, o kişiye söylenecek çok şey var. İyi dinleyeceklerdi bizi, iyi dinlemeye çalışacaklardı; yine bildiklerini yapsınlar, hatta düşmanlık da yapmak istiyorlarsa, yerinde yapsınlar. Bütün bunlar partinin birliği, bütünlüğü için gereklidir; partiyi başarı durumunda tutmak için, yeni dönemin görevlerine doğru yaklaşmak için önemlidir. Kimse başarının kendiliğinden sağlandığını sanmasın; tedbirsiz, müdahalesiz gerçekleştiğini sanmasın; bu, saati saatine perspektif ve hamle iradesiyle oluyor. Görevleri böyle kavradık. Yarattığımız değerler bu görevlere bağlılıktan kaynaklanıyor. Ben sana bu kadar imkan vereceğim, sen gideceksin filan yerde bir çırpıda 20 kadroyu kaybedeceksin, görev adı altında halkı uzaklaştıracaksın! Hazır lokma gibi işler var, onları bile almayacaksın, üfürükle üfürsen düşürebileceğin meyveyi düşürmeyeceksin, bu kadar saygısız yaklaşacaksın! Biz bu kişilikle kavga ederiz. Ben mi istedim böyle olsun! Nizamı kim tutturamıyor, nizama kim gelmiyor? "Yok, biz nizamsızlığı esas alırız." Bütün bunlara ne denilebilir? Nizamsızlığı yüzyıllardan beri kim yakıştırıyor? Temel önderlik ve otorite değerlerinden çıkmayı, bozmayı kim dayatıyor? Bu işe önderlik ederken, sanki tesadüfler zinciri sonucu başardım! Bunu böyle sananlar çok. Belki bazılarınız lafta, "böyle bilinçli, şöyle önderlik ettiniz" dersiniz, ama kendi pratiğinize bakarsanız, aslında önderliğe yaklaşımınızın pek de kavrayış içinde olmadığını görürsünüz. Kavrasanız bile, kendinizi başka türlü yürüttüğünüzü anlarsınız. Tabii yürütmenizde de yaşama şansı yok. Birçoklarının bana dayanma tarzı aslında bir köylünün o genel idarecilere yaranmacı tarzından farklı değildir; basit, menfaatçi yaklaşımdır. Halbuki ben böyle olmamak için çok büyük özen gösterdim.

Yapılanlar önemli tarihi görevlere bir başarı şansı verdirmek içindir. Yoldaşça, askerce, politikçe, özgürce, güzelce yaşamak içindir. Bunu istemek, sizi kandırmak, sizi yaşamınızdan vazgeçirmek değildir; tam tersine sizi layık olana yaklaştırmak içindir.

Başka türlü anlıyor ve uyguluyorsunuz

Bazılarının pratiği kontradan daha tehlikeli ve düşmancadır. PKK'li olduğunu iddia ederek bu pratiği yürütmek istiyor. Düşmanın bile cesaret edemeyeceği yöntemleri dayatıyor. Kabadayılığın, lümpenliğin bundan daha sınırsızı olmaz. PKK içinde böyle bir sürü kabadayı var. Bunları ben ortaya çıkardım, bütün tedbirlere, bütün önlemlere rağmen, bazıları kendini böyle ortaya çıkarıyor. Kavgayı içte derinleştirmek istemedik ve birçok kişiyi de yoldaş yapmak istedik. Çok muhtaç olduğum için değil, insanımıza biçtiğimiz yüksek değer nedeniyle böyle yaklaştığımızı görüyorsunuz. Ama başka türlü anlıyor ve uyguluyorsunuz. O zaman kavgaya girişiriz. "Biz seni şöyle Başkan biliyorduk, sana şöyle rapor veriyorduk; sen de bunlara işte 'olabilir' diyordun veya ses çıkarmıyordun" demeyin. Acaba öyle mi demiştim, acaba ses çıkarmamış mıydım? Hesap sormamam taktik icabı, imkan icabı. "İnsan en yakınlarını böyle ezer mi" veya "bu kadar zindanda kalmış, bilmem bu kadar dağda kalmış adamdan daha ne isteyelim" deniliyor. Dağda ve zindanda sen neyle oynadın ve ne yaptın? Bunu çözemeyecek kadar zavallı mıyız? Benim ölçülerim belli; yaranmacılıktan nefret ederim. Kim olursa olsun yoldaşlığa yaklaştığı oranda değer veririm; bunun dışında hayır. Adam olmaya söz verdik. Muhtaç olunan bir kurumu ortaya çıkarmaya çalıştık. Ve bunu tekrar tekrar çok açık bir biçimde ortaya koyduk.

Dürüstlüğümüzden istifade edilerek partiyle oynanıyor. Bu kötü bir oynama şeklidir. Zorluklar istismar edilmemeli, yoldaşça saflıklar kötüye kullanılmamalıdır. Biraz derin olduğumuzu bileceksiniz, biraz bu işlerden anladığımıza bir partili gibi inanacaksınız. Özellikle bunu kendini çok kurnaz sananlar ve farklı işlerle, farklı biçimlerle, farklı dayatmalarla uğraşanlar bilmelidir. Bunları söylerken, art niyetten bahsetmiyorum. Art niyetliler çok az. Tam saflardan, köylü kurnazlarından, yüzeysellerden ve küçükburjuva aydınlarından bahsediyorum. Ne kadar göze hoş gelmeyen, istemlere cevap vermeyen tutum sahibi varsa onlardan bahsediyorum. Bunlar bize dayatılmazsa biz bu tarihi görevlerin üzerine başarıyla yürüyebiliriz. Hepiniz birçok işin üstesinden gelebilirsiniz.

Bizim bu sahada organize ettiğimiz hareket; küçücük bir dağ parçasında, çok az imkanla, şiddetli baskılar altında işe koyulurken ve buraya kadar gelirken, şimdi bu kadar imkan içinde, üstelik ülke parçasında hanginiz daha iyisini yapamaz? Kurtarılmışa benzer alanlar, her türlü araç-gereç, pırlanta gibi insanlar, para, itibar, otorite var. Niye yapmayacaksınız o zaman? Benim o zamanki bilincimden on kat daha fazla bilinciniz var, gençsiniz, niye yapamayacaksınız? Kamplar var; bazen bir tek adamın yetiştirilmediğini görüyorum. Ben, burada düşürülmenin veya yaşamdan umut kesmenin en ağır biçimleri karşısında bile direnirken, yaşamı yüceleştirirken, sen o hazır olan değerleri kötürümleştireceksen, bu kabul edilemez bir tutumdur. Geliyorlar, bakıyorum çoğu mahşeret kurallarını bile kavrayamaz durumda. Neymiş, "biz dağda ilkelleşmişiz, buna Botanlaşma diyoruz!" Ne Botanlaşması! Bu yabaniliği kendine yakıştıran, bize yakıştıran düşman değil mi? Dağlar hep yabanileşmeyi mi sağlar? Hiç mi yüce, özgür insanı ortaya çıkarma şansı yoktur? Eğer bu şansı göremiyorsan bile, bu yabaniliğinle nasıl aramızda kaldın? Düşmanın dayattığı ilkelliği, yabaniliği kendi aramızda yürütenler var. Her türlü kabalığı yakıştırıyorlar. İnsan kendi özüne bunu nasıl yakıştırabilir; şaşıyoruz.

O büyük şehitlerle bu saygısızlığın ne alakası var? Ben, büyük şehitlere mi inanacağım, sana mı inanacağım? Bu soruyu çok yakıcı sordum. Dağların da güzel direnişçiliği vardır; buna mı inanacağım, senin yabanileşmene mi? Kendi pratiğimin çok net, ayırt edici hususlarıyla, sıradan dostlarda ve hatta düşmanda yarattığımız saygıyla yaşarken, senin bu saygısızlığına mı inanacağım? Bütün bunlar kabul edilemez durumlardır. Ama bazıları ısrarla kabul ettirme sevdasında.

Evet, hiç eğitim yok, hiç kendini düzeltme yok. İşi gücü kabadayılığın değişik bir biçimini bize dayatmaktır. Çünkü lümpenlik, serserilik, ne dersen var içinde. O dağlarda, zindanda, her yerde en iyi, en doğru ve en güzel olanı çıkarılabilir. Bazıları buna cesaret edebilirler. Özgün çalışmayı başlatabilirsiniz. Bir köyde, bir kentte niye bazı insanları doğru ele almayacağız, bunu niye yapmayacağız? Ortada güzel yapan yok, biçim veren yok, gücü doğru kullanan yok. Bu, gerçek bir tasfiyecilik tehlikesidir. Yani son grupları böyle kadro düzeyinde değerlendirdiğimde, bunun belirtilerini yaygınca görüyorum. Biraz başarılar var, genelde herkesin karnını, yani beynini doyuracak gelişmeler var. Bunu çok yeterli gören, ama tehlikeyi hiç görmeyen çoğunun, örgütün başarması gereken görevleri olduğunu bilmesi gerekir.

Savaşı mutlaka derinleştirmemiz, ordulaşmayı mutlak nitelik ve nicelikle büyütmemiz lazım. Eylem biçimlerini zenginleştirmemiz, iktidar sorununa adım adım gerçekleştirme şansı vermemiz lazım. Bunu böyle düşünen yok. Yaşayacak kadar değer var ortada. Şu anda herkesin aklından geçiremediği kadar yüzyıllardan beri hiç ummadığı bir biçimde yaşatacak değer var. Ama bir de gerçekçi olalım; bir gün yaşıyorsun, bir ay yaşıyorsun bununla. Acaba bu gerçekten kurtuluşçu bir yaşam mıdır? Kendine sor ve etrafındaki tehlikelere bak, acaba bir ay sonra yaşamı zehir etmeyecekler mi? Ve sen ya imha olacak, ya da sıvışmayacak mısın, o zaman? Eğer öyleyse, o zaman sen buna nasıl "sağlama bağlanmış yaşam" diyebilirsin? Ve bu kadro aymazlığını nasıl sürdürebilirsin?

Ucuz zafer anlayışları tehlikelidir

Tehlike büyük, yaşam tehdit altında, tedbir almazsak çok şey günlük olarak gidebilir. Bunlar kaybederken, inanıyorlar mıydı böyle kaybedeceklerine? Hayır. "Hiçbir şey olmaz" diye gittiler. "En iyisini yapıyoruz" diye, kendilerini kandırıyorlar. Sabır bizden, tahammül bizden ve bu işin sonunu getirme de bizden oluyor. Bütün bu işleri de "Başkan yapar" yaklaşımıyla asgari görevlerini bir tarafa bırakmışlar. Sigarasını dört-dörtlük içiyor, her türlü anarşistçe yaşamı kendine yakıştırıyor, sere-serpe kendini yıllarca yere atıyor. "Hareketin ayakta kalma şansı" deyince, kendisi "orasını Başkan bilir" diyor. Birçok yetki, imkan-fırsat sendeydi, senin gibi sorumlu adam bu duruma düştükten sonra, Başkan nasıl hareketin sağlamlığını sürdürecek, koruyup geliştirecek? Harekete göz-kulak olmak, hareketi esenliğe kavuşturmak hiç kimsenin umurunda değil. "Onu Başkan düşünür!" Başkan nedir, ne kadar düşünebilir, düşünüyorsa ne kadar yapabilir; onun hiç umurunda değil. Başkanlık anlayışına göre bunları düşünmesine gerek yok. "Her şeye kadir Allah"ın yerine, böyle bir kavram geçirmiş. Bu durumda biz ne kadar zafere yüklenebiliriz? Taktikle neyin yaratıldığını iyi bilirim, ama ucuz zafer anlayışlarının ne kadar tehlikeli olduğunu da bilirim.

Haddini bilmek, ölçüleri tanımak ve yanlış yaşam alışkanlıklarına artık bir son vermek, zor olmasa gerek. Bu konuda geçmişten fazla bir beklentinizin olmaması gerekiyor. Sizin için geçmiş bir hiçtir. Yeni dönemi özgür yaşamın ve onun örgütlenişinin militanlık dönemidir.

Halk şimdi milyarlar akıtıyor; her taraftan savaşçı akıyor. Bunlara göre ise başarılı olan kendileri! Savaşçının akışı, milyarların akışı nedir, nasıldır; ben biliyorum. Gerçekte ise onunla fazla alakası yok. O engeldir, ama yanlış hesap yapıyor.

1993 hamlesi tam bizim istediğimiz gibi başarılı olmasa da, bizim durumumuzu da biraz göz önüne getirerek, halen partiye yüklenmeyi bırakmış değiliz. Partinin direnme gücünü, dayanma gücünü, önderlik gücünü biliyoruz, fakat zaaflarını da biliyor ve dolayısıyla sonuç almaktan vazgeçmiyoruz.

Dağda ve zindanda sen neyle oynadın ve ne yaptın? Bunu çözemeyecek kadar zavallı mıyız? Benim ölçülerim belli; yaranmacılıktan nefret ederim. Kim olursa olsun yoldaşlığa yaklaştığı oranda değer veririm; bunun dışında hayır. Adam olmaya söz verdik. Muhtaç olunan bir kurumu ortaya çıkarmaya çalıştık.

Biz düşmanı çok gerilettik ve daha da geriletecek birçok imkanı elde ettik. Ordulaşmaya ilişkin, eylemlere ilişkin, çok muazzam mevziler ve fırsatlar yakaladık. Her yerden çok iyi vurma avantajımız var. Bireysel suikastten ve metropol eyleminden tutalım bir dağ alanını kurtarmaya, dağ alanındaki düşmanı imha etmeye kadar bütün imkanlar var. Ama kim bunları düşünüyor; kim "bunlar benim öz meselemdir, yüklenmeliyim" diyor? Bu konuda eksiklik vardır. Bazıları biraz dürüst çalışarak iyi ses de veriyorlar, bazı iyi sonuçları da alabiliyorlar. Bazı bölgelere bakın, biraz kendini veren bir önder, bir komuta gücü, düşmanı geriletiyor ve az kayıpla işleri yürütebiliyor. Bazı yerlerde ise binlerce savaşçı var, iyi bir komuta olmadığı için çürümeye yol açıyor. Binlerce taraftardan hiçbir ses yok. Neden? Çünkü, bir tek provokatör veya kötü bir yönetici burayı işlemez duruma getirmiştir. Bütün bunlara biz kayıtsız kalamayız. Ya düşman bizi bastırır, ya biz zafer imkanlarını artırırız.

Hepiniz inanmışsınız, bu işe kendinizi katıyorsunuz, yarın-öbür gün şahadete de gitmeniz an meselesidir. Ama biz zaferin eşiğine gelmişken, kendimizi bile bile neden yenilgiye teslim edelim? Ben, burada düşürülmenin veya yaşamdan umut kesmenin en ağır biçimleri karşısında bile direnirken, yaşamı yüceleştirirken, sen o hazır olan değerleri kötürümleştireceksen, bu kabul edilemez bir tutumdur. "Bu işte ben varım" diyen bu kadar dürüst kadro, kükreyebilmeli, görevlerin üzerine hücum etmeli, biraz harekete göz-kulak olmalı, gerektiğinde iyi bir askeri komutan, gerektiğinde bir örgütçü olabilmeli, gerektiğinde legal faaliyete hükmetmelidir. Kadro dediğin biraz böyle olur. Böyle kadrolar zaferi yakalar. Niye istemiyoruz zaferi, niye hep beklenmedik yerden kaybediyoruz? Kaybetmek hoşunuza mı gidiyor? İşkenceyi az mı yaşadınız? Zahmeti, zorlukları her gün yaşıyorsunuz; biraz özgür yaşama veya uğruna birçok şeyimizi verdiğimiz, bizim olması gereken yaşama niye yürümeyeceksiniz? Sorun şu; bu savaşta niye başarıyı değil de, ille bir yerinden vurulmayı bekleyeceğiz? "Ben vurulmaya alışığım, mutlaka birileri beni bir yerden vurur, düşürür" psikolojisini ve bu kör tarihi neden yıkmayalım? Ama bizimkiler maalesef bir yerden vurulmayı bekliyorlar. Bunun yoldaşlıkla, insanlıkla fazla alakası da yoktur. Ben, lafla bağlılıktan veya sözlü ölümüne bağlılıktan bir şey anlamam, ben başarıyla bağlılıktan anlarım. İşlerin ne kadar düzenle, ne kadar kudretle, ne kadar başarıyla gittiğinden anlarım. Beni tanımak istiyorsanız, böyle tanırsınız. "Yoldaş, seni çok sevmiştik, senin için çok gözyaşı dökmüştük" gibi yaklaşımlardan nefret ederim. Bizde her

şey başarılı çalışmaya bağlıdır. Başarılı olmadın mı, bir hiçsin ve dünyada da senden daha değersiz kişi yoktur. Bunları niye anlamayalım, anlayıp da gereklerini niye yerine getirmeyelim? Her yerde ve her zaman bu tutumu niye esas almayalım diyorum.

Anlayacaksınız, anlatacaksınız

Savaşın onuncu yılında biz bunları herkese bir kez daha hatırlatacağız. Bakın, iyi gelişmeler oluyor; halk da onay veriyor. Nitekim düşman neredeyse kabul edecek duruma gelmiştir. "Bu işleri can alıcı yerinden bozarım, rahatlıkla başarılabilecek olanı da başarısızlığa uğratırım" anlayışıyla bile bile değer kaybına yol açmayalım; rahatlıkla başarılabilecek görevlerden kaçmayalım.

Ben, burada düşürülmenin veya yaşamdan umut kesmenin en ağır biçimleri karşısında bile direnirken, yaşamı yüceleştirirken, sen o hazır olan değerleri kötürümleştireceksen, bu kabul edilemez bir tutumdur.

Tersi yapılırsa ne olur? Ben çok istemediğim halde, bir kez daha yönelirim. Hiç istemediğim halde çekinmeden üzerine giderim. Çünkü, tehdit edilen toptan bir yaşamdır. İnsan toptan bir yaşama bu kadar kendini dayatmamalı. Kişinin intikamcılığı, düşkünlüğü, sefaleti ne kadar yaygın olursa olsun; bir ulusun, bir muazzam kolektif hareketin yaşamına çomak sokmamalı, arkadan hançer olmamalı veya can alıcı yerinden vurmamalı, zayıf düşürmemeli. Bunlar anlaşılır şeylerdir. Anlamazlarsa, kabul etmenin zor olduğu birçok tutumun üzerine gideceğiz. Bu her saha için geçerlidir. Ve bu benim kendi kendimi içine ittiğim bir durum da değildir; sabrı, yoldaşça yaklaşımları, ilgiyi ve desteği gördünüz, bütün bunları da babamın hatırı için yapmadığımı biliyorsunuz. Yapılanlar önemli tarihi görevlere bir başarı şansı verdirmek içindir. Yoldaşça, askerce, politikçe, özgürce, güzelce yaşamak içindir. Bunu istemek, sizi kandırmak, sizi yaşamınızdan vazgeçirmek değildir; tam tersine sizi layık olana yaklaştırmak içindir. Önderlik budur. Sürükleyen, yürüten önderlik böyledir. Anlayacaksınız, anlatacaksınız. O halde en can alıcı görevleri de yürütebilirsiniz; temsil bu çerçeve dahilinde yapılır. Temsili biz bu çerçeve dahilinde anlamlı görürüz. Üzerinde iyi düşünürseniz, neyin kabul edileceği ve neyin edilemeyeceği bellidir. Bizi köylülerin seviyesine indirgeyen bir tartışmaya çekmeyin, yine üslubumuzu fazla bozacak duruma sokmayın. Biraz seviye yüceliği kalsın.

Zeki olun, anlayın; kadro dediğin böyle olur, yoldaş dediğin böyle olur ve biz de buna hem muhtacız, hem de layıkız. Yapılan şeyler herkese layık olan biçimdedir. İsterseniz her kumaş biçilebilir. Temelde görevlerinize yürüyebilirsiniz; kadro kendini tanımlayabilmeli, görevden başka şeye fazla yaşam hakkı vermemelidir. Görev adamı olmak bugün bizim en çok muhtaç olduğumuz hususiyettir. Görev için varız, görev için bağlıyız birbirimize. Ama görev dışı, görevlerle oynama temelinde ne birbirimizi anlarız, ne birbirimize müsamaha gösteririz ve ne de anlayış gösteririz. Varsa-yoksa her şey görev temelinde bir yoldaşlık içindir. Görevsiz yoldaş olmaz, görevlerden habersiz bir militan çabadan bahsedilemez. Görev de tarihi nitelikleriyle, güncelliğiyle çok dayatıcıdır; büyüğü-küçüğü de olmaz, az ve çok çabası da olmaz.

Kadro politikamızın, kadro örgütlenmemizin, liderlikten tutalım kitlesel nedenlerine kadar her şey çok açıktır. Fakat buna rağmen dayatılan düzeyin geriliğinden tutalım her türlü kendiliğindenci hastalığa, en ciddisi de asla kendini dürüstçe, doğruca, yeterlice vermemeye, esas itibariyle istenirse rahatlıkla gerçekleştirilebilecek görevlere çok değişik anlayış ve ters dayatmalara kadar birçok yaklaşım tarzı dönemin büyük başarısını tehdit ediyor. Son yılların en büyük tehlikesi burada yatmaktadır.

Çeşitli dönemlerde çeşitli sorunları önem sırasına göre değerlendirdik. Ve hiçbirisi bu kadro sorunları kadar sancılı olmadı, ısrarla kendini sürüncemede bırakmadı. Kurtuluş savaşımının her türlü örgütsel, siyasal, askeri görevlerinin gerçekleştirilmesi burada düğümleniyor. Bu, sürekli mücadelemizin seyrini belirleyen durum oluyor.

Yine parti içi demokrasiyi doğru değerlendirememe, bundan kesinlikle kadronun cesaret etmemesi gereken sonuçları çıkarma durumu söz konusudur. Demokrasiyi tembelce kullanmaktan tutalım son derece keyfice değerlendirmeye kadar gidiliyor. Görevlere en sağ, en yetersiz yaklaşımlar hep bununla bağlantılı oluyor. Bazıları bunu anlayış düzeyine getirerek, üzerine yaslandıkça yaslanıyorlar. Kadrolaşmanın bir görev fethi olduğu bir türlü görülmek istenmiyor. Alan gaspetme, yetki gaspetme, değer gaspetme gibi tutumların hepsi sınıf savaşımının yansıyış biçimleridir. Kendini katmamak, frenlemek, eylem geliştirmemek ve düşmanı savmak bunun örnekleridir.

Kendine sor ve etrafındaki tehlikelere bak, acaba bir ay sonra yaşamı zehir etmeyecekler mi? Ve sen ya imha olacak, ya da sıvışmayacak mısın, o zaman? Eğer öyleyse, o zaman sen buna nasıl "sağlama bağlanmış yaşam" diyebilirsin?

Parti ile hesaplaşmayı ve savaş gerçeğinden kaçışı böyle yapıyorlar. Kısa ve uzun vadeli görevlerden kendilerini dıştalamayı böyle yapıyorlar. Yaptıklarında da parti karşısında durumlarını kurtaracak kadar yapıyorlar. "Parti beni bu halimle taşır" noktasına kadar çalışıyorlar. Fethetmede, sınırsız katılımda, yaratmada idia ve coşku çok az kişinin aklına geliyor.

Bunu nasıl kırmalıyız veya bu sorunu daha nasıl iyi ortaya koyup aşabilmeliyiz? Hemen her sahayla bu temelde adeta kavga ediyoruz. Hatta herkesle kavgamız var. Ben de dahil, hiç kimse iddia edemez, "PKK'nin imkan ve fırsatı düne göre azalmıştır, gerilemeyi yaşıyor" diye. Ama yine hiç kimse iddia edemez ki, "her şey yolunda-yordamındadır" diye. Her an zafer kadar, yenilgi tehlikesi de vardır. Hepinizle her gün tartışıyoruz.

Bu durumları böyle kabul etmeyi ne ile bağdaştırıyorsunuz? Dürüstlüğünüzden kuşku duyulamaz, ama orta yerde bu hususlar var. Peki bu konudaki çözüm gücünüz ne olacak? Bir kadro gücü olabilecek misiniz? Ve biz bu soruyu sorduğumuzda, kaç kişi üzerine alıyor? Acaba bizi bu temelde dinlerken, neyi uyguluyorlar? Sorun bu. Yetkinin başına ne getiriliyor? Ve bizi çektikleri, çekmek istedikleri nokta nereler oluyor? Ne hakla bunu yapıyorlar? Tartışmadan, sormadan edemiyoruz. Şimdi, kavgayı daha da şiddetlendirmek pek anlamlı değil. Ulusal onuru, şerefi düşünenler, yücelmeyi yaşam belleyenler açısından yararlı işler vardır. Karnınız aç değil, öyle fazla kilo kayıplarınız yok. Ruhi düşkünlüğünüz yok, tam tersine az çok tatmin vardır. Kollarınız biraz daha özgürce açılıyor, isteseniz daha iyi düşünebilirsiniz. Ve buna rağmen, bizim yoğun eleştirilerimiz de bir gerçek.

Fethetmek için yürüyün

Bize dayatılan sorunlar anlamlı değil; bize dayatılan kavga biraz olumsuzca. Bu bireylerin öyle özel marifetleri, yetenekleri de yoktur. Kadro gerçeğiyle böyle oynayanların veya kadronun gerçek misyonundan habersiz olanların keyfi tutumlarının savunulur bir yönü de yok. Kadro ne imkanların sahibidir, ne de imkanların sözcüsüdür; sadece üzerinde bir oyuncudur. Bunun kabul görememeceğini çok erkenden anlamak gerekir. Anlamazlarsa ne olur? Kavga şiddetlenir ve tarihimizde sıkça görüldüğü gibi, bazıları hayatını kaybeder. Neden kaybeder? İşte bu anlamsız kadro yaklaşımlarından ötürü. Böyle yapmasalardı, doğrusunu esas alsalardı, hepsi birer başarılı önder olacaktı. İlle bozgunculuktan, tıkanmaktan, sorun yaratmaktan zevk alanların canına okuyoruz. Böyle yapmayın; taktiğe yüklenmek, fethetmek için yürüyün diyorum. "Ben de bir şeyim; bir marifetim, bir tarzım var" diyor. Senin marifetin ve tarzın fazla anlamlı değildir. Deneyler de göstermiştir ki, yenilgi üstüne yenilgi almıştır. Alçakgönüllü ol ve yenilgi nedenlerini araştır! Mümkünse bir daha o durumlara düşme!

Şimdi yine de anlamazlıktan gelmeye çalışanlar çoğunlukta; hepsi de dürüst, partiye kara sevda ile bağlı; ama bu bağlılık bizi tatmin etmez. Doğru bağlılık, bizim öngördüğümüz bağlılıktır. Ve kanıtlanmıştır ki, bu bağlılık yenilmiyor, başarıyor. Niye saygılı olunamadı, niye bağlı kalınarak yaşanmadı? Onu hepinize soruyorum sıkça. Yani çok mu anlayışsızsınız, çok mu inatçı ve kavgacı tiplersiniz? Kavgayı niye partinin yapısına karşı böyle kötü yapıyorsunuz?

Ben, lafla bağlılıktan veya sözlü ölümüne bağlılıktan bir şey anlamam, ben başarıyla bağlılıktan anlarım. İşlerin ne kadar düzenle, ne kadar kudretle, ne kadar başarıyla gittiğinden anlarım. Beni tanımak istiyorsanız, böyle tanırsınız. "Yoldaş, seni çok sevmiştik, senin için çok gözyaşı dökmüştük" gibi yaklaşımlardan nefret ederim.

Kavgayı anlamlı yerde –içte ve dışta– yapmak mümkündür. Kadro, bütün kavganın oklarını düşmana göre ayarlayandır. İç engeli bile aşarken, düşmanı hesaplar; kendini ve çevresini değil. Biz, uyduruk gerekçeler yaratarak kimseyi ne yargılamak, ne de mahkum etmek istiyoruz. Ama orta yerdeki aptallığa, sonuç alınmadığı gibi yetmezliğin çok açık görüldüğü durumlara da onay, prim vermek istemeyiz.

Hepinizi koruyacağız, herkesin dürüstlüğünden en ufacık bir kuşku yok. İlk günden bugüne kadar PKK, özlü olmanın hareketidir. Çok oynandı, çok bozulmak istendi ama başarılamadı. Şimdi daha geniş imkanlarla bu özü sadece korumayacak, onu egemen kılacağız.

Hesap yapmayın, hakkınızı-hukukunuzu gözetmeyin ve yaşamınızı düşünmeyin demiyorum. Ama bunun düşmanla bir çarpışma temeli olduğunu, düşmanla ilgili bir yanı bulunduğunu gözardı eden kişi benim için bitmiştir. Geçmişi, ünü ne olursa olsun, temelde düşmanı yakalamayı bıraktı mı ve değerlerle uğraşmayı kafasına koydu mu, benim için bir hiçtir, hatta hiçlerin en kötüsüdür.

Her yoldaş gittiği yerde de partiye layık yaşayabilmelidir. Parti ile yaşam birlikteliğini her şeyin üstünde tutmalı, toz kondurtmamalıdır. Verdiğiniz sözler bu temelde olursa, bir anlam ifade eder. Umarız verdiğiniz söz ve katılımınız da bu temeldedir.

Bu temelde birbirimizi tanımamız gerekecek. Halka yanlış yaklaşımın, partiyi savaştırmamanın, çizgiyi deforme etmenin nedenleri ben değilim, halkımız da değildir. Savaşa halkımızın da oldukça değer verdiğine, aynı çabalarla yaşadığımıza eminim. O halde bazılarının ısrarla bize dayattıkları nedir? Yetmez kişilik, karıştıran kişilik, örgütleyemeyen kişilik, koruyamayan kişilik, en kaybedilmez yerde kaybettiren kişilik, çok rahat vurabilecekken vuramayan kişilik kimdir, neyi temsil ediyor, ne istiyor bizden? Biz mi onu zorla savaşa soktuk? Asla! Her zaman kendi öz çabalarımıza güvendik ve bu işe büyük bir coşkuyla, fetih ruhuyla, inançla hazır olanlar gelsin dedik. Baştan günümüze kadar böyle ele aldım, böyle yaşadım, böyle getirdim. Ama ille birileri, "biz biraz ağırlaştırmak, sağa çekmek isteriz; geriye, biraz keyfimize göre yorumlamak isteriz" derse, o zaman eskiden ortaçağda bir yöntem vardı; "çık ortaya, birey birey kapışalım" sözü söylenir. Sen, "böyle bir hakkım var" diyorsan, o zaman çık ortaya! Önderlik bunu söyler. Seninle teke tek dövüşelim! Bunda ısrar ediliyorsa, ortaçağ usulü benim de kabulüm olur. Senin yöntemin madem böyleyse, anladığın yöntemle karşılık verelim. Partiyi bir maske biçiminde ve görev-yetkilerini böyle kötüye kullanıp, çağdaşlığı veya zaferi kazandırmayı esas alan partiyi, onun yöntemlerini sen bu entrikacılığınla bozamazsın. Ama seni tutmuyorum, biz düşmanla kavga temelinde bir araya geldik. Tezlerimiz bellidir.

Örgüt yöntemleriyle hesap sormaya devam edeceğiz

Kendi üzerine düşeni yapmayan kimse, söylesin; örgütümüz açık bir tartışma platformudur. Bütün bunları gözardı edip bildiğini okumak, kontranın bile yapamayacağı işleri çevirmek, çizgiyi deforme etmek, asgari tedbirleri almamak, çok ucuz değerleri düşürmek gibi tutumlar kabul edilemez.

Bunlarla biz çok uğraştık, çok sorular sorduk zamanında. Söz verdiler. Halbuki bazıları söz nedir, bunu fazla ciddiye almıyor. Her zaman yaptığımızı yapacağız, hemen "vur" kararına ulaşmak istemiyoruz. Biliyorsunuz kılı kırk yarıyoruz, bin dil döküyoruz, "yapmayın, etmeyin" diye. Ama orta yerde, bile bile savaş realitesiyle oynayanlar varsa, asgari tedbirleri almaktan yoksun olanlar varsa, bunlar savaş suçlusu ilan edilir. Binlerce kişi, düşmanına karşı silah sıkmak istiyor, sen adeta susturmuşsun; bunun hesabını soracağız. Nasıl soracağız? Örgüt diliyle, örgüt yöntemleriyle, örgüt taktikleriyle.

Hiçbir kadromuzun bundan kuşkusu ve endişesi olmasın. Hiç kimse "haberim yoktu" demesin, bunlar olur. Düşmanımızla savaşmak kadar, içimizle de savaşmayı biliyoruz. Benim sahamda ne olur, ne biter, herkesin gözü önünde. Kim bana ne verdi, kim benden ne isteyebilir? Her şey ortada. Biraz saygı, insana değer vermenin her biçimi, ne anlam ifade eder? Tartışması da açık, yaşaması da açık, özgürlüğü de açık, otoritesi de açık. Biz böyleyiz. Ama birileri ille diyor ki, "ben de bir türlüsüyüm!" Şimdi bir türlüsü olmak mümkün; herkes benim gibi olsun demiyorum. Benim gibi olmak ne anlama gelir, benim gibi olmaktan ne sonuçlar çıkarılır? Kural gereği biraz bilmek gerekiyor; kuralını bilmiyorsan, pratik duyularınla bileceksin. Sıradan bir köylü bizim yanımıza geliyor, birçok militanın başaramadığı disiplin tavrını gösteriyor. Yani üniversitede bir profesörün gösteremeyeceği ince tavrı sıradan bir köylü gösteriyorsa, sen bir kadro olduğun için haydi haydi göstermek zorundasın.

Önderlik nedir, otorite nedir? Evet en sıradan insanımız bunu seziyor ve gereklerini yerine getiriyorsa, sen kadro olduğun için biraz alasını yapacaksın.

Peki niye böyle yapmıyorlar? Her gün tartışmamıza ve suçlamamıza rağmen değişmiyorlar. Bunlar bence partiyle bütünleşemeyenlerdir. Bilinçsizliklerinden ötürü değil, sınıf özellikleri, yetişme tarzları, partiye katılış biçimleri, parti ile çelişkileri, beklentileri nedeniyle bütünleşemiyorlar. Sınıfsal yönden şu kadar küçük-burjuvalık, feodallik veya bilmem yetiştirme tarzı itibariyle "fırlama" diyebilirsiniz. Katılım tarzı derseniz, her türlü niyet vardır. Beklentileri derseniz, disiplinsizlikten tutalım en saçma-sapan biçimlere kadar uzanır. Özgürlükten, demokrasiden bunu anlamaması gerekir. Büyük ihtimalle o örgüt gücünü de doğru değerlendiremiyor. Kürdis-

tan'da örgüt gücü nedir? Nasıl kullanılır, anlamak istemiyor. Şaşkındır, belki serseridir, belki psikopattır. Kısacası çok çeşitli kişiliklerle kendini açığa vurabilir.

Bütün bunlar Kürdistan'da olmayan, gözükmeyen şeyler değildir. Eskinin kalan tortusu dışımızda var. Partide bunları yaşatmanın anlamı yok. Uzun süre bunları incelterek, yük teşkil etmelerinin anlamı yok. O silahları biz verdik. Bütün ideolojik sözleri ele almaktan tutalım tek bir fişeğe kadar hepsi bizden geçti. Hiç kimse, "ben öz çabamla bu kadar yarattım" demesin. Halen bütün olanakların harekete geçirilmesi bizim irademizledir. Ne kadar kullanıldığını bunlara sormak gerekir. "Ben bir şeyler yaptım" diyenlere söylemek gerekir: Sadece yapmak, yürümek için yeterli değildir.

Devrimde, politikada yapmanın çok ince bir dili ve çok ince bir irade durumu vardır. Onu anlayacaksın, onunla yürüdüğünü göreceksin. Oradaki durumlarınızı, kendi başınıza kaldığınızda çaresizliğinizi, düşman karşısında bir hiç olduğunuzu unutmayın. Bu unutulduğu zaman, "dağları ben yarattım" veya "o dağlarda bölge kurtardım" diye kendini bazı havalara kaptıranlar, gerçekten yaratılan değerlerin kenarından bile geçemeyen kişiliklerdir, belalardır.

Şimdi, yaşama saygıdan dem vuruyoruz, yaşamanın muazzam zorluklarından bahsediyoruz. Bunu geliştirmek hepimizin görevi. Şüphesiz, devrim özgür bir yaşam içindir. Tamam, bu konuda da herkes payını düşünmeli. Özgür yaşam için neler yaptığımızı özgürce tartışmalıyız ve bunun savaşla geliştirilmesini ele almalıyız. Bu konularda olanakları nereden ve nasıl ele aldık? Kime, nasıl verdik? Ortadadır. Şimdi işte bütün bu gerçekleri gözardı edeceksin, "ben başka türlü yoğurt yerim" diyeceksin! Bazı provokatörler sıkça şunu bize söylüyorlardı: "Her yiğidin bir yoğurt yiyişi vardır." Ama başkalarının yoğurdunu, hem de kepçeyle, sağa-sola dağıtarak harcıyorlardı. "Bu bir yoğurt yiyişidir" dersen, o zaman senin hırsız olduğun söylenir. Yoğurdu nereden aldın, bu kepçelerle kime dağıtıyorsun? Demek ki burada marifet yoğurt yemek değil, yoğurdu temin etmek ve bu kadar vermektir. İçimizde yoğurdun yiyişini öyle değerlendirenler az değil.

Bunlarda ölçünün kaçtığını, hak-hukukun epey yitirildiğini görüyoruz. Bir savaşçı her şeyini ortaya koyarken, bir sahte komutanın da onun imhasına neden olduğunu gözardı edersek, biz çok adaletsiz bir kadroyuz ve böyle adaletsizliği işleyenler de iflah olmaz. Bizde kadro biraz böyledir. Hak-hukuk yitirilmiştir. Her şeyini verenlerle, hiçbir şeyini vermeyenler değişik yerlerdedir. Her şeyini verenlerin genellikle altta ve hiçbir şeyi vermeyenlerin de üstte olduklarını ve hak-hukuk sahipliğini iddia etiklerini görüyorum. Şimdi bu bir kader değildir ve bunu kabullenmemeliyiz. Bu konuda sağlam ölçüler tutturmak, bunun sözcüsü olmak, bunun gözeticisi olmak, sorumlu bir kadronun en temel bir özelliğidir. "Senin hakkın-hukukun, yerin-yurdun şuradadır, şu kadardır, şurada saptırdın, burada oynadın; adaleti çiğnedin, hesap vermeyi gerektirir" diyen yok. Mücadeleyi böyle yürütenler yok. Veya varsa da, lafta kalıyor. Güçlü önder, güçlü otorite, güçlü komutan yargılamaları, hesapları böyle yapan insandır. Herkese hakkını veren, gözeten, adil davranan insandır.

Yetmez kişilik, karıştıran kişilik, örgütleyemez kişilik, koruyamaz kişilik, en kaybedilmez yerde kaybettiren kişilik, çok rahat vurabilecekken vuramayan kişilik kimdir, neyi temsil ediyor, ne istiyor bizden? Biz mi onu zorla savaşa soktuk? Asla! Her zaman kendi öz çabalarımıza güvendik ve bu işe büyük bir coşkuyla, fetih ruhuyla, inançla hazır olanlar gelsin dedik.

Maalesef ölçüler karıştırıldıkça karıştırılıyor. Sebepsiz yere onlarca yoldaşın canına kastedenler, önder gibi geçiniyorlar. Hiç katkısı olmayanlar, gözaçıklıktan ötürü konum işgal ediyor, hatta işleri karıştırıyorlar. Bütün bunlar adaletsizliktir. Tabii bu, sağlam önderlerin çıkmasına yol açmaz. Bu anlamda çok basit köylüler olarak kalıyorsunuz. İnsan, konumlarınız konusunda fazla umutlu olmuyor. Çok çeşitli alanlardan ve kişiliklerden bana getirilen sorunlar ve yaklaşımlar fazla güçlendirici değil. Siz bu şekilde önder olamazsınız, üstün bir kişilikle rol sahibi olamazsınız. Devrim için çalışmak demek, ulusal kurtuluş, yeni toplum, özgürlük vb. adına ne denilirse denilsin, bu durumlara ulaşmak demektir; ulaşamazsanız bu, eskinin daha kötüsünü yaşamak demektir.

Ben, zor-bela bu düzeyi tutturdum. Benim neyim vardı –biliyorsunuz, tanıyorsunuz– şuraya fırla, buraya koş, şöyle dil dök, şöyle kendini katık et, şöyle herkese göre bir şey ol gibi bir düzey tutturulmuştur. Ama şimdi çoğunuz kendi konumuna baksın, ne kadar ders çıkarabiliyor? Değerleri ne kadar koruyabiliyorsunuz? Bunun hesabını veremezseniz, biz size saygıyla bakamayız. Eski arkadaşlarımsınız, can yoldaşlarımsınız, ama benim için sadece bunlar yetmez. Benim için bu saydığım ölçüler çok önemli; başarı, adaletli, hakimiyete uygun, biraz da güç yetiren, iş yürüten adam gerekiyor.

PKK, aynı zamanda yetkinleştirme hareketidir. Aynı zamanda yeteneklerin ayaklandığı, dolayısıyla özelliklerin geliştiği bir harekettir. Kölece uyumlar PKK ile bağdaşmaz. Dik kafalılık, kendi keyfiyetini konuşturma sonuç almaz. Kölece uyum da PKK'lileştirmeye götürmez. PKK'ye katılım, insanı çok çok ilerletir, güzelleştirir, disiplinli bir varlık haline de getirir.

Aptallar ordusunu biz ne yapacağız? Ben de kendimden sıkılmaya başlıyorum; bu kadar çabayı fazla taktir etmeyenlerle senin ne işin var diyorum. Aslında ben çocukluktan beri ölçer biçerdim, yola çıkarken tümüyle özgücüme güvenmiştim. Çocukları oyuna katarken bile, özgücümle katardım ve fazla yakınıma getirmezdim, şuyuma-buyuma da güvenmezdim, kardeşim de olsa uzak dururdum.

Şimdi biz "yoldaşlık" diye bir kavram oluşturmak istedik. Bu kavramın yüceliği, bu kavramın çok gerekliliği ortaya konulmaya çalışıldı. Şimdi bunun da başına getirilmedik bir şey bırakılmak istenmiyor. Aslında iyi bir bağ bu. Kürdistan'da en çok gerekli olan bir ilişki tarzıdır. Buna da partileşme, uluslaşma sosyalleşme, kültürleşme ve özgürleşme diyebiliriz. Bütün bu anlamları içerir. Ama bununla nasıl oynanıyor, herkes kendine göre nasıl yontuyor? "Yapmayın" diyorum size, biraz lafta değil özde saygı gerekir.

Ben şimdi hepinizi bırakabilirim; eğer siz beni bırakmazsanız kavga ederiz. "Hangi ölçülerle benimle yol almaya geldiniz" derim. Ancak yoldaşlık ilişkileri ve yoldaşlık hukuku çerçevesinde birbirimizle yürüyebiliriz. Başka türlüsü mümkün değildir. Başka türlüsünü bizden beklemeyin. Doğru temelde bir kadrolaşma, bir PKK'lileşme zaferin de güvencesidir.

İstediğim gibi PKK'li olurum anlayışı kaybettirir

Önemli olan özellikle parti gerçeğimizi kavrayıp başarabilmektir. İşte en çok yanılgı burada meydana geliyor. Başarı için yaşamayı becermek kadar katılmayı da becermek gerekiyor.

PKK'de yaşama katılım olmadan sağlıklı bir katılım yapılmış sayılmaz. 1980 sonrası yetişmiş kuşak, PKK'nin yaşamsal olayını kolay anlayamaz. Devrimsel, bir katılımı pek sürdüremez. Fakat başka çaresi yok. Bu durum gerçeklerimizi esas alan bir katılımı gerçekleştirmemekten kaynaklanıyor. Yaşamış olduğunuz bir yaşam tarzı var, partinin yaşamıyla karşı karşıya geldiğinde, çelişkileriniz açıkça ortaya çıkıyor. Sonra da biraz bunalıma giriyorsunuz. Parti, sizin kişisel durumunuza uyacak değil, siz partiye uyacaksınız. Akıllı birisi kendisini parti yaşamında eritmesini bilen kişidir. Bunu da yeteneklerinizi ayaklandırarak yapacaksınız. Köle gibi bir PKK'lilik olmaz. Zaten bizde hem büyüklük, hem de özgürlük iç içe geliştirilmek zorundadır. Bu konuda hata yapanlar, yanılgılı olanlar hep kaybetti. "İstediğim gibi PKK'li olurum", "istediğim gibi yaşarım" biçiminde kendisini kandıran anlayışların hepsi de hem sahiplerine, hem de partiye zarar verdi. Kendisini parti içerisinde terbiye edemeyenlerin, parti ile yaşayabileceklerini sanmıyorum.

PKK, aynı zamanda yetkinleştirme hareketidir. Ayrıca yeteneklerin ayaklandığı, dolayısıyla özelliklerin geliştiği bir harekettir. Kölece uyumlar PKK ile bağdaşmaz. Dik kafalılık, kendi keyfiyetini konuşturma sonuç almaz. Kölece uyum da PKK'lileştirmeye götürmez. PKK'ye katılım, insanı çok çok ilerletir, güzelleştirir, disiplinli bir varlık haline de getirir.

İyi niyetlisiniz, fedakarsınız, cesaretlisiniz ama, bunlarla da yalnız başına parti doğrultusu tutturulamaz. Öncelikle bunu çizgi düzeyine taşırmak lazım. Bu da partinin tarihini, partinin ideolojik ve siyasi çizgisini, politikalarını bilmekten geçer. Tabii bu da, özellikle parti belgelerini yoğun incelemekle mümkündür. PKK'nin bir düşünce dünyası var. Siyasal yaklaşım tarzı var; buna ulaşmayı zorunlu tutmak, doğru hareket etmek gerekir. PKK'de gerillaya veya partiye katılmakla ölümü göze aldım demek de parti doğrularıdır. Sıradan bir savaşçı da bu doğruları bilir. Deneyimler, ancak parti çizgisinde doğru özümseme yapanların uzun süreli savaşabileceğini gösteriyor. Bunu hemen hemen her gün tekrarlıyorum. PKK'nin kendi bünyesindeki yaşam tutturulamazsa, düşman gerçeği karşısında başarılı olunamayacağı gibi, hayatta kalmak da zor olur.

PKK, sosyalist yaşam tarzına sahiptir. Anlayabileceğiniz gibi, bizim mücadelemizin öncüsüdür. Belki kendisini tam anlatamamıştır ama, dost-düşman bunu böyle biliyor ve böyle olduğuna da eminiz.

Örneğin siz bayan arkadaşların kadın gerçeği bakımından katılımlarınızın daha da ayırt edici yönleri vardır. Özgürleşme sorunlarınız daha da köklüdür. Oldukça duygusal bir yaşamdan gelmişsiniz. Tarihsel savaş ortamının zor olduğunu göz önüne getirirseniz, daha da çelişkilere girebilirsiniz. Ama özgürlük yanı ağır bastığı için, daha çok bunu talep ettiğiniz için parti doğrularına sabırla katlanır, ulaşırsınız. İşlerimizin ne kadar zor olduğunu anlatmaktan ziyade, sizlerin bunu nasıl başarmanız gerektiğini söylüyorum. Çok örnek olaylar var, hepsi de kaybetmiş; bazısı çekilip kaybetmiştir. Yaratıcılığı, inisiyatifi sonuna kadar kullanmaktan çekinmemek gerekir. PKK'yi henüz tam temsil edebilecek iddialı militan tip çıkmamıştır. PKK büyük özgürlük hareketidir. Koşullarımız ağırdır ama, militanlığı kim temsil edebilecek sorusu da önemlidir.

Bu işte ben varım diyen bu kadar dürüst kadro, kükreyebilmeli, görevlerin üzerine hücum etmeli, biraz harekete göz-kulak olmalı, gerektiğinde iyi bir askeri komutan, gerektiğinde bir örgütçü olabilmeli, gerektiğinde legal faaliyete hükmetmelidir. Kadro dediğin biraz böyle olur.

Hepiniz buradasınız, size sorsak, özgür militan tipe kim ulaşmıştır diye, hiçbiriniz cevap veremezsiniz. Bu konu özgürlükle aynı şeydir. Gittikçe önemini dayatarak çözüm istiyor. Yani şunu demeye getiriyorum: Partiye katılırken, eski yaşamınızla çelişecek ve altüst olacaksınız. Gittikçe PKK'yi tanımanızla, kavrama gereğini duyacaksınız. Niyetinde ciddi olanlar için söylüyorum; inanacaksınız, iradeli ve azimli olacaksınız. Tabii sabır ve disiplin gerekiyor. Yaratıcılığı, inisiyatifi sonuna kadar kullanmaktan da çekinilmeyecektir. Böylece yeni tip, parti tipi ortaya çıkar.

Bilemiyorum, sizleri bu konuda daha nasıl yetkinleştireceğiz? Özellikle partiyi tanıyan arkadaşlar tarafından parti dersleri veriliyor. Kendinizi inceleme, araştırmaya verme imkanları var. Dolayısıyla çok yönlü gelişmenizi beklemek mümkündür. Böyle ucuz kaybedenlerden olmamak için, kendinizi epey ve çok yönlü ayaklandıracaksınız. Bu yolun başka çaresi yok. Madem bize katılmaya karar vermişsiniz, o zaman gereklerini tam yerine getirin.

Görüyorsunuz, gözlerime adeta mil çeker gibi, yazı okumaya çalışıyorum. Kendimi yetiştirebildiğim kadar, geliştirmeye çalışıyorum. Başka yol sonuç vermez. Başka türlü yönetmek zordur; çile ister, başarı için başka tutum da sonuç vermez.

Son zamanlarda, özellikle saflarımızda çok huysuz, bunalımlı, zaptırapta gelmeyen tipler ortaya çıkıyor. Bunu artık kabul etmiyoruz. Savaşta, ordulaşmada bu tip kişilikler sabotördür, kabul edemeyiz. İnsanlarımız tamamen hastalıklı, bunalımlı geliyorlar. Fakat bunu partileşme sürecinde de ısrarla sürdürürlerse, ilerlemeleri mümkün değil, dışarı atılırlar. Bu yanlışlığı her şeyden önce ortadan kaldırmak lazım. "Ben giderim parti bana ne yaparsa yapsın" anlayışı yanlıştır. Partiye bir katkı sunmak için geliyorsun, önce partiye ne katabilirim sorusuyla ancak kendini değerlendirebilirsin. Bunu yapmıyorlar. "Partiye canımı veririm, o da her şeyi versin" demek, çok büyük yanlıştır. Benim durumuma bakın; habire parti için günlük olarak ne yapabilirim sorusuyla uğraşıyorum. Parti bana ne verirse, bu umurumda bile değil. "Ben partiye ne veririm", bunu hep düşünüyorum.

Parti, insani emek fedakarlığıdır. Aynı amaca inanmış olanların fedakarlığı, örgütüdür. Aksi halde burjuva örgütüne dönüşür. Herkes "önce alayım" derse, diğerlerinin emeklerini çalmış olur. Proleter partide bu olmaz. Böyle olduğu için Sovyetler'de mevcut birikimleri parsellemeye kalkıştılar ve yaratılan bütün değerler bir anda çöküşü yaşadı. Bu tehlike hemen hemen her örgütte vardır. Önüne geçmenin yolu; partiye, bir fedakarlık örgütü olduğu, çıkar dağıtmadığı, tam tersine insanların en yüce duyguları olan cesaret ve fedakarlık temelinde kendini özlüce katma anlayışıyla yaklaşmaktan geçer. Ancak bu özellikler kazandırabilir. Burjuvaca katılırsanız, hep istersiniz, hantallığı ve tembelliği geliştirirsiniz. Ama proleter tarzı esas aldınız mı, ilerlemek mümkün değildir.

Parti derslerini iyi alacaksınız. Tam özümseyeceksiniz. Ondan sonra diğer dersler, sırasıyla önem kazanır.

Başarmak ve özgürleşmekten başka çarenizin olmadığını anlayacaksınız

Kadın özgürlüğüne ilişkin söyleyebileceklerimizi kapsamlı bir biçimde sunduk, siz inceliyorsunuz. Şüphesiz bu konuya da özel veya önemli bir rol veriliyor. Gerçekten kadın özgürlüğünü başarmak istiyoruz. Bu temelde yeni tipe ulaşmak istiyoruz. Bu konuda çok yoğun çabalarımız var. Çok iyi biliyoruz ki, özgür kadın yaratılmadan savaş kapsamlı gelişemez. Gelişse de, sosyalistçe olamaz. Özgür kadın hareketinin geliştirilmemesi, hem eşitlik açısından, hem toplumun genelini kapsamadığından başarmak zordur. Kadını partiye katarak özgürleşmeyi derinleştirdik. Bizim bu yaklaşımımız kadar, kimse bayanla çalışmaya cesaret edemez. Ama biz,

hem devrimimizin derinliği açısından, hem de ulusal koşullarımız açısından önem verdik.

Çözümlemeler kapsamlıdır, kadın özgürlüğü konusunu da defalarca inceliyoruz ve habire bunu da derinleştiriyoruz. Umarım bu yönüyle de kendinizi geliştirirsiniz. Özgür bir kadın savaşçının özelliklerini özümsüyorsunuz. Bu da çok önemli. Güçlü bir kadın özgürlük bilincini, tutkusunu yaratmazsanız, kendinizi örtbas ederek yürütmeye çalışırsınız. O da sağlıklı bir kişiliğe yol açmaz. Bu hususları da dikkatle inceleyeceksiniz. Parti de bu temelde birleştirmeye ağırlık verecek, onun temel özelliklerini karşılamış olarak gideceksiniz.

Tehdit edilen toptan bir yaşamdır. İnsan toptan bir yaşama bu kadar kendini dayatmamalı. Kişinin intikamcılığı, düşkünlüğü, sefaleti ne kadar yaygın olursa olsun; bir ulusun, bir muazzam kolektif hareketin yaşamına çomak sokmamalı, arkadan hançer olmamalı veya can alıcı yerinden vurmamalı, zayıf bırakmamalı.

Özgürlük tartışmalarımız devam ediyor, bu tartışmaların içindesiniz. Artık bu temelde de bir katılımı gerçekleştirmenin zamanıdır. Uzatmamak lazım. Zorluklarınız, sıkıntılarınız yine olabilir ama, bu, hepimizin yaşadığı durumlardır. Ben 20 yıldır çekiyorum. Siz yeni yeni çekiyorsunuz. Kadınsınız, daha da sabredeceksiniz. En azından bizim kadar kendinizi verirseniz, herhalde bizim lehimize bazı gelişmeler olabilir. Ucuz özgürlük beklemek doğru olmaz. Savaş verilmeden özgürlük kazanılamaz. Belki bu yaşam, geçmişteki çelişkili yaşamınıza göre olmayabilir ve gittikçe de zorlayıcı olabilir, ama unutmayalım ki, eski yaşam sömürgeciliğin, faşizmin çizdiği bir yaşamdır. Fazla insani yönü yok. Bizimkinde bir özgürlük davası vardır. Katılımınızı küçümsemiyoruz ama, sandığınız gibi basit de ele almıyoruz.

İnsanın yetiştirilmesinin çok zor olduğunu biliyoruz. Ve çok zor yetişen insana değer biçiyoruz, buna kendinizi layık kılacaksınız. Siz aile okullarına, düzen okullarına bakmayınız. Oralar insanı baştan çıkarmak içindir. Bizim okul, hayatta ayakta kalabilecek insanı ortaya çıkarmakta gerçekten iddialıdır. Lakin pratik tecrübemiz, neyin başarılabileceğini şahane bir biçimde gösteriyor. O açıdan katılımınızı, özgürleşmenizi, giderek yeteneklerinizin açığa çıkmasını üstün bir uyum ve disiplinle başarmaktan başka çarenizin olmadığını anlayacaksınız.

PKK böyle bir olaydır. Bu savaştır, ancak böyle yürüyebiliyor. Başka türlü kişilikle, başka tür örgütlenmelerle kimsenin bir şey yapamayacağı artık Türkiye'de on defa, yüz defa ispatlanmıştır. Ayakta kalan bizim tarzımızdır. Bizzat bizim yönlendirdiğimiz harekettir. Özellikle o açıdan en ince detayına kadar okuyup, özümseyip altından kalkacaksınız.

Uyumlu ve rahat olmanız gerekir. Bazı arkadaşlar eleştiriyorlar, acaba kendileri de eleştiriyi karşılayabiliyorlar mı? Ülkeden gelen arkadaşların eleştirileri var, herhalde burada partileşme gereğini duyacaklar. Çünkü, ülkede partileşme dersi verilmemiştir. Kendilerini zorlayarak da olsa, partileşmeyi sağlayacaklar. Doğrusu burada sağlanan gelişmedir. İyidir, bugünkü kazanımları küçümsemeyin. Kendinizi derli-toplu bir örgütçü haline getirin. Kendinizi ülkede iş yapabilecek konuma mutlaka ulaştırın. Bağımsız, özgür bir kişiliğiniz gelişsin, iş yapma alışkanlığınız gelişsin. Alçakgönüllülük temelinde her yerde kendinizi özgürce yaşatma imkanını oluşturun.

PKK önderlik gerçeği şunu da ispatlıyor; bir insan en zor koşullarda bile kendisini hem yaşatır, hem de başarır. Şimdi bunlar sizin için de temel gerçeklerdir. Önderliğin yaşadığı durum, az çok hepiniz tarafından yaşanıyor. Yapılan çözümlemelerin artık hepiniz tarafından yapılması gerekiyor. Dediğim gibi, başka türlü savaşı geliştirmemiz mümkün olamaz. Haddini bilmek, ölçüleri tanımak ve yanlış yaşam alışkanlıklarına artık bir son vermek, zor olmasa gerek. Bu konuda geçmişten fazla bir beklentinizin olmaması gerekiyor. Sizin için geçmiş bir hiçtir. Yeni dönem, özgür yaşamın ve onun örgütlenişinin militanlık dönemidir. Uzun süredir bizim de biraz yaptığımız budur. Düzenin yaşamına kendimizi bulaştırsaydık, asla bu duruma gelemezdik.

Mevcut değerlendirmelerin üzerinde yoğunca durursanız, kesin gelişme kaydedersiniz. Tekrar söylüyorum; küçümsemeyin katılımınızı, ama yeterli de görmeyin. Yapacağınız çok şeyler var. Onları yapmadan parti içinde fazla yol alınamaz. Şehir faaliyetleri veya düşmanın kolayca koltuğu altına alabileceği çalışmalar çok sıkı incelenmesi gereken faaliyetlerdir. Pratiğe yol aldığınızda bütün tedbirleri almış olmalısınız. Bu açıdan süre ne kadar uzarsa, o kadar değerlendirirsiniz.

Başaramazsak, halk için bir hiç olduğumuzu alsa unutmayacağız

10. savaş yılına girdiniz. Bu görkemli bir savaş yılıdır. Bu savaş yılında herkese iş düşecektir. Bu temelde hazırlıklarınızı yapıyorsunuz. Ön cephe olur, geri cephe olur, 10. savaş yılımız kazandıracaktır. Kazanılması için her türlü tedbir alınmıştır. Yenilmeyeceğimiz kesindir ama, ne oranda kazanabileceğimiz de biraz iradi ve çok planlı, bilinçli çabalarımıza bağlıdır. Bütün gücümüzü buna vermişiz. Başka hiçbir sorun yoktur. Çoğunuzun "sorun" dediğinin kenarından bile geçmiyoruz. Bize lazım olan başarıdır diyoruz. Başaramazsak, bu ulus için, bu halk için bir hiç olduğumuzu asla unutmayalım. Lafazanlığa da fazla itibar göstermeyelim. Kısaca sizlerin de doğru katılımı, partiyi doğru tanımayı, doğru yaşamayı ve giderek bu temelde bütünleşmeyi sağlamanın hayati olduğunu bilmesi gerekir.

Birçoklarının bana dayanma tarzı aslında bir köylünün o genel idarecilere yaranmacı tarzından farklı değildir; basit, menfaatçi yaklaşımdır. Halbuki ben böyle olmamak için çok büyük özen gösterdim.

Tabii, diğer gelişmeler var; her tarafta parti, partililer ne yapıyor, nasıl savaşıyor, bunu da sanırım izliyorsunuz. Canlı pratiğe bağlı oluyorsunuz. Kendinize güvenimiz var, başaracağımıza da inanıyoruz. Başarı yalnız bizimle olmamalı, olmaz da. Bu, herkesin kolektif çabasının ürünüdür. Sizden de beklenen böyle bir çabaya katkı sunabilmektir. Tek tek bazı eleştiriler yapılıyor, geçmiş gözden geçiriliyor, ki bunlar olmadan aklanmak zordur. Kendinize güveniyorsanız, buna rahatlıkla açık ve özlü cevap veriniz. İkircikliğe, geçiştirmeciliğe girmeye hiç gerek yok. PKK, affedicidir ve doğru yola girilirse, bir insanı baştacı bile edebilir. Yeter ki, dürüst olun ve kendinize itiraf ettiriniz. Ve bir daha da doğru yoldan ayrılmamaya kendinizi ikna edin. Böyle biri her zaman affedilir.

Umarım bireysel problemleri olanlar, bunu yapıya yansıtmadan hızla aşıyorlar. Parti içinde, kendisi içinde, çevresi içinde sürdürmüyor. Netlik ilkesine sonuna kadar bağlı kalıyor. Kişilere göre değil, çizginin gereklerine göre çalışmak, bunun partinin bütünlüğü içindeki yerini belirlemek ve ona göre davranmak önemlidir. Tecrübeli arkadaşların vasıtasıyla bu katılımda zorluk çekenler, sanırım hızla bütünleşir. Aksi halde dıştalanırlar. Biz eski tarz yapıyı bırakmayacağız. Eski tarz ordu, savaş anlayışını aşıyoruz. Bu dönemin savaş içinde gelişen yeni tarzı vardır. Siz de bu yeni tarzı buradaki eğitimle yakalayabilirsiniz. Ve bu, kişiyi daha da aktif kılar. Kapasiteyi kullanmaya götürür.

Evet sizin de yaşadığınız biraz kapasiteyi tam kullanmama sorunudur. Dolayısıyla en yeni ve sıradan bir katılım bile PKK'nin büyüklüğünü görerek kendisini bu büyüklükle hızla büyüterek, kendini şekillendirmelidir.

Görev adamı olma bugün bizim en çok muhtaç olduğumuz hususiyettir. Görev için varız, görev için bağlıyız birbirimize. Ama görev dışı, görevlerle oynama temelinde ne birbirimizi anlarız, ne birbirimize müsamaha gösteririz ve ne de anlayış gösteririz. Varsa-yoksa her şey görev temelinde bir yoldaşlık içindir.

Yani biz şunu görmek istemiyoruz: "Filanlar ne kadar problemli, filanlar işte kendisini nasıl yere atıyor?" Bu hikayeleri artık bir daha duymak istemiyoruz. Çünkü düşman bu kadar üzerimize gelirken, biz bir de kendi kendimizle uğraşamayız. Aynı zamanda kişilerin bireysel sorunlarıyla da uğraşamayız. Bunların hepsi düşmana hizmet eder. Çarpıcı savaş sorunlarıyla uğraşırsak, az hata yapar, başarma ve ayakta kalma şansımız artar. Bu hassas bir konu. Elinizden geldiğince, güçlü düşüneceksiniz, doğru davranacaksınız, ağzınızla hep iyi söz söyleyeceksiniz. Sağlam tavrın sahibi olacaksınız. Bunu da derin ve çok bilinçli yapacaksınız.

Böyle bir yaklaşım sergilemeyi her zaman sizden beklerim.

Zorlukları birlikte kaldıracağız, mücadeledeki yerimizi en iyi biçimde alacağız. Bunun için de kendimizi gecegündüz demeden hazırlayacağız. Özgücünüzle, inisiyatifinizle yapacaksınız. Biz sadece yardımcı olacağız.

Durum böyledir. Özellikle bayan arkadaşların bizden başka bir beklentisi olmasın. Biz kadını himayemize almayız. Biz kadını kölemiz yapmayız. Biz kadını sadece buyruğumuzla yürütmeyiz. Bu, PKK'de yoktur. PKK'de erkek bunu yapmaz. Sizi kendi ayaklarınız üzerinde yürütmeye, özgür yaşamaya, hatta yeteneklerinizle devrim yapmaya zorlarız. Bizim için kadın, bunları yapan kişi demektir. Bizden başka türlü kadın tipi beklemeyiz. Tabii ciddi olacaktır, tutarlı olacaktır, oldukça ağırbaşlı olacaktır. Başka türlü de karşımızda tavır içine giremez; oflayıp sızlayamaz, kendini yere atamaz, bunalımlarla uğraştıramaz.

Gerçekten tuttuğunuzu koparacaksınız. Bize bu vaadi verin. Sizi bu temelde arzuladığınız ülke sahasına, halk gerçeğimize kavuşturalım.

Bütün bunlar düzenin objektif, subjektif ajanlığına girer. Dürüst birisi çok açık olur, özlü katılır. Çünkü o çok iyi bilir ki, yoldaşları da o temelde her şeylerini ortaya koymuşlardır. Saygılı olmak gerektiğini bir an bile gözardı etmez. Ne kadar büyük zorluklarla yaşadığını bildiği için büyük destek sunma, katılım sağlama gereğini duyar. Sizin de başka türlü anlayacağınızı sanmıyorum. "Vay şöyle büyümüşüm, vay şöyle özelliklerim var" deyip, kendinizi aldatacağınızı da sanmıyorum. PKK'nin iradesi ile çelişeceğinizi sanmıyorum. PKK'yi uğraştıracağınızı yine sanmıyorum. Akıllı olacaksınız, bir de yetenekli, özgür, bağımsız bir kişilik temelinde partiyle bütünleşeceksiniz; yani partilileşeceksiniz. Ve böylece mücadele eder, yürür gideriz. Kişilikleriniz, artık buna yanıt verecek duruma gelmelidir.

Yaşam, dalga geçmeye gelmez

Geldiğiniz yerlerden, kişiliklerinizi çok dağınık görüyorum. Burada biraz toparlanıyorsunuz ama, gittiğiniz yerlerde daha sonra tekrar dağılıyorsunuz. Bu doğru değil. Her yoldaş gittiği yerde de partiye layık yaşayabilmelidir. Parti ile yaşam birlikteliğini her şeyin üstünde tutmalı, toz kondurtmamalıdır. Verdiğiniz sözler bu temelde olursa, bir anlam ifade eder. Umarız verdiğiniz söz ve katılımınız da bu temeldedir. Bununla çelişecek ciddi bir duruma yol açmazsınız. Destek ve dayanışma isterseniz, bunu arkadaşlar sınırsız bir çabayla karşılıyor. Ama esas itibariyle de kendinize hükmedeceksiniz. Kendinizi gerçek bir PKK'li yapıp yürüteceksiniz. Hep söylerim; bizim yaptığımız yardımcı olmaktır. Yanlış anlamayın; PKK'deki bu olayı. Beklentinize cevap verilmedi mi, tepki duyuyorsunuz ama, PKK'nin tarzını göz önüne getirirseniz, kendinize yükleneceksiniz. Kendi yeteneklerinizi ayaklandıracaksınız. Güçlü insanın yetişmesi de budur. Size de bu, ekmek-su kadar gereklidir, bu, özgürlüktür.

Bu olmadan, mücadelenin hiçbir anlamı yok. Dolayısıyla subjektif, duygusal yaklaşımlarınız yerini objektif ve parti iradesine katılan iradeli bir kişiliğe bırakmalıdır. İradesi olan, objektifliği olan bir katılımın sahibi olmalıdır.

Artık herkesi böyle görmek istiyoruz saflarımızda. Başaracağınıza da inanıyorum. Akademimizin geleneğini en iyi bir biçimde özümseyin. Gerçek bir partili gibi, bu süreçten çıkıp ele alacağınız her göreve başarıyla karşılık vereceğiniz kesindir. Biz bu temelde ilgi duyduk, ta buralara geliyoruz. Gerçekten hiçbir fedakarlıktan kaçınmıyoruz. Eşitlik anlayışımız, özgürlük anlayışımız gereği biz bunu yapmak durumundayız. Ve sizler de mutlaka layık olup kendiniz için başaracaksınız.

Bunlar, kendimize güvenmekle, kendimize yüklenmekle elde edebileceğimiz hususlardır. Uyduruk kişilik geliştirmek istemeyiz. En iyi kişilik yine PKK'de yetişen kişiliktir. Dediğim gibi, zorluklar olabilir; yüzyılların baskısını bir çırpıda kaldıramayız ama, gelişmeleri doğru yola sokmuşuz. İlerlemek size düşer. Siz gençsiniz, yorulmamışsınız. Elinizden gelebilecek her işi fazlasıyla yapacaksınız ve yük paylaşacaksınız. Yıpranan, yorulan bizlere de biraz yardımcı olacaksınız. Beklenen budur. Yoksa çocuk gibi bizi uğraştırmak olmaz. Göreviniz bu değil, tam tersine giderek yük altına girmektir. Bu temelde kendinizi yenileyip, güçlü yoldaşlar haline getirebileceğinize inanıyoruz. Ve başarmanızı da bekliyoruz.

Yaşamanın başka dili, yolu yoktur. Bu yaşam çok acımasızdır ve hiç dalga geçmeye gelmez. Öyle rastlantıya, tesadüfe bırakmaya gelmez, mahveder insanı. Şu yakalanan özgür yaşam fırsatı, size sunulabilecek en değerli varlık ve armağandır. Başka hiçbir şey beklemeyin. "Ne mutlu bize ki, biz bu fırsatı elde ettik" deyin. Kesin dürüstseniz, bu böyledir. En mutlu insan sizsiniz, çünkü özgürleşme ve bunu başarma şansını elde etmişsiniz. Yaşamı bu temelde kazanma şansı elde etmişsiniz. İyi bir insandan bekleyebileceğimiz en büyük değer de verilmiştir. Bunun karşılığını, ben iyi bir yoldaşlık olarak görmek isterim. Vermeyeni affetmem. Ve göstermeyeni insan yerine koymam. Çünkü yalancıdır, sahtekardır ve affedilemezdir. Hiçbir gerekçeyle de kabul edemem. Bunu da gerçekten unutmayın. Bu ilkeye ben şiddetle bağlıyım. Kim olursa olsun, ben ona ne kadar özlü, dürüst katıldıysam, o da kendini o temelde hazırlar. Katılmazsa affetmem onu. Bu, PKK'nin önderlik gerçeğidir. Amansız bir biçimde kulağınıza küpe edin, unutmayın. Unutanlar, kendini uydurmayanlar, her gün bir bölgede kendilerini de, değerlerimizi de yerle bir ediyorlar. Kendilerini bir şey sanıyorlar. Sözlerimize kulak asmıyor, kötü kaybediyorlar. Onlarca bayan-erkek öyle gitti. Doğrusu, bizim öğrettiğimiz tarzdı, sadakatle bağlı kalınsaydı, hepsi yaşardı ve başarırdı. Bunu düşman da biliyor, söylüyor. Böyle ucuz kaybetmektense, zor da gelse, bizim söylediğimiz gibi yaşayın ve başarın.

Rolünüzü oynayın. Önümüzdeki dönemde hepinize ülke sahası ve çalışmaları açıktır. Ama gittiniz mi, bilelim ki, elinizden gerçekten iş gelecek. Gerçekten tuttuğunuzu koparacaksınız. Bize bu vaadi verin. Sizi bu temelde arzuladığınız ülke sahasına, halk gerçeğimize kavuşturalım. Bunun dışında bir gidiş tarzını asla kabul etmeyelim.

13. yıl hedefimiz
BÜYÜK MÜCADELENİN GÜÇLÜ SESİ!

Baştarafı 1. sayfada

Serxwebûn'un 1978 yılında yayınlanan ilk sayısında Kürdistan devriminin programını açımlayan manifesto niteliğindeki kapsamlı bir açıklamayla yayın yaşamına başlaması son derece önemlidir. Bu sayıda devrimi geliştirme iddiasıyla ortaya çıkan devrimci öncünün temel teorik görüşleri sistemli bir bütünlük içinde özet olarak ortaya konulmuştur. Devrimin siyasal programının ciddi ve toplu bir açıklaması ile yayın yaşamına başlaması, gazetemizin daha ilk adımında halka karşı taşıdığı derin sorumluluğu göstermekte ve devrimin sorunlarına yaklaşımındaki ciddiyetine işaret etmektedir. Daha önce de Kürdistan'a özgü yayın organları iddiasıyla yola çıkan çeşitli gazete ve dergiler vardır. Ancak bunlar Kürdistan için bir devrimci siyasal program önermemişler; bazı dernekler etrafında kümelenen Kürt teslimiyetçi-işbirlikçi ve küçük-burjuva reformistlerinin eylem yoksulluğunun düşünce planındaki yansıtıcıları olmanın ötesine geçememişlerdir. Üstelik bunlar legal olarak yayınlanmışlardır. Bu dönemin koşullarında kemalist milliyetçiliğin imbiğinden geçmeyen bir düşüncenin "meşrulaşma" olanağı bulamadığı ve yoğun saldırılarla karşılaştığı gerçeği göz önüne getirildiğinde, Kürdistan adına her türlü legal yayıncılığın düşünce alanında Türk sömürgeciliğinin ideolojik çerçevesini oluşturan kemalist ideolojiye bağımlılıktan kurtulamayacağı kendiliğinden anlaşılacaktır. Nitekim bu tür legal yayın organlarının sahipleri Kürdistan'da yumuşatılmış bir sömürgeciliğe razı olmuşlar, bunu hedef olarak önlerine koymuşlardır.

Gazetemizin yukarıda sözünü ettiğimiz ilk sayısının önsözünde belirtildiği gibi, toplumun sahip olduğu maddi yaşam koşulları, tüm üstyapıyı ve bu arada düşünce yapısını belirleyen gerçek nedenlerdir. Bireyler, sınıflar ve ulusların düşünce yapısı, onların sahip oldukları maddi yaşam tarzını korumaya ve geliştirmeye hizmet eder. *"Düşüncenin tüm amacı, içinde oluştuğu maddi hayatı korumak ve geliştirmektir. Birey, sınıf ve ulusların maddi koşullarından kopuk olan ve bu koşullara hizmet etmeyen, genelde bir üstyapı, özelde bir düşünce yapısı düşünülemez. Maddi yaşam koşullarına egemen olanlar, düşünce yapısına da egemen olurlar. En ilkel maddi yaşam koşulları, çok ilkel bir düşünce hayatının yansımasına yol açarken, gelişmiş maddi yaşam koşulları da daha olgunlaşmış ve bilimsel bir düşünce yapısının doğmasına yol açar."* (Serxwebûn, Sayı 1, İkinci Baskı-1979).

Serxwebûn'un doğduğu dönemde Kürdistan üzerinde hüküm süren yabancı egemenlik toplum yaşamının her alanına alabildiğine nüfuz ettiği ve maddi yaşam koşulları fazla gelişmediği için, Kürdistan'daki düşünce yapısı da korkunç bir gerilik içinde bulunuyor ve tam bir bağımlılık arzediyordu. Ülkemizde ortaya çıkan direnmeleri bastıran sömürgeci egemenlik, izlediği ulusal inkar ve imha politikası temelinde Kürt halkını kendi ulusal değerlerine ve insanlığa büyük ölçüde yabancılaştırmış, kendi öz çıkarlarının ne olduğunu ve nerede yattığını bilemez duruma düşürmüştü. "Dünyada bir devleti bulunmayan en kalabalık halk topluluğu" olarak tanımlanan Kürt ulusu unutturulmak ve yok edilmek istenen ülkesi için düşünememekte ya da sömürgeci düşmanın resmi ideolojisi doğrultusunda düşünmekteydi. "Maddi yaşam alanında Türk sömürgeciliğine aşırı bağımlılık, düşünce alanında da bu sömürgeciliğin ideolojik çerçevesini oluşturan kemalist ideolojiye bağımlılığı" doğurmuştu. Kürdistan'ı kendisi için ulusal yayılma alanı olarak gören ve ülkemizde Türk ulusçuluğunu geliştiren kemalist ideoloji, sadece teslimiyetçi bir aydın tabakası yaratmakla kalmamakta, Kürt ulusal değerlerini Türk burjuvazisi, Kürdistan ve Kürtlük gerçeğini her bakımdan Türk uluslaşmasının gübreliği durumuna dönüştürme kararındaydı. Böyle bir ortamda Kürt ulusal varlığını yok etme amacı ve çabası içinde bulunan bu düşünce yapısını parçalamadan, Kürdistan'da bir ulusal kurtuluş hareketini geliştirmek olanaksızdı. Serxwebûn ilk sayısında, sömürgeci egemenlik altında kalındığı ve bu egemenliğe ses çıkarılmadığı sürece, yığınların düşünce alanındaki bu uyduluğa katlanmalarının bir ölçüde mazur görülebileceğini belirtiyor; "Ama ulusal kurtuluşa kalkmış güçler için, düşünce alanındaki bağımlılığın zerresi, ulusal ihanetle özdeştir" diyordu.

Bu gerçeklik başından günümüze kadar Serxwebûn'un izlediği ana yayın ilkelerinden biri oldu. İdeolojide ve düşünce alanındaki bu katı uzlaşmaz tutumu Serxwebûn'u Serxwebûn haline getirdi.

Düşünce alanında devrimci kurtuluş hareketinin önündeki tek engel sadece sömürgeci Türk burjuvazisinin resmi ideolojisi olan kemalizm değildi. Kemalizmi soldan tamamlayan sosyal-şovenizm ile onun Kürdistan'daki karikatürü olarak şekillenen teslimiyetçi Kürt küçük-burjuva reformizmi de ulusal kurtuluş hareketinin önünde engel oluşturuyorlardı. Sosyal-şovenizm özünde Kürdistan ve Kürt ulusu gerçekliğini tanımıyor, Kürdistan sorununa sömürgeci burjuvazinin çizdiği sınırlar veya çerçeve içinde yaklaşıyordu. Teslimiyetçi Kürt küçük-burjuva reformistleri ise, sorunu Kürdistan ve Kürt ulusunun yabancı egemenlikten kurtuluşu sorunu biçiminde ele almıyor, sömürgeci egemenliğe dokunmadan sağlanacak bazı iyileştirmelerle sorunun çözümlenebileceğini savunuyor ve böylece sömürgeci egemenliğin meşrulaştırılması noktasında sosyal-şovenizmle buluşmuş oluyorlardı. Bu açıdan Serxwebûn sosyal-şovenizmi ve Kürt küçük-burjuva reformizmini de düşünce alanındaki karşıtlar biçiminde değerlendiriyor; "Düşünce alanında kendilerini bağımsızlaştıramayanların, mücadelesini vermeye hazırlandığı ülke çıkarlarına göre düşünce üretmeyenlerin, Kürdistan ulusal kurtuluş hareketinde yeri olamaz. Kemalizmi, sosyal-şovenizmi, burjuva ve küçük-burjuva reformizmini ve teslimiyetçiliğini Kürdistan ulusal kurtuluş hareketine taşıyan herkes, düşünce ve eylemde amansız düşmanlarımızdır. İhtilalci mücadelemiz, daha çok düşünce alanında bunları yok etmeyi, ideolojik mücadelenin en belirgin amacı sayar" diyordu. Serxwebûn'un bu amacına ulaştığı hiç kimsenin inkar edemeyeceği bir gerçektir. Bugün resmi ideoloji paramparça olmuştur. Kürdistan'da gerilla güçleri vurdukça, Türk burjuvazisinin zor mekanizması ağır yaralar almış ve bu temelde resmi ideolojinin maskesi düşürülmüş; Serxwebûn gazetesi bu mücadeleyle tam bir uygunluk içinde bu ideolojinin sahtekarlığını kitlelere göstermiştir. İdeolojik ve politik düzeyde mahkum edilen sosyal-şovenizm örgütsel planda da geriletilmiş ve devrimci safların dışına atılmıştır. Kürdistan'da küçük-burjuva reformizmi ulusal kurtuluş hareketinin karşısında bir tehdit unsuru olmaktan çıkarılmıştır.

Kürdistan'da gelişen devrimci kurtuluş hareketinin ve bu hareketin öncüsünün en belirgin özelliğini faşist sömürgeciliğe ve uzantılarına karşı verdiği silahlı mücadeleyle sınırlandırmak kesinlikle doğru değildir. Kuşkusuz Türk sömürgeciliğinin Kürdistan üzerinde görülmemiş ölçüde örgütlü ve vahşi zor aygıtını parçalamada ve halka soluk aldırtmada silahlı mücadelenin rolü belirleyicidir. Kürdistan gibi bir ülkede ancak kurtuluşu öte dünyaya havale edenler devrimci şiddete başvurmaktan yan çizebilir. Bu bakımdan devrimci şiddetin Kürdistan ulusal kurtuluş hareketinin en belirgin vasıflarından biri olduğunu vurgulamak gerekir. Bununla birlikte, öncünün devrimci teori ile aydınlatılmaması durumunda, silahlı mücadelenin en erkenden yozlaşabileceği ve giderek eşkıyalığa dönüşebileceği ülkelerin başında Kürdistan gelmektedir. Bunun nedeni yabancı egemenlik altında Kürdistan'da ortaya çıkan korkunç biçimsizliktir. Sömürgeci egemenlik altında şekillenmiş olan kişilik tipi, ulusal kurtuluşçu saflarda devrimci dönüşümü yeterince sağlayamadığı ve kendi kişiliğinde eski toplumun kalıntılarına karşı savaşımı sürekli kılamadığı zaman, ne denli halis niyetler yola çıkmış olursa olsun, çoğunlukla düşmanı konuşturmakta ve devrimci gelişmeye müthiş zarar vermektedir. Bu da devrimci saflarda kesintisiz ve kapsamlı bir aydınlatma faaliyetinin yürütülmesini zorunlu kılmaktadır. Kürdistan devriminin öncü partisi Kürdistan tarihi ve toplumsal yapısına ilişkin sürekli derinleştirdiği dev çözümlemeleriyle mücadele ortamının sürekli aydınlatılmasını ve devrimci safların arılığını korumasını sağlamış; Serxwebûn bu çalışmanın sonuçlarının kadrolara ve kitlelere taşırılmasında temel araç rolünü yerine getirmiştir.

Evet, Kürdistan ulusal kurtuluş hareketi ortaçağ koşullarıyla bile karşılaştırılamayacak ölçüde geri bir yapı sunan ülkemizdeki karanlığı dağıtan bir aydınlanma hareketi karakterine sahiptir. Denilebilir ki, bu hareketin öteki temel karakteristik özelliklerinden önce ele alınması ve öne çıkarılması gereken özelliği budur. Uzaktan izleyenlerin çoğunlukla sandıklarının tersine, Kürdistan devriminin öncü partisi ve onun liderliği pratiğe yönelirken sonuçları üzerinde defalarca düşünen, her adımını sistemli ve planlı bir tarzda atan, bilinen bir deyişle kumaşı kesmeden önce kırk kez ölçüp biçen bir yöntemin sahibidir. Bu yöntem sonucunda, hiçbir devrimci partinin mücadele pratiğinde tanık olunmayan dev bir çözümleme bilançosu ortaya çıkarılmıştır. Serxwebûn bu çözümlemeleri mümkün olduğu ölçüde kendi sayfalarında vermeye çalışmış, önemli bir bölümünü ise kitap haline getirerek kendi okurlarının hizmetine sunmuştur. Buna rağmen, bu çözümlemelerin tümüyle değerlendirildiğini söylemek zordur. Serxwebûn önümüzdeki dönemde bunları çeşitli biçimlerde okurlarına aktarmak için yoğun çaba harcayacaktır.

Her büyük köklü devrim eski toplumun damgasını taşıyan kişilik yapısını değiştirmeyi ve yeni insanı yaratmayı amaç edinir. Bugün Kürdistan'da yükselen ve zafer yolunda ilerleyen devrimci kurtuluş savaşı yeni insanı da şekillendirmekte, bu insan mücadeleye biçim vermekte; yeni insanın yetkinliği ölçüsünde devrimci savaş daha sağlıklı temellerde yürütülmekte ve nihai zafer güvence altına alınmaktadır. Devrimin öncü partisi ve liderliğinin paha biçilmez çözümlemeleri sadece eski toplumun tiksinti verici çirkinliklerini orta yere sermekle kalmamakta; aynı zamanda yeni insanın nasıl olması gerektiğini de göstermektedir. Serxwebûn'un yayın faaliyeti Kürdistan'da şekillenen bu yeni insanın manevi gıdasıdır. Bağımsız ve özgür Kürdistan'ın bu yeni insanının mayasında Serxwebûn ruhu vardır.

Serxwebûn, resmi ideoloji ve onun değişik varyasyonları ile resmi ideolojinin çemberini kıramayan çeşitli akımları düşünce alanında yenilgiye uğratmak ve yok etmek amacıyla ülkemiz ve dünya gerçekleri ışığında Kürdistan yurtseverliğine bağımsız düşünce ve eylem ruhunu aşılamayı "yayın politikasının yol gösterici ilkesi" olarak kabul etti. Serxwebûn daha ilk çıkışında, *"Bu doğrultuda, revizyonizme ve oportünizme karşı Marksizm-Leninizmi, teslimiyetçi ve reformist burjuva milliyetçiliğine karşı proleter yurtseverliği öne çıkarmak ve hakim kılmak temel görevimizdir"* diyordu. (Age.) Bu görevini kararlılıkla gerçekleştirme çabası sonucundadır ki, reel sosyalist sistemin yıkılmasıyla birlikte eskinin sahte sosyalistleri kapitalizmin putları önünde secdeye yatarken, Serxwebûn bilimsel sosyalizme bağlılığını korudu ve daha da pekiştirdi. Gazetemiz bilimsel sosyalizmin sömürüsüz ve özgür bir dünya yaratma idealine sonuna dek bağlı kaldı. Bunun da ötesinde, daha yayın hayatına başlarken, reel sosyalizme oldukça eleştirici yaklaştı ve bilimsel sosyalizmi bağımsız olarak ele aldı. Bunun için de bir bakıma ortaçağ karanlığına geri dönüşü yansıtan günümüz dünyasındaki ideolojilerden kaçış ortamında yolunu şaşırmadı.

Serxwebûn'un tarihi Kürdistan halkının düşünce alanında bağımsızlaşmasının tarihidir. 16 yıllık bir sürece yayılan bu tarihsel dönemde Kürdistan'da muazzam bir değişim yaşanmıştır. Kürdistan halkı maddi planda hala bağımsızlıktan uzak olabilir. Türk sömürgeciliğinin Kürdistan üzerindeki askeri denetiminin varlığını hala önemli ölçüde koruduğu bir gerçektir. Ülkemiz hala işgal altında bulunmaktadır. Öte yandan Türk sömürgecilerinin Kürdistan'dan tamamen kovulmaları daha uzun yılları alabilir. Ulusal kurtuluş savaşı beklenildiğinden daha uzun bir zaman kesitine yayılabilir. Ancak Kürdistan halkı şimdi düşüncede bağımsızlaşmıştır. Sömürgeci düşman halkımızı tamamen kaybetmiştir. Eskinin kimliğine bile sahip çıkma takatinden yoksun köle halkı, bugün sömürgeci düşmanın en yetkili ağızlarından silahlı kalkışma halinde olan bir halk olarak tanımlanmaktadır. Bu son derece önemli bir olgudur. Bu gerçeklik bağımsızlığın yarı yarıya kazanılması demektir. Somut gerçekliğe böyle yaklaşıldığında, mevcut durumda hala hüküm süren askeri işgaline rağmen, sömürgeci Türk burjuvazisinin Kürdistan'ı kaybettiği açıkça görülecektir. Diğer bir deyişle her açıdan bağımsız ve özgür bir Kürdistan'ın yaratılması şimdi artık esas olarak bir zaman sorunudur. Halkımızın ülkesinin efendisi haline geleceği ve kendi yönetimini kendi eline geçireceği kesinleşmiştir. Faşist-sömürgeci Türk rejimi, mümkün olduğu ölçüde bu süreci uzatmaya çalışmaktan başka bir şey yapamamaktadır ve yapamayacaktır. Serxwebûn, bu görkemli tarihsel değişim sürecinde halkımızın açılan dili ve çalışan beyni olmuştur.

Kuşkusuz temel yaklaşımı ve yayın ilkesi böyle olan gazetemizin pratik faaliyetlerindeki eksikliklerini gözardı etmiyoruz. Bu durumu değerlendirirken gazetemiz Serxwebûn'un üstlendiği rolü ne kadar oynadığı, görevlerini ne düzeyde yerine getirdiği konusunda temel aldığımız ölçü, Kürdistan somutunda çok kötü düşürülen insanlığın büyük yüceltme mücadelesidir. Bu mücadele, gerçekleştiği koşullar ve uğruna sergilenen çabalar sıradan olmadığı gibi, bağrında çok yönlü özellikler, dersler, sonuçlar barındıran dünyanın en büyük olaylarındandır. Bu noktadan hareketle geçen yayın faaliyetlerimizi değerlendirir, eksikliklerini görür ve sonuçlar çıkarırız. Bir sonraki yayın faaliyeti yılımızı ise bu temelde ele alarak, eksikliklerimizi tamamlamayı ve daha da güçlü bir yayıncılığa ulaşmayı hedefleriz.

Öncelikli eksikliğimizin Kürdistan'daki büyük savaş olayını yeterince yansıtamamak olduğunu belirtiyoruz. Savaşın somut gelişmesini yansıtamadığımız gibi, sonuçlarını da güçlü değerlendirmelere ve yorumlara ulaştıramadık. Yine Kürdistan devrim cephesi karşısındaki TC özel savaş cephesinin uygulamalarını, politikalarını ve ardındaki gerçekleri sistemli bir şekilde işlemekte yetersiz kaldık, bu durumun araştırma-inceleme temelindeki sonuçlarını okuyucuya sunamadık.

Önümüzdeki süreçte bu noktalara ağırlığın verilmesi gerektiği açıktır. İmkanlarımızın ve çabalarımızın bu yönlü seferber edilmesinin bir ihtiyaç olduğunu düşünüyor ve başaracağımıza inanıyoruz. Ayrıca Abdullah ÖCALAN yoldaşın mücadele, devrim ve insanlık çözümlemeleri üzerinde daha özenle duracak ve okuyucularımızı daha fazla yararlandırmayı hedefleyeceğiz. Bütün amacımız, beklentilere her yıldan daha fazla cevap veren, okuyucuyu doyuran ve büyük mücadelenin güçlü sesi olabilen bir Serxwebûn'a ulaşmaktır.

1994'ün Kürdistan halkı, dostlarımız ve tüm insanlık için başarılı bir yıl olarak geçmesi dileğiyle...

NASIL YAŞAMALI?

(PKK Genel Sekreteri Abdullah ÖCALAN yoldaşın bir grup bayan savaşçıyla yaptığı konuşma)

Baştarafı 1. sayfada

hemen her şeye bir itiraz ve tepki gösterdim; hemen her şeyin aleyhte olduğu bir düzene daha gözümü açar açmaz ona karşı oldum ve boğucu bir dünyaya karşı başkaldırıyla ilk eylemimi başlattım.

1970'lerdeki devrimciliğimiz çok sonralarıdır. Çocukluk ve yine okul yıllarım da aslında bir yerde düzenle uyuşmamak, yani bir yandan düzeni kendine uydurmaya çalışırken, bir yandan da ondan kurtulmaktır. Bilinen kurallar ve ahlaksızlıklarla, aile kuralları ve ekonomik durumlarla, hemen hemen hepsiyle yaşanılan çelişkiler büyük bir itiraza, kişilik üzerinde baskı ve başkaldırıya yol açıyor. Ben bu kadar başkaldırmayı neden uygun buldum? Dikkatli bir okuyucu bilir ki, özgürlüğe yol açmak isteyen bir kişilik bundan başka türlü yapamaz. Bazı aile koşullarında belki tatminkar bir çocukluk yaşamı mümkündür. Yani bazı aileler olanakları, sözleri ve düzenin emrine sokma güçleriyle çocuğu yola sokabilirler. Çocuklar ya dine, ya ekonomik düzeye, ya da düzenin içinde ilerleme olanaklarına ve yine aile otoritesinin durumuna göre eğitilir ve yola sokulurlar. Bu temelde yerleşmiş kurallar vardır. Hele biraz da durumlar elverdi mi veya insan fırsatlarla kendisini besleyebildi mi, yol alıp gitmek o kadar zor değildir. Erken yaşlarda bu yola koyulurlar.

Tabii kadınlar çok daha sıkı baskı ve gözetim altında büyütülürler. Onlara daha katmerli kurallar dayatılır; boyun eğmeci ve itaatkar bir yaşam kabul ettirilmeye çalışılır.

Kendi durumumu özetlerken, şüphesiz aynı şeyin benim için de geçerli olduğunu söyleyebilirim. Yani ailenin acımasızlıkları, köy düzeninin anlamsızlığı, ilerleme şansı vermeyen her türlü koşul; iyi, doğru ve güzel bildiğin ne varsa hepsine uymama, bunun yarattığı umutsuzluk ve hatta tepki, insanın gönlünce yaşayamadığı bir hayat... Kişi ne istiyorsa, karşılığı yok denecek kadar azdır. Yani dilediğin gibi dolaşamıyorsun, dilini konuşamıyorsun, fazla kültürlü değilsin. Çok vahşi, kırıcı ve gelişme vaat etmeyen ortamlar, bu konuda bir hayli çözülmüş bir aile. Özellikle geleneksel aile anlamında bile bir çözülüş ve güçsüzlük yaşanıyor. İşte bütün bunlar bizim insanımızın hem nedenleri, hem de sonuçları ve amaçlarıdır.

Yaşamım işte böyle başladı. Ne yapıyordum? Elimden hiçbir şey gelmiyor olsa da, dağlara çıkıyordum, evden kaçıyordum. Yani mutlaka bir uğraş içindeydim. O günleri hatırladığımda, bu konuda civa gibi bir hareketlilik içinde bulunduğumu anlıyorum. İlle de bir uğraş buluyordum. Hatta boş durmama hareketi vardı. Yani o büyüklerin, kendilerine göre özel kuralları olanların gözleri daima üzerimdeydi. İşte bilmem şurayı çizdi, buraya el attı, diyorlardı. Kendilerine göre bir düzeni dayatmak istiyorlardı. Tabii biz de çok hareketliydik. Yaptığımız, yerleşik olanla savaştı. Çoğunun razı olduğu düzene ben razı olamıyordum. Değişik ilgiler, değişik yaklaşımlar, değişik tutkular, değişik heyecanlar peşinde koşuyordum. Düzenin istediği gibi değil de, biraz benim hoşuma giden tarzda bir yaşamdı.

Düzen nasıl olmalı? Tabii burada da "nasıl yaşamalı?" sorunu yakıcıdır. Kaderime razı olmama, başkalarının bana biçtiği kaderi de kabul etmeme ve kendi kaderimi kendi gücümle belirleme çabası vardı. Daha doğrusu böyle bir yaşama böyle bir cevap vardı. İmkansızdır, zordur, demedim. Herkes bu ahlaka son derece uymasına rağmen, ben gittikçe gittim. Çoğunun ulaşmak isteyip de ulaşamadığını esas aldım; düşünme gereği duyup da düşünemediğini, yapmak isteyip de yapamadığını yapmaya çalıştım veya başkalarının yapıp da benim yapmak istemediğim şeylerle uğraştım. Bütün bu dönem, aslında dayatılan bir yaşama tepkidir.

Okul yıllarında veya düzenle tanıştığımda, kurallara çok dikkat ederdim. Aslında bu benim bir yaşam taktiğimdi. Görünüşte kurallara veya toplumsal meşruiyete çok bağlıydım. Ama içten de sorgulamadan etmem ve etmedim. Yine ilk defasında çok bağlıydım. Fakat onu gittikçe derinliğine sorguladım. Aynı şekilde düzene uyum göstermeye çalışıyordum, ama yine de çok köklü bir tepkim gelişiyordu. Öğretmenlerime ve büyüklerime çok bağlıydım; ama büyüklükleri sürekli sorguluyordum. Bu aslında bir tür mevcut durumu göz önüne getirmek veya fazla tartışmamak, ama onu olduğu gibi kabul etmemekti. Alttan alta onun sorgulamasını yap ve aşılması gerekiyorsa aş! Bir anlamda yaşama hep böyle baktım.

Siz ise onunla bir uyum gösteriyorsunuz, ömür boyu ondan uzaklaşamıyorsunuz, onu sorgulayamıyorsunuz. Veya düzenin meşruiyetini hiç tanımıyorsunuz ve bu da kaba anarşizm oluyor. Bu seferki "düzeni tanımayız" deyip sadece tepkiden ibaret bir karşı koyuştur ki, bu da başarısızlığa götürür. Davranışlar anarşistçe ve bozguncu tarzda oluyor. Özlem ise aslında düzene uymaktır.

> *Sevgi düzenin kurumlarına ve onların sana verdiği güce göre değil, senin devrimi geliştirme gücüne göre başlamalıdır. Tabii dediğim gibi bu başarıya ulaşmıyor. Çünkü düzenin kendisi büyük engeldir. Sana kaya gibi çarpıyor ve boşa çıkartıyor.*

Böylece gittikçe kökleşen bir sorgulama ve düzeni köklü sorgulamadan geçirme gerçekleşti. Aile, din, hukuk, siyasi düzen, ekonomik faaliyetler, köy ve kent yaşamı gibi belli bir eleştiriyle yaklaşmadığım hemen hemen hiçbir olay, olgu ve ilişki kalmadı. Tabii bunları ancak 1970'ler-den itibaren bir teori düzeyine çıkarmaya başladım. Önceleri sadece belki sizin de yaşadığınız gibi ilgi ve itirazlar vardı. Yani teori durumuna yükselme durumu yoktu. Bu belli bir birikimden sonra oldu ve biz buna katıldık. Yani belli bir bilgi temeli aldıktan sonra, bütün bu itirazlarımı ve sorgularımı bir devrimci teoriye, bunu da Kürdistan'a ülke adını takmaktan kimlik gereğini duymaya ve kendini yıllarca sorgulayıp bir kimlik sahibi olarak adlandırmaya kadar götürdüm. Giderek bunu bir parti teorisi, parti ilkesi ve ilk gruplaşmaya vardırdım.

Bu aynı zamanda "nasıl?" sorusuna bir cevap olmaktadır. Roman Taslağı'nda bir devrimci grup faaliyetine başlarken, nasıl bir cevap içinde olduğumu biraz anlatmaya çalıştım. 1975'lerden itibaren bir devrimci grup güçlenmeye başlıyor. Aslında bu, düzene karşı bir tür cevaptır. İsyancı grup, özgür ilişkiler (içinde bayan da var), çeşitli kesimlerden ve ülkenin değişik bölgelerinden gelen insanlar var. Bu bizi bir tür tatmin ediyor ve bir cevap oluyor.

Burada nasıl oluyor? Biliyorsunuz ki, ilişkiler son derece zayıftır, pamuk ipliğine bağlı ilişkilerdir. İlgiler, yoldaşlık ilişkileri zayıftır, aslında herkes toplumda ne ise onu yaşıyor. Ailesi ne ise onu temsil ediyor, sınıfı ne ise onu temsil ediyor. Hatta umutları neyse aslında odur. Devrimcilik 1970'lerin modasıydı. Bizimkiler de moda gereği katılmışlardı. Dolayısıyla özlü, köklü bir dönüşümle ele alınmamıştı. Sonuç bizim devrimcileşmeyen ilişkilerimizle birlikte sık sık dökülmeler oldu; grup çok zor gelişti; köklü teorik ve örgütsel pratiğe yönelmeme durumu doğdu. Yüzeysellikle dönemin değerlendirilmesi ve kolay ayrılmalar gündeme geldi. Yeni yoldaşlık ilişkileri geliştiriliyor ve bu ilişkilerde aslında tutku var. İnsan bunları en iddialı bağlar düzeyine getirmek istiyor. Ama düzen içi ilişkiler o kadar güçlü ki, örneğin okul ve aile her şeyin üstünde tutuluyor ve bu nedenle devrimci pratiğe güç verilmek istenmiyor. Dolayısıyla grup çok havada kalacak ve çıkar emrettiği yerde kesilip atılacaktır.

Biz bu yıllarda işte bunun sancısını çektik. Ucuz devrimcilik, kolay çözülmeler, kendini fazla pratiğe vermeme... Ben bu dönemi yoldaşlığın, ulusal-yurtsever düşüncenin ve bağların adeta pamuk ipliğine benzer zayıf dönemi olarak değerlendiriyorum.

Sizlerin de yaşadığınız buna benzer süreçler var. Yani pamuk ipliğine bağlı bir süreç. Aslında devrimci niyet var. Yeni bağlar, yeni ilişkiler oluşturulmak isteniyor. Ama çıkarlar ve düzen buna asla fırsat vermiyor. Benim o zamanki bütün heyecanım ve tutkularım bu anlamda sert kayalara ve kişiliklere çarpıp geri dönüyor veya çok etkili bağlara dönüşemiyordu.

Tabii orada aynı zamanda bir kadın ilişkisi de vardı. Bütün iyi niyete rağmen, sınıf gerçeği çok katıydı; aile gerçeği her şeye hakimdi. Devrimcilik biraz görünüşteydi ve onu temelindeki devlet bağları bağlıyordu. Dolayısıyla fazla devrimci bir ilişki gelişemiyordu. Tüm zorlamamıza ve gerekçelendirmemize rağmen, katı gerçeklik daha baskın çıktı. Devrimcilik gelişince, işte orada da görüldüğü gibi, düzen kişiliği, devlete ve işbirlikçi egemen kesimlere bağlı kişilik sırıtıyor, gittikçe kendini dayatıyor, egemenliğinden vazgeçmek istemiyor. Bu konuda her türlü oyunu deniyor. İkiyüzlülük, saygısızlık ve seviyesizlik gittikçe kendini incelterek dayatıyor. Kendi düzeninden memnun oluyor, ona sarılıyor. Devrimci ilişkiye en ufak bir ilgi göstermiyor. Bu o bildiğimiz çok tehlikeli yaşam süreciyle sonuçlandı. Bir devrimci ilişki deyimi var. Aslında ideolojik, siyasal vb. birçok gerekçe sıralanmasına, yurtseverlik ve sosyalizmin gerekleri hatırlatılmasına rağmen, bütün bunlar lafta kalabiliyor. Grup gelişiyor, buna karşılık o, grubu kendi gerçeğine göre ayarlıyor. Dönüşüm ve değişim bir yana, her şeyi kendine uyarlıyor; giderek devlet ve

> *Sevgi savaş kadar zordur. Sevgiyi yaratmak, sevgiyi oluşturmak, sevgiyi esas alan bir yaşamı gerçekleştirmek savaştan başarıyla çıkmak demektir. Bu da eşittir ordu kurmak, örgüt kurmak, kesin görevlere başarıyla karşılık vermektir. Ondan sonra sizin birbirine değer verme ve sevgi sunma hakkınız vardır.*

aile çıkarına dönüştürüyor. Kendi kadınlığını da bu temelde, "özel bağ" ya da "özel ilişkiler alanı" denilen düzenin tabir ettiği kavramlar temelinde özel bağlar geliştirmek için, giderek bunu evlilik adı altında kullanıyor. Bunların hepsi aslında formalite kavramlardır. Yani düzende adı vardır, ama pratikte ciddi hiçbir yanı yoktur. Kurallar deniliyor ve sadece emrediliyor. Biz de öyle olsun, diyoruz.

Bu bence çoğunuzun yaşadığı bir durumdur. İşte bir genç yirmi yaşına doğru geldi mi, mutlaka birilerini ister, birilerini sevme gereğini duyar. Bence burada düzene kölece bağlı olma vardır.

Ben burada kendi gerçeğimi biraz açacağım. Aslında bu yaşta herkes belki bir şeyler düşünür diye, ben de bunu düşünme sevdasında değildim. Hatta temkinliydim ve karşı koyuyordum. Devrimci tarzı geliştirmek istiyordum. Ama dediğim gibi devrimci tarzda olmuyordu. Çünkü göstermelik bir durum ve yalancılık vardı. Tehlikeyi sezmiştim. Yani tutucu tarzın kişiliği boğacağını biliyordum ve bunun için de böyle bir duruma girmedim.

Burada belki ilginizi çekiyor diye sorguluyorsunuz. Bazılarınızın yaşadığı duygusal durumlar da var. Sevgi olayı biraz değerlendirmeye tabi tutulabilir. Açıkça itiraf edeyim ki, o zaman sevme veya sevilebilmenin olabileceğine inanmıyordum. Acaba sizler nasıl denediniz, sevme sevilme olayını nasıl yaşayabildiniz? Ben o kırksekiz soruyu bu olay dolayısıyla sormuştum. Bir yerde bu soruların temel bir soruya indirgenmesi şöyle olabilir: Sevgi zamanı mıdır, sevgi ortamı mıdır? Yani ülkemiz koşullarında ve kendi toplumsal gerçeğimizde acaba bu her bakımdan mümkün müdür? Ama herkes az çok böyle şeyler deniyor. Bana göre bu bir gelenektir. Veya düzen öyle bir şey ayarlamış ki, "herkes yapıyor, sen de yap", "herkes evleniyor, sen de evlen", "herkes şöyle bir kız veya erkek oluyor, sen de ol" gibi bir kural işliyor. Ben aslında buna itirazla karşılık verdim. Yani kendi kişiliğimdeki sorgulamada bu sorunu da çözdüm ve kendimi böyle görmek istemedim. Yapmak istediğimde de kendi tarzımı uygulamak istedim. Aynı zamanda kendi iradem ve gücümle yapmak istedim.

Bence Kürdistan'da insanın gücü de devrimci çabayla başlar. Devrimci çaba güç oluşturur ve bu güç iradeye götürür. İrade de böyle bir ilişkiye cesaret ettirebilir. Sevginin böyle başlaması gerektiği kanısındaydım. Sevgi, düzenin kurumlarına ve onların sana verdiği güce göre değil, senin devrimi geliştirme gücüne göre başlamalıdır. Tabii dediğim gibi bu başarıya ulaşmıyor. Çünkü düzenin kendisi büyük engeldir. Sana kaya gibi çarpıyor ve boşa çıkartıyor.

Daha sonraki devrimcileşen süreçte açıklığa kavuşturulan sevgi olayı, olsa olsa mevcut büyük saygısızlık ortamına, büyük çelişkili ve baskıcı ortama sert bir cevap verme şeklinde gelişebilir. Mevcut ilişkiler alım-satım ilişkileridir. Al sana şu kadar başlık parası, al sana şu zenginin oğlu ya da kızı, al sana şu kadar altın, elbise... Bütün bunlar aslında işin saygısızlığı geliştiren yönleridir. Kaldı ki düşüncesi yok, sosyalleşmesi yok, siyaseti yok, gücü yoktur. Para ve pulla, renkli, cicili elbiselerle birbirlerini aldatmaya çalışıyorlar. O açıdan da bu ilgimizi çekmedi. Ben bunu saygısızlık olarak gördüm. Dolayısıyla sorgulama sürecine aldık. İşte "herkesin eşi ve çocukları var, benim de böyle bir durumum olsun" demedim. Tamam, benim böyle bir durumum oldu, ama teslim olmadım. İşin ilginç olan yanı burasıdır. İşin içinde ne kadar duygular olursa olsun (ki bizim en avantajlı bir yönümüz de budur), temel değerlerle çeliştiğinde, duygulara esir olmamak önemlidir. Yani parti bağını duyguların üstünde görmek, bence büyük bir olaydır. Çok zorlanarak da olsa, ben bu gücü göstermişim, ülke yoluna sokmayı başarmışım. İlişkiyi işte burada aramak önemlidir. İsabetli bir değerlendirme. "Çok seviyorum, sevgim uğruna dünyayı yakarım, kendimi kul ederim" gibi hafifliklere girmemişim. Karşımızdakini çekmeye çalışmışım.

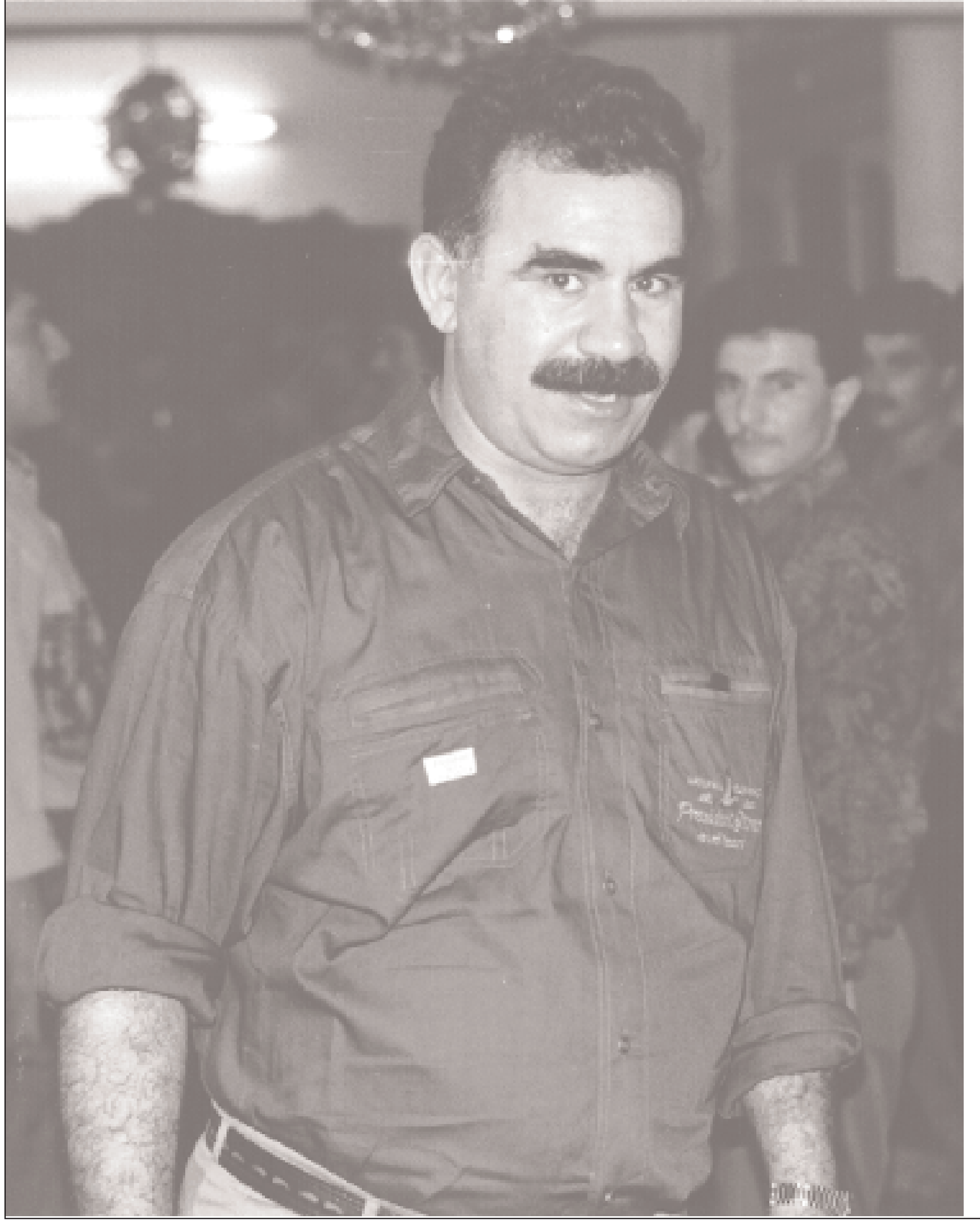
Bu, Kürdistan'da belki de bir erkeğin ilk defa denediği bir yoldur. En değme Kürt erkeği bir aile için, bir tarla parçası için, bir kadın için hemen katil olabilir. Hatta bir tavuk için kavga edebilir; basit bir küfür nedeniyle yine kavgaya girişebilir. Ama sıra temel bir bağa gelince, "gelin ülkemiz uğruna, halkımız uğruna, özgürlüğümüz uğruna bir şeyler yapalım" dersen gelmezler. Hele bunlar için ailesinden, malı ve mülkünden vazgeçmek imkansızdır. Kendisini çekemezsin. Va-

rım diyenler de, Barzani tipi eski işbirlikçi ağa tipleridir. Bu işi satmak için yaparlar. Kürtçülükleri alım-satım ilişkilerinde olduğu gibidir. Demek ki farkım vardır ve oldukça önemlidir, hatta tektir diyebilirim. Çok değer verdiğim insanlar, aileden ve düzenden kopmuyorlar ve gücünü bizim gücümüze katmıyorlardı. Veya bir verip on almak istiyorlardı.

12 Eylül faşizmine karşı özgürlük davasını bir halkın yaşam gerçeğine dönüştürdük

Bugün 12 Eylül 1993. 12 Eylül darbesinin askeri marşlarla geçen ilk yıllarında olduğu gibi, ya hep ya hiç diyorlardı. Gerçekten 1980'lerde tarihin karanlıklarında yok olup gitme aşamasındayken, bu baskı yıllarını nasıl kaldırabildik, nasıl karşılayabildik? Şimdi belki daha rahat gelebilir. Güçlü olduğumuz ve başaracağımız söylenebilir. Ama ben o kadar rahat değilim. Türk genelkurmayı bugünkü gazetelerde, "bahara kadar yok edeceğiz" diyor. Gerçi eskiden 48 saat içinde yok edeceğini söylüyordu. Şimdi ise bahardan bahara erteliyor. Bu onun ne kadar zayıf düştüğünü de gösterir. Kaldı ki kimin kimi yok edeceği de ayrı bir tartışma konusudur. Ama yine de niyetini dile getiriyor, hem de en üst düzeyde! Elde hiçbir şey yoktu, bir kadro var. Birkaç militan bulunsa bile, onlar da bir atımlık barut gibidir. Umutları ve çaresiz ortamı biraz görün, insan eylemini ve direncini görün. İnsan nasıl güçlenir? Bunu çok iyi bir biçimde anlayın. Azim ve iradeniz var. Ama ne kadar çare oluyorsunuz? Bilmek yetmiyor, zindanı ve işkenceyi yaşamak durumu daha da kötüleştiriyor.

Bu sahaya ilk geldiğimde, ilk kez benimle çıkan değerli yol arkadaşım tek odalık bir ev bulmuştu. Tahta bir sedir ve bir de sünger yatak vardı. Hatırlıyorum, orada ilk günümüzde birkaç zeytin ve domates bulabildik. Nitekim biz iki kişiydik ve böyle karşıladık. Ekmek ve soğanla idare ettik.

Kaç hafta dayanacağımız belli değildi. Yurt dışıyla, Ortadoğu'daki örgütlerle herhangi bir ilişkimiz yoktu. Görüyorsunuz ki, bugün buradayım, yüzbinlerce insan ayaktadır. Her gün onlarca düşman askeri devriliyor. Günlük masrafımızın ne kadar olduğunu biliyorsunuz. Biz başlarken borçluyduk. Bunun onüç-ondört yıllık hikayesi vardır. Yollar nasıl aşıldı, günler soluk soluğa nasıl tüketildi? Biz kendimizi nasıl ayarladık? Bunlar temel öğretici yaşam dersi olarak görülmelidir. Sanmıyorum tarihte kendini böyle bir işe vermenin başka bir örneği olsun. Bu kavranmadığı için, herkes gereken işlerliği ve üzerine düşeni yapmasını bilemiyor.

12 Eylül darbesi dünyadaki en faşist, emperyalizm tarafından en çok desteklenmiş, içerde mutlak anlamda bir kamuoyu desteği sağlanmış ve başarı şansı yüzde yüz planlanmış bir hareketti. Zaten kimse ardına bile bakmadı. Biz bu darbenin hedefi ve belki de en erkenden bitirilebilecek olan bir güçtük. Mucize gibi geliyor. Hala büyük bir tartışma içinde bulunuluyor. Ama direnmek ve düşmana karşı başarmak gerçekleşen bir durumdur. Biz bunu çoktan aştık. Sadece direnmek değil, sadece siyasal ve askeri gelişmeyi garantiye almak da değil, bütün bunlar dev boyutlardadır. En önemlisi ruhumuzu yeniden kazanmış olmaktır. Kişiliğin özgür yeniden yapılışı da büyük bir gelişmedir. Her devrim bir anlamda eski kişiliklerle yapılıyor. Eski kişiliklerle yapılacak devrim, geriye çark etmelerin ve daha sonra devrimin başına gelen felaketlerin de nedenidir. Denilebilir ki, burada aynı zamanda geriye çark edebilecek kişiliklerin de bütünüyle ve ilk defa dönüştürülmesi söz konusudur. Kişilik burada ardına kadar çözümleniyor. Ülkeye dönüşün bütün emareleri aşılıyor. Bolşevik Partisi'n-de yapılmayan PKK'de yapılmıştır. Kürdistan devrimi her türlü tedbirle önlenmeye çalışılmıştır. Ama PKK de bu kadar derinleşiyor. Bu da bir kazanımdır. Bu, adı-sanı unutulmuş bir ülke ve kimsenin kimliğe bile layık görmediği bir halk gerçeği içinde yapılıyor. Bunlar açık olan gerçeklerdir.

Gerçekleşeni yalnız bir yönüyle de değil, bütün yönleriyle böyle görmek gerekir. Bu, iddialı olan bir kişilik için, bir militan için büyük önem taşır. Bu temelde dünya da üzerine gelse, kolay ezilemeyecektir ve tersine başarısı tümüyle garantilenmiştir. Kısacası yüklendik ve buraya kadar getirdik.

Bu nasıl oldu? Bunun nedenini, kaybettireni, kazananı, kazandıranı nasıl tanımlayabiliriz? Düşün taşın, yaz çiz... Hatta bu çok zengin bir harekettir. Ne temelde gelişim oldu? Ben iddialıyım. İddialı olduğum kadar, bunun gelişme sağlayamaması mümkün müdür? Biz bunu belli bir gelişmenin yeni bir aşaması olarak değerlendiriyoruz. Yenilgiye giden kanallar tıkatıldı, düşmeye yüz tutan çürük yerler atıldı. Yaşayabilecek olan filizlendi, o yola koyuldu. Hata olmasa ve eskisi gibi tekrar yaşatılmasa, en az bizi yorar. Ona yön veren ideolojik ve siyasal çizgiden taviz verilmeden yürünürse, görkemli bir biçimde arzulanan dünyayı zaferle gerçekleştirir.

Demek ki, 12 Eylül faşizmine karşı böylesine tarihsel ve evrensel bir cevap söz konusudur. Bu sıradan bir faşizm değildir: Kürt halkı açısından yok edicidir; Türk halkı açısından ise mutlak bir düşürücü ve köleleştirici faşist bir harekettir. Uluslararası emperyalizmin bütünüyle desteklediği bir harekettir. Her türlü gericiliği Hitler'i bile geride bırakan bir tarzda uygulayıcı bir harekettir. Biz buna karşı büyük gelişmeler sağladık. Bunun üzerinde ilerlerde daha çok durulur. Özgürlük davasını bütün bir halkın yaşam gerçeğine dönüştürdük ve bu hepinizin yaşam gerçeğine damgasını vurdu. Temel doğrular, temel yaşamsal ilkeler vardı ki, bu böyle oldu. Öz biraz bu ilkelerde gizliydi ki, bu böyle oldu. Buna önderlik eden gerçek bu konuda hem doğruyu temsil etti ve hem de pratik adımları çok yerinde attı ki, bu böyle oldu. Tersi durumda bu faşizmin elinden bir tek insanı kurtarmak bile mümkün değildi. 12 Eylül faşizminin bazı yöneticileri hala yaşıyor ve bu durumu gördükçe kahroluyorlar. Örneğin Kenan Evren, "Benim bir askerimin düğmesi düşse, sabaha kadar uyumam" diyordu. Oysa şimdi günde yalnız bir askerin düğmesi değil, yirmi-otuz askeri ve belki de yüzlere varan askeri düşüyor. O zaman bu adam çöker. Nitekim çöküyorlar. Generaller tiril tiril titriyorlar. Ayakta duracak halleri bile yok. Bunların durumu çok geri bir adımdır. Çünkü bunlar kendilerini ölçüp biçerek hazırlamış bir kesimdir. Türk ordusu en örgütlü, en derli toplu vuran bir güçtü. Ama şimdi kahroluyorlar.

Peki, kim onları bu duruma getirdi? Tarzı, temposu, çalışma biçimi, sabrı, inadı, tutkusu, inancı ve bilinci neydi? Ne kadar güç verdi, ne kadar alanları geliştirdi ve tarihi hale getirdi? Sormak gerekir. Bu yıldönümleri neydi? Bu anlamda tarihsel dersler çıkarmak ve güçlendirmeye temel teşkil ettirmek gerekir. Partililerin bir kısmı bu yılların dehşetini görmedi. Önemli bir kesimi de bu yıllarda şehit düştü. Fakat biz günümüze kadar bu sürecin tanığıyız. Tükenmeye yüz tutan, kendini dillendirmek ve adını koymaktan aciz bir ulus ve halk gerçeğinden, bugün "kazanmam yakındır" diyen bir halk gerçeğine ulaştık. En soluksuz insanlardan binlerce savaşçıyı özgür dağlarda diledikleri gibi bir yaşamla karşı karşıya getirdik, yaşamla bütünleştirdik. Bunları anlamak, adını koymak gerekir. Nasıl oldu? Belki de günün dar ve yüzeysel değerlendirilmesi her şeyi anlamaya yetmez. Çeşitli yorumlar her şeyi bilince yerleştirmez. Bu büyük gerçeklikle bağlantılı olmayan bir devrimci kişilik de doğruyu temsil edemez ve rolünü oynayamaz.

Olan gerçeğimize oluyor. Olduğu kadar da insan yorgunum diyor. Halbuki yorgunluktan da pek bir eser yoktur. İnsan başaramayınca durum böyle olur. Ben herkesten çok daha fazla zorda olandım. En başta hedeflenendim, çepeçevre kuşatılmış bir kişiliktim. Ama nasıl hareket ettim, nasıl yüklendim, nasıl yöneldim? Nasıl bu duruma ulaştım? Biz öyle bir tarz ortaya koyduk, öyle bir yönelim ifadesi olduk ki, kolay kolay anlaşılır bir durum değildir. Zaten daha önce de Türk faşist gerçeğine, işgal ve istila geleneğine karşı başkaldırılar olmuştu. Onbinlerce kitle ayağa kalkmıştı. Fakat iki hafta içinde her şeyini yitirmişlerdi. Bu adamların çıldırdığı yanılgılı nokta, hiçbir şeyin kalmadığını ve bunun bir tek kişinin bilinç eylemi olduğunu söylemeleriydi. MİT'in 1980'lere kadarki değerlendirmesi, benim bilinçli bir kişilik olduğum anlamına gelen cinstendi. Veya "dört dörtlük kontrol altındadır" gibisinden bildikleri bir konumdaydım. "Bir şeyler düşünüyor, ama üzerinde günlük denetim var; istersek nefesini bile tıkarız" biçiminde düşünüyorlardı. Doğru, o ilk grubu ortaya çıkardığımız günlerde durum buydu... Kendime kabul ettirmem için üç-dört yıl daha yaşamam gerekti. Kürt sorunu var mı yok mu, bu konuda ta 1970'lere kadar şüphe ve tereddütle yaşadım. 1970-75 arasındaki dönemde küçük bir gruba kabul ettirmek için bin dereden su getirmek zorunda kaldım. Bunları eyleme kaldırmak için, yine 1975-80 yılları arasında görülmemiş bir propaganda eylemini yürüttük. Harekete geçmek ve karar vermek için yıllarca düşündük.

Bütün bunlar olurken, devlet bizleri sinek yerine koyuyordu. "Masa başından bile kalkamaz" diyorlardı. Böyle olacağımız kimsenin aklına bile gelmiyordu. Daha sonra düşman çok tehlikeli olduğunu anlayınca rejimi değiştirdi. Büyük hata yaptı, bizleri elinden kaçırdı. Kontrol yöntemleri yetmedi. İlk defa bunların elinden parti kişilik yapımı kurtarabildim. Tutarlılık neydi, hassasiyet nedir; bunlar farklıydı. Kendimizi, ruhumuzu ve bilincimizi bin yıllık egemenlikten kurtardık.

Doğru sev, sevgini açığa vur. Tabii sevgiyi açığa vururken kurallar koyuyorum. Orada seni yurtseverliğe çağırıyorum. Seni özgürleşmeye, partileşmeye ve savaşmaya çağırıyorum. Yiğitsen, sevgin ve tutkunda güçlüysen, orada kendini göster. Yiğitlik bu sahalarda olur. Çünkü bunlar olmadan sen bir hiçsin, senin sevginin beş paralık bir değeri olmaz.

Bu düzeyde düşünülürse, aslında bir anlamda namus ve onur savaşımıdır. Biz hiç kimsenin aklına bile getiremeyeceği bu onur savaşımını tek başımıza verdik ve giderek bir partiye bile dönüştürebildik.

1980'lere geldiğimizde, aslında her şeyin o kadar gelişmesi bile mucizeydi. Değil 1980 sonrasını yaşamak, 1970'lere gelip dayandığımızda, "ömrümüz bu kadardır, bu kadarı da büyük bir çaba ve başarıdır" dediğimiz bir noktadaydık. MİT'in uzanan eli gırtlağımızdaydı. Takipteydim ve istenildiği gibi bitirilebilirdim. Düşman, Haki katledilirken, bunu sadece hissettirdi. Çok kolay müdahale edebilirdi. Yani durum öyleydi. Bu asil bir harekettir. Ankara'nın merkezinde, bir anlamda MİT'in kucağında harekete yol aldırıyoruz. O da kendine göre bizi bebek yerine koyuyor. Ama daha sonra ne tür bir "bebek" olduğumuzu dehşetle fark edecekti. Başka bir deyişle Truva Atı anlamındaki yaklaşımı dehşetle görecekti. Bunlar olmasaydı, Kürtlüğün ortaya çıkması mümkün değildi. Böyle bir durumu grubun çıkışında esas almak mümkün değildi.

Bu da bir süreçti. Hele 1979'da Diyarbakır'dan çıkmak, bunu partileşmeye ve biraz da eyleme taşırmak şeklindeki her bir süreç başlı başına bir tarihtir. Dedim ya, 1980 sonrasında direnmeye cesaret etmek, direnişi sürdürmek inanılmaz şeylerdi. Tamamen yaptık. Yukarıda söyledim ya, tarih 1993 yılının 12 Eylül'üdür. Generaller, katliamcılar, alanlara adım atamayan Türk ordusu, tüm kuşatmalara rağmen teslim alınamayan ve direnen bir Kürt başkaldırısı ve dünyaya taşırılmış bir Kürdistan gerçeği, zaferi zorlayan bir iktidar yürüyüşü!..

Yaşamımızın son yirmi-yirmibeş yılını böyle geçirdik. Bir ulus yok, inanmış ciddi bir grup da yok! İğne ile kuyu kazar gibi gelişmelere yol aldırdık. Ülkenin adı var mı, sömürge midir? İnandın mı, gruba var mısın, ne kadar varsın? Bir kuruş paran var mı? İşte bütün bu sorularla bu işe başlandı. Sorumluluklarına işte böyle dahil olacaksın. Bunu yapmazsan, bu hareketi anlamamışsın demektir. Anlamayanlar da rolünü asla oynayamazlar. Bu gerçeklere hakkını vere-

Denilebilir ki, en büyük çabayı kendime veriyorum. İnsanlık kadar eski olan bilimleri, felsefeleri ve dinleri, gözümün gördüğü, kulağımın işittiği ve ruhumun duyduğu ne varsa her şeyi görmeye, duymaya ve anlamaya çabalıyorum.

meyenler, devrimci gelişmeleri ortaya çıkaramazlar. Zindan direnişçiliği, dağ direnişçiliği ve şehit anısı üzerine, insan, gerçekleri ancak böyle değerlendirerek, kendini bu gerçeklere göre yeniden kazanarak, umutlarını ve özellikle onların büyük irade gücünü anlayarak kendi yönelişine temel teşkil ettirebilir. Bugüne kadar böyle geldik. Değerlendirmek, sonuç çıkarmak ve güçlendirmesini bilmek, her parti kadrosunun ve komuta kişiliğinin görevidir. Bunu kavramak ve büyük adımların sahibi olmak gerekir.

Parti tarihinden bahsettim. Bu yerinde ve büyük anlamı olan bir tarihtir. Eğer bu böyle kavranırsa, bilinçte diğer sorunlar ve hemen her konu daha iyi anlam bulacaktır. Gerillaya katılım, sosyal yaşamı devrimcileştirmek ve özgürleştirmek, yani her konuda bu görüşleri temel almak anlaşılmıştır. Bu doğrultuyu yakalayan, ortaya çıkabilecek her soruna bu doğrultu temelinde cevaplar verebilir. Umarım kendi gelişmenizi bu çerçevede gittikçe derinleştiriyor, partileşmeyi, hatta askerileşmeyi daha doğru ve oldukça gerçekçi yakalıyorsunuz. Bu temelde kazanan PKK ve PKK direnişçiliği olur, daha da fazla olacaktır. Bunda herhangi bir kuşku olmadığı gibi, geçmişin o muazzam inançsızlığı, inkarcı ve alabildiğine sömürgeci koşullara göre ayarlanmış düzen içi yaşamdan bu temelde kopuş sağlanabilir. Bize özgü olması ve kendi irademizle kazanmamız gereken yaşam böylece boy atabilir. Bu gerçek bir yeniden doğuştur; kendi ülkemiz koşullarında özgür yaşamı gün be gün kendi öz irademizle ve onun eylemiyle gerçekleştirmektir. Bir insana biçilebilecek en yüce değer bu eylemdir; en yüce değer gerçekten bu büyük özgürlük atılımıdır. İnsanlarımıza sunabileceğimiz biricik yaşam seçeneği buydu ve bunu da sunabildik. Önemli olan bunun verilmesiydi. Bunun için dökülen kan da yerindedir, çekilen acı ve işkence de yerindedir. Eğer kıymeti bilinirse, bütün bunlardan bizim için kabul edilebilir tek yaşam biçimine ve kazanılmış bir ülkeye kavuşulabilir. İnsan da işte budur. "Yaşamak istiyorum, kendi kaderimi tayin etmek istiyorum" diyen insanın arzuları böyledir ve gerçekleşmesi yine budur, böyle olur. Yapılan da budur.

Demek ki 1993 yılında 12 Eylül faşizmine böyle büyük bir karşılık vermekle görevimizi biraz yerine getirdiğimizde, bu temelde başta şehitlerimize, acı ve işkence çeken zindan direnişçilerine ve dağdaki direnişçilere ve ilgilenen herkese karşı en iyisi yapılmış, herkes bu temelde en iyisini ortaya koymuştur. Bu anlamda da tarihe karşı ilk defa alnı ak ve geleceğe karşı umutla kalkıyor ve yol alıyorlar. Şüphesiz sonuç zaferdir.

Kendi payıma en az hata yapmaya çalıştım. Tüm yoldaşların gösterdiği ve ifa ettiği bağlılığı hem yarattık ve geliştirdik, hem de buna en iyi karşılığı verdik. Yani kendi yaşamımızın değerlendirilişi de hiç şüphesiz bu gelişmelerin ana çizgisidir. Kararlı ve söz vermiş bir insan düşmanın hilelerini ve bütün acımasızlıklarını bilmeli; buna karşı koymalı, ama kolay yıkılmayan ve yenilmeyen bir karşı çıkışı esas alan bir yaşam düzeyine ulaşmalıdır. Bu, "direnirim, ne kadar dayanabildiysem" biçiminde değil, "mutlaka yaşamalı ve yaşatmalıyız" diyen bir kişilik yaklaşımıdır. Başka türlüsüne yer yoktur. Zamansız ve başarısız ölüme geçit yoktur. Yaşam mutlaka olacak, bunu hiç kimse elinden söküp alamayacak: Biz bu tarzda yaşama değer biçtik. Büyük yüklenmek ve yaşamı kazanmanın büyük düşünce gücü kadar büyük tutku sahibi olmak, bütün tutkuları ve yaşam emarelerini bu temelde yoğunlaştırmak, bunun dışındaki her şeye dur demek gerekir. Senden de kaynaklansa, bunun karşısında en ufacık bir yetersizliğe ve eksikliğe aman vermemek gerekir.

Devrim dönemindeyiz. Bizim şimdi kurmuş olduğumuz ilişkiler normal düzen ilişkileri değil, başlangıç ilişkileridir, tarihsel bir dönemin ilişkileridir. Sizlerle olan ilişkiler, sıradan ilişkiler olamaz. Yani özellikle önderlik özel, bireysel ilişkiler geliştiremez. Fazla özel ve bireysel ilişkiden ziyade ülkeye yönelinir ya da bütün kadın cinsini ilgilendiren yaklaşımlar geliştirilir.

Benim tarzım budur. Bu anlamda yetersiz kalındı mı, kişi kendisini bile affetmemelidir. Herkesi buna katmak için görülmemiş bir çalışma ve vuruş tarzını dayatmak, gerekirse bütün düzeni karşıya almak, tek bir insanı kazanmak için gerektiğinde her şeyi ortaya koymak, böylece yaşama karşı saygınlığı kanıtlamak şarttır. Böyle kazanmayı "onurluyum ve namuslu kalacağım" diyen insanın gerçeğine dönüştürmek, işte "ben de varım, ben de bu ülke ve halkın insanıyım" lafını değil de, kendini biraz gerçekleştirmek bu yaklaşımla oluyor. Bugün halkın bana olan büyük desteği, büyük sevgisi ve saygısı bu nedenledir. Tarihte belki de ilk defa herkesin özleminde yatıp da gerçekleşmeyene gerçekleştirilme şansını verdik. Bütün zorluklar ve işkencelere rağmen, bundan büyük mutluluk duyuyor ve kutluyorlar.

Kadının en güzeli, en değerlisi ve en sevilmesi gerekeni nasıl ortaya çıkar?

En büyüğü, ilişkiye verdiğim değer, çözümleme gücünü ulusal düzeye taşıdı. Büyük bir ihtimalle çoğunuz ilişkilerin kölesisiniz. Çözüm gücü olamadığınız için, ilişkide boğulmuşsunuz. Tabii bu da militan düzeyin, örgüt ve savaş düzeyinin düşmesine yol açıyor. Yırtıcı olmayan ve fazla açılım sağlayamayan kişilikler devrim yapamaz. Böyle kişilikler de sevgi olayını yakalayamaz ve bir güzelliği yaşayamazlar. Sevginin ve güzelliğin kaynağının ne olduğu aslında bu değerlendirmelerde gizlidir. Benim kadına yaklaşımım ta çocukluktan beri kadını hem çekici ve hem de ürkütücü bulmak veya kadını hem çok tehlikeli bulmak ve hem de ondaki özellikleri yakalayabilmektir. Çirkin olanlar, kirli ve köle olanlar, güzel ve özgür olanlar ayrımını hep yaptım. Birisini tepelerken, diğerini ortaya çıkarmaya çalıştım. Bu bende bir çizgidir ve bugün bu çizgi dünyayı ikiye ayırmıştır: Özgürlükler dünyası ile kölelikler dünyası. Görüyorsunuz bu, büyük bir oluşum ve dönüşüme yol açıyor. Yani şu anda biraz özgür olup ve biraz özgürlüğe yol alıp da geliştirmeyeceğim hiçbir ilişki yoktur. Hatta herhangi bir genç kızın kişiliğini çözümlediğimde, eğer biraz özgürlüğe niyet etmişse, kendisini açılıma uğratmamak söz konusu olamaz. Zaten nereye gidiyorsam, orada hemen herkes öyle ayağa kalkıyor ve canlanma gelişiyor. Hemen her genç kız güç buluyor, hatta kendisini kazanmaya çalışıyor. Biçimi değişiyor, fiziği gelişiyor, dili gelişiyor, ruhu gelişiyor ve bu da doğru sevgiye yol açıyor. Belki daha çok yoğunlaşılamamıştır, ama insanlarımızı çeken ilişkiler işte böyle ortaya çıkmıştır. Deneme düzeyinde de olsa, "ilişkiler nasıl olmalı" sorusuna az çok cevaplar veriliyor.

Burada bir mantık var, bir değerlendirme kabiliyeti var. Hiç de duygulara düşme, düşkünlük yapma durumu söz konusu değil. Saygı var. Örneğin ben kendim aslında çok ahlakiyim. Hatta dindar birinden daha fazla ahlaki özelliklerim var. Ama diğerlerinden çok özgürlükçüyüm. Yani davranışlara ve onları temsil eden kişiliklere özgürlükçü yaklaşırım, eğer bu bir kadın olursa "mutlaka özgürlük dünyasına katmalıyım" derim. Bu da çok biçimlendirilmiş bir yaklaşım tarzıdır. Ama dikkat edin, acaba sizler böyle misiniz? Duygularımız var, diyorsunuz. Acaba duygularınız nasıl katılıyor? Feodal tarzda mıdır, köleci tarzda mıdır, küçük-burjuva tarzda mıdır? Çok aşırı, haksız ve içeriksiz midir? Bütün bunlarda ölçü olmazsa, tehlikelisiniz demektir. Ben bu tarzı kabul edemem. Çok kapalı tarzınız da olabilir, onu da kabul edemem. O kadar kapalı, o kadar yüreksizsen, sen nasıl devrimcisin, derim. Örneğin ben nasıl halkımın yüreğini kendime açtım? Hepinizin yüreğini de öyle açarım. Öyle olur mu, diyeceksiniz. Açılmak zorundasınız. Çünkü bana göre yürek olmadan devrimci olunamaz. "Yüreğimi tarihe gömmüşüm, yüreğimi mezara gömmüşüm, yüreğimi pamuk ipliğine bağlamışım" diyen bir devrimci olamaz. Bunu yapmak yaşama hakarettir.

Saflarda düşkünler var. Fırsat buldular mı, haydi kaçalım, diyorlar. Nereden çıkardınız bunu? İşte bir erkek veya herhangi birileri bir yerde bırakıldığında, ikinci gün hiçbir kuralla bağdaşmayan, ne devrimci ne de geleneksel değerlere sığabilen düşürücü yaklaşımlar sergileniyor. Dayanamadıklarını söylüyorlar. İşte bizde de ortaya çıktı. Bu birbirini yüceltmek değil, birbirinin tutkuları ve güdülerine takılıp gitmektir. Savaşı geliştiremiyorlar. Örgüt yok, eğitim yok. Birbirlerini buluyor ve düşürmeye çalışıyorlar. Böyle bazıları çıktı ve hak ettikleri cezalara çarptırıldılar. Cezalandırılmalarının nedeni aslında birbirleriyle ilişki geliştirmeleri değil, görevlerine ihanet etmeleriydi. Bu nasıl bir cinsel yaklaşımdır ki, seni birliği çökertmeye götürüyor? İlişki kuruyorsun, görevden kaçıyorsun. Kadın-erkek ilişkisi veya cinsellik o kadar çok ajan nitelikte bir ilişki midir ki, seni ihanete götürsün? Veya sen bunu ele alırken korkmuyor musun? Bunu biliyorsan o zaman ne diye ilişkilerini uyumlu, dengeli, güçlü ve doğru götürmedin?

Tabii tarz önemlidir. "Kendimi kontrol edemedim" deniliyor. Sonra bizimki çıkıyor, ağa gibi "kadını gördüm, dayattım ve kaçırdım" diyor. Kadın da evden kaçan kızlar gibi erkeği bulduğunu ve kaçtığını söylüyor. Evimizi yıktın sen! Kaçtın da geriye ne kaldı? Böyle yaşanmaz. Ne böyle erkek ne de böyle kız kabul görebilir. Ama dedim ya, diğer yandan benim de soruna bir yaklaşım tarzım vardır. Her gün bu kadar çabaların içindeyim.

Kadının en güzeli, en değerlisi, en sevilmesi gerekeni nasıl ortaya çıkabilir? Bu iyi bir sorudur. Günahtır, kadına yaklaşılmaz, aslında el bile uzatılamaz diyenler var. Ne demek yani? Sen yaşam savaşı veriyorsun. Kadın da yaşamın ayrılmaz bir parçasıdır. Fakat bunların el uzatma veya katılma dedikleri şey birbirlerini düşürmedir. Başka bir biçim düşünemiyorlar. Hepsine "yoz ilişki" adını takmışlar. Her ilişkiye yoz ilişki adını takmak ne ölçüde doğru olur? Evet, yoz ilişki var, kaçırtıcı ilişki var, ihanet kadar tehlikeli ilişki var. Ama bana göre her ilişkiye yoz ilişki adını vermek de biraz zordur. Şimdi bütün PKK'lilerin dilindedir, ilerde açmaya çalışacağım. Çerçevesi belli, içeriği belli, amaçları belli; muhtemelen her yönüyle değerleri güçlendiriyor. Bu temelde bir ilişki gelişimi olmuştur. Nedir buradaki yozluk? Bir katılım olayı, bir sevgi olayı, hatta bir aşk olayı gelişmiştir. Bunlar hep yeni kavramlardır veya muhtevasının yeni geliştirilmeye çalışıldığı kavramlardır. Hayır, el ele vermek, bilmem hangi davranışta bulunmak tehlikeli ve yoz biçiminde değerlendiriliyor. Tam hasta!

Şimdi ben burada kaba cinsel ilişkiden söz etmiyorum, yanlış anlaşılmasın. Ama sıradan bir flört olayını, yani birbirinden hoşnut olma ve güç alma konusunu hemen yoz ilişki saymak biraz tehlikelidir. Hayır, bunlar bizde ihanet temelinde ele alındığı için belki öyledir. Ama bizim geliştirdiğimiz tarzda olursa öyle olmaz. Bir erkeği sevmek isteyen bir kadın sevebilir. Yine bir erkek bir kadını çeşitli düzeylerde sevmek isteyebilir. Kendine sevgi engeli koysan, kendine katılma engeli koysan, o zaman sen ne kadar özgürsün? Bunu feodalizm de istemiyor muydu? Ama diğeri de düşünülmez: "Şu kadına (veya erkeğe) dayanamadım, kendimi kaybettim" demek de olmaz. Nasıl oluyor yani, özgür irade bunu kabul eder mi? İlişkilerde kişinin kendisini bu kadar sağlıksız durumlarda tutması doğru mudur? Tabii kimse bunlara doğru dürüst el atma cesareti de gösteremiyor. Ya çok tutucu ve muhafazakar kalınıyor, ya da fırsat buldular mı birbirlerini kaçırtıyorlar. Veya çok ucuz ilişkilerle yetinme durumu var. Bunlar bence pek yaşama saygılı yaklaşımlar değildir.

Kürt insanı yeniden doğarken, hemen bütün kavramlara yeni ve doğru yaklaşımlar getirmelidir. Biz muhtevayı geliştirmeli veya bu konuda cesur olmalıyız. Biz hayatımızı ortaya koyan, adayan kişileriz, yaşamın her sorununa cesur yaklaşırız. Bu konuda bencil yaklaşmayız. Çünkü fedaisiniz. Fedai insan neden bireyci ve bencil yaklaşsın? Böyle bir insan özgür, soylu ve temiz yaklaşır. Neden kadın için hep yaklaşmayın, tehlikelidir, denilir? Neden adeta lanetli olduğu ve adamı götüreceği söylenir? Karşındaki en azından insandır. Neden böyle olsun? Bunlar hala beni bile ürkütüyor. Bazen kendi kendime "acaba yanlış mı yapıyorum, bu kızlara bu kadar değer vermek doğru olur mu?" diye soruyorum. Yani düşüncem hep ikircikli ve çelişkili gelişiyor. Neden olmasın? Hatta neden olağanüstü bir yaşam kaynağına dönüştürülmesin? Tabii bu aynı zamanda büyük bir sınıf savaşımıdır. Hala her gün uğraşıyor, her gün mücadele veriyoruz. Yani durum çok açık, serbestsiniz deniliyor. Hanginiz insanın bravo

Hanginiz insanın bravo diyebileceği bir ilişkiyi kurabilirsiniz? İşte "bir genç kızımız kendisini özgür tuttu, kendisini düşürtmedi; erkeklerle olan ilişkilerinde ve her türlü ilişkide kendisini yüce tuttu" biçiminde değerlendirebileceğimiz kaç yoldaşımız var?

diyebileceği bir ilişkiyi kurabilirsiniz? İşte "bir genç kızımız kendisini özgür tuttu, kendisini düşürtmedi; erkeklerle olan ilişkilerinde ve her türlü ilişkide kendisini yüce tuttu" biçiminde değerlendirebileceğimiz kaç yoldaşımız var?

Erkeklere de fazla güvenilmiyor. Ölçü yok, kural yok. Böyle erkeği ne yapacaksın? Görülüyor ki, burada ciddi bir savaşım söz konusudur ve bu hepimizi yakından ilgilendirir. Benim bütün yaptığım soruna biraz daha cesaretli yaklaşmaktır. Hem güven ve cesaret veriyorum, hem de örnek çözümlemelerle sorunu biraz açıyorum. Tabii siz de biraz daha cesur katılabilirsiniz. Sorunu sağa sola çekiştirmeden veya tutucu ve düşürücü burjuva liberalizmine düşmeden, kendi tarzımızı ortaya çıkarabilmeliyiz. Bunlar aslında çok daha genişçe tartışılacak hususlardır. Ama detaylı ele almak istediğimiz hususlar var. Ben bütün bunlara sadece giriş düzeyinde bir yaklaşım gösteriyorum.

"Nasıl yaşamalı" sorusuna cevaplar kapsamlı olmak zorundadır. Bu konuda kişinin gücü biraz da içine gireceği çözümleyiciliğe bağlıdır. Burada da o en değme mümin geçinenden, en değme muhafazakar kesilenden daha fazla ahlaki, yine en değme özgür olduğunu söyleyeninden daha özgür olunmalıdır. Bu konularda bizim en sağlıklı dediğimiz tutum biraz iyi kavranmalıdır.

Bir de devrim dönemindeyiz. Bizim şimdi kurmuş olduğumuz ilişkiler normal düzen ilişkileri değil, başlangıç ilişkileridir, tarihsel bir dönemin ilişkileridir. Sizlerle olan ilişkiler, sıradan ilişkiler olamaz. Yani özellikle önderlik özel, bireysel ilişkiler geliştiremez. Fazla özel ve bireysel ilişkiden ziyade ülkeye yönelinir, ya da bütün kadın cinsini ilgilendiren yaklaşımlar geliştirilir. Genel bir kadın düzeyi, genel kadın özellikleri nasıl olmalı, en sevilmesi gereken ilişki biçimleri nasıl oluşmalıdır? Dikkat ederseniz, sanki bir laboratuvarda bir değer yaratıyormuşsunuz gibi bakıyorsunuz bu ilişkilere. Bu hemen özel ilişki kuralım demekle olmuyor. Bu iş "hemen birbirimizi şöyle bağlayalım"la olmuyor. Birçok şey tartışılacak, değerlendirilecektir. Geriye en sağlamı, ulusa ve halka mal edilecek olanı, topluma öncü düzeyde sunulacak olanı kalır. "Sağlam kadın-erkek ilişkileri, sağlam yoldaşlık ilişkileri, özgür iradeye dayalı sağlam ilişkiler, temiz, onurlu ve tutkulu ilişkiler nasıl olmalı" sorusu yakıcı ve önemlidir.

Bütün bunlar değerlendirilirken, görevleri unutmuyoruz. Örgütsel görevler, eylemsel görevler, her türlü eğitim görevleri savaş kadar zordur. Yani sosyal ilişkiler geliştirmek, duygu ilişkilerini geliştirmek zordur. Duygular kesinlikle zayıf kişiliklerin işi değil, büyük savaşçıların işidir. Duygular eğer düzenden kaynaklanıyorsa kuşkusuz gericidir. Tersine büyük devrimci tutkulara bağlıysa çok değerlidir. Dediğim gibi her duyguyu ve her ilişkiyi "yozluk işareti" olarak nitelendirmek ve kestirip atmak tehlikelidir.

Biz giderek Kürt olayında çözümlenmeyi ve yeni yaşama ulaşmayı geliştiriyoruz. Sevgiyi yaratma, insanların saygı düzeyini belirleme ve sizlerle erkek ilişkilerini düzenleme bunun en önemli bir evresidir. Çok açık, kabul edilemeyecek tonlarca erkek yaklaşımları var. Yine sizlerden kaynaklanan bir yığın köle yaklaşımları var. Biz bütün bunları düzenlemeden, partiyi nasıl öncü parti haline getirebiliriz?Kürdistan'da sömürgeci güçler ve kurumlardan çözüm beklenemez ki! Türk kadın modeli, Türk kadın-erkek modeli, kemalist model kadına ne verdi? Bize ne verebilir? Hatta emperyalizm ne verebilir? Feodal aile geleneklerinin ülkeyi ne hale getirdiği ortadadır. Her şeyi sen sağlayacaksın. Bunun için de benden isteyebileceğiniz daha özgür ortam, daha özgür düşünme ve tartışma, daha özgür katılım gerçeğidir. Bunlar da vardır. Şimdilik böyle geliştiriyoruz. Faydalı olabiliyor, gelişmeler anlamlıdır. Gençsiniz, alacağınız daha epeyce yol var. Kadın olarak kendinizi derinleşmeye tabi tutun. Çok yönlü, iradeli, aydınlatılmış, güçlendirilmiş hale gelin. Hemen her yanınıza, her özelliğinize maddi ve manevi anlamda biçim vermeli, yani kendinizin olan bir ilişkiyi artık gündemleştirebilmelisiniz. Bu kendini bulmaktır, var etmektir. Hani "kadının adı var kendisi yok" denilir ya, burada olması gereken sadece "adı var" ile yetinmek değil, "kendisi de var" gerçeğine ulaşmaktır. Ben buna oldukça ilgi gösteriyorum. Yani var olan bir kadını ortaya çıkarmak, böyle bir kadını var etmek çok önemli bir olaydır.

> *Kürt insanı yeniden doğarken, hemen bütün kavramlara yeni ve doğru yaklaşımlar getirmelidir. Biz muhtevayı geliştirmeli veya bu konuda cesur olmalıyız. Biz hayatımızı ortaya koyan, adayan kişileriz, yaşamın her sorununa cesur yaklaşırız.*

Bizde kadın çok çirkin, çok tehlikelidir. Var olacak kadın ise çok değerli bir olaydır. Bunu sulandırmamak, çarpıtmamak ve değerden düşürmemek gerekir. Bir kadını var etmek, bir ulusu var etmektir; partiyi özgür kılmak, yaşamı muazzam bir güce kavuşturmaktır. Ama dedim ya, bu asla sizin yaptığınız biçimde olmaz. Ben yıllardır uğraşıyorum ve hala tam başarabilmiş değilim. Hala kendimi zorluyorum. Zaten aile bizi tüketen bir kurumdur. Bağlılıkları çok yönlü geliştirmeden, ben kendimi onun çarkına kaptırır mıyım? Birisi ailede, toplumda ve hem de özel ilişki altında beni bu kadar yiyip yutacak durumdayken, ne diye kendimi kaptırayım? Ölürüm de kendimi sağlam tutarım.

Şimdi bu sorun sizin için çok daha yakıcıdır. Elinizi kim tutsa, ikinci gün düşürebilir. Hangi erkeği geliştirdiniz? Hangi erkeği özgür ve eşit iradeye kavuşturabildiniz? Ne kadar güvenebiliyorsunuz? Onun için kendinizi biraz sorgulamalısınız. Tutku ve duygudan önce, "bizim bu karşı karşıya olduğumuz ilişki nedir" demelisiniz. Hepinizin az çok aldatıldığınızı görüyorum ve daha sonra bu başıma bela oluyor.

Tabii insan saygılı olmalı, biraz ulus düzeyinde düşünmeli. Gerçek kadın öz be öz böyle olmalı, yani yaşamın çözüm gücü ve bir tarafı olmalıdır. Hangi kadın yoldaşımız bunu kendisine sorun etmiştir? Bu hiç belli değil. Var mı yok mu, bir görüş sahibi mi, bir çalışması var mıdır? Beni bile anladıklarını sanmıyorum. Benim arkamda bir türlü, karşımda bir türlü. Büyük bir kısmı hain geçinir. Anlam da veremiyorum. İşte o sözünü ettiğim feodal ilişkiyi dayatan, mal-mülk ilişkisini dayatan tip gibi beni basit bir kadın numarası ile bağlamak istiyor. Benim biraz gücüm var. Benim bu gücümü kullanarak, birdenbire çok iğrenç bir biçimde başa geçmek istiyor. Çok özgürce yaşanması ve insanın onuru olması gereken bir cinsellik üzerine siyaset bina ediyor. İşte "Kürt erkeği cinselliğe çok düşkünce bağlıdır, böyle satın alınabilir; bir de kadın için namus meselesidir" diyor. Cinselliğin böyle ele alınması en büyük ahlaksızlıktır. Ahlak ve namus bunun neresinde? Tabii ben bunu kabul etmeyince, "neden bu adam böyledir?" deniliyor. Özgürlüğe davet ediyorum, "hayır, cinselliğimizi ancak bu kadar pazarlarız" deniliyor. Ben hayır diyorum, cinselliği ancak doğal yaşayabilirsin. Doğal yaşayamadın mı, sen bir sahtekarsın.

"Şu kadar bireyci, şu kadar mal-mülk sahibi" gibi sözler benim devrimci anlayışıma sığmıyor. Savaş bu temelde biraz gelişiyor ve şiddetlidir. Aslında araştırmaya değer bir konudur. Yani özgür irade kolayca gelişmiyor. "Neden buna bu kadar yüklendiler" deniliyor. Tabii ki üzerinde kapsamlı durmamız gerekir. Hatta siz niye katılamıyorsunuz, hatta önünde engel oluyorsunuz, bunu biraz anlamalısınız. Oysa ben özgürlüğünüze yüksek değer biçtiğimi kanıtlamışım. Özgür iradeniz ve bilinciniz ayaklanmıştır. Olanak ve fırsat elde edilmiştir. Şimdiki yaşamın eskisinden daha değerli olduğunu inkar edemezsiniz. Şimdiki yaşam çok daha üstündür ve kararınız gelişiyor. Bu da insana saygının temelidir.

Yaptığımız, yaşamı tehdit eden her şeye karşı bir var olma savaşıdır

Bu tartışmalar böyle yürüyor. Sizler de kapsamlı katılın. "Nasıl yaşamalı" sorusuna, bütün ulusa mal edilecek ve hatta insanlığa değer katabilecek bir cevap vermenin mümkün olduğunu sanıyorum. Tartışma çerçevesini böyle geliştirmeye çalışıyorum. Acaba sizin yaklaşım gücünüz nasıldır? Tabii sizin ilgileriniz ve yaklaşımlarınız da değer ifade eder. Çünkü bu tek taraflı olacak gibi değildir. Kendinizi katabilirsiniz. En doğrusu da budur diye düşünüyorum. Eksikliği var mı, bilemiyorum. Daha da açılmasını istediğiniz hususlar olabilir. Başında da söyledim. En rahat olabileceğiniz, önemli her soruna, hemen hemen tabu diye arzedilen her şeye çok rahatlıkla yaklaşım gösterme olanağı var. Ne mutlu insanımızı kendi ellerimizle yeniden yaratmaya diyoruz. İnsanlık bu fırsatı elde etmiştir. Sizin durumunuzu bilemem. Benim durumum biraz tartışmaya olanak veriyor. Karşınızda bir kişi olarak hem cesaret verme, hem de çözüm gücü olmamda bir zemin sunma söz konusudur. Bunu doğru değerlendireceksiniz. Herhalde epeyce güç alacak ve bu arada tabii katılacaksınız. Hepiniz çok iyi birer yoldaş adayı olabilirsiniz.

> *Tabii siz de biraz daha cesur katılabilirsiniz. Sorunu sağa sola çekiştirmeden veya tutucu ve düşürücü burjuva liberalizmine düşmeden, kendi tarzımızı ortaya çıkarabilmeliyiz.*

Sizin durumunuzda ilişkilere girildiğinde, büyük ihtimalle sağlam olmayan çürük yanlarla giriliyor. Yani esasta korunan, sizi düzene ve toplumsal gerçekliğinize bağlayan genlerdir. Benim başka bir farkım da burada başlıyor. Kendimi ilişkilere yirmi yıl olağanüstü kattım. Denilebilir ki, mevcut olan içinde, bu en güçlü tarzda katmadır. Oyuna bütün gücümle varım. Örgüt kurmaya bütün ciddiyetimle varım. Birçok örgüt elemanına bakıyorsun, fantazi gibi görüyorlar, boş vakitleri değerlendirme olarak görüyorlar. Yine okumlarıdır, aileleridir, dört-dörtlük sürüyor. Fark buradaydı. Devrimciliği bir fantazi, bir lüks, bir moda olarak kendilerine yakıştırıyorlardı. Tabii böyle olunca devrimci denilen ilişkiler de aldatıcı ilişkiler, özden yoksun, fazla derinliği olmayan, çok rahatlıkla kullanılabilecek, oynanabilecek ve bırakılabilecek değerler olacaktı. Bu noktada direnmemiz gittikçe gelişti. Mademki devrim değerli bir şeydir, o zaman insan bütün gücüyle ve en değerli yanlarıyla kendini buna katabilmelidir. Bunun büyük bir örgüt savaşımına dönüştüğünü biliyorsunuz. Kendimizi olağanüstü örgüte vermeye, örgütü yaratmaya, bireysel ilişkilerde sağlayamadığımız gücü örgütsellikte aramaya, örgüt içi ideoloji ve siyaseti geliştirmeye ve sürekli pratiğe yüklenmeye çalıştık. Bu neye cevaptır. Bu aslında düzenden, düzen içi arkadaşlıklardan bulamadığımıza büyük bir cevaptır.

Oradaki temel ilişkimi Roman Taslağı'nda ortaya koyuyorum. Dikkat ederseniz çok ilginç bir tarzdır. Bir yandan benim olağanüstü ilgilerim, yaklaşımlarım ve çekim gücüm, diğer yandan karşı tarafın olağanüstü tutuculuğu, buz gibi soğutuculuğu ve boğuculuğu, aslında nereye götürülmek istendiğinin belli olmadığı bir durum... Canlı olup olmadığı da belli değil. Bazen adeta yılan gibi ısırgan, bazen yine öyle yılan gibi ölü, fakat yine de bir çekişme var. Ben neden bırakmıyorum? Neden o bu tarzı terk etmiyor? Roman Taslağı biraz da bu ilişkiyi içeriyor. Şunun için esas alıyor: Aslında kurulmayabilir de, anında terk edilebilir de, fakat peşine düşülüyor. Diğer bir özellik de işte buradadır. Bir ilişkinin sonunu getirmeden bırakmama veya ne olup olmadığını açığa çıkarma var. İyiyse iyi, kötüyse kötü; yaşanılacaksa yaşat, atılacaksa at! Mücadelesiz, hesapsız ve sorgusuz bırakmamak, fakat hemen zamanında bitirmek... Yani bir ilişki tarzı... Ne her şeyini uğruna yak, ne de bir çırpıda yakıl! Hayır, karşı tarafı anlamaya ve çözmeye çalış! Bu aynı zamanda kelime anlama savaşıdır, kendi özeleştiri sürecidir sanırım. Dikkat edilirse oradaki özeleştiri çok ilginçtir. Bir grup-parti ilişkisi, grupta bir kadın ilişkisi ve orada bir sosyal düzenle savaş ilişkisi çok ustaca, hem de sabır ve ilgiyle yürütülüyor. Kurallara uygun davranma, iğne ucu kadar bir gelişme özü varsa yakalamaya çalışma, değerli militan arkadaşların bir gün tahammül edemedikleri bir ilişkiyi veya ölümle cezalandırmak istedikleri bir yaklaşımı on yıl amansızca ve gittikçe dayanılmaz boyutlarda yaşamaya cesaret etme var. Tabii bunun devlet boyutu, bunun örgüt üzerindeki tahribatı, ama örgütün de bununla bağlantılı gelişmesi ayrı bir siyasal değerlendirme konusudur. Burası edebiyatın işi değil. Sonuçta ne çıktı? Büyük bir aile eleştirisi, kadın çözümlemesi, buradan daha da ulaşılan sonuçlar; yani "ilişkiler nasıl olmalı" sonucu çıktı.

Kürt insanı arasındaki ilişki düzeyi nedir? İlişki kördüğümleri, ölü ilişkiler, pamuk ipliğine bağlı ilişkiler, hele hele temel yüksek değerlere bağlanmamış ilişkiler, yurduna ve halkına ihanet, güçsüzleşen, düşmana yalvaran, peşkeş çeken ilişki düzeni kaç para eder? Bu temelde kadın-erkek ilişkisi nedir? Bu ilişkiler çok kaba bir cinsellik etrafında kurulmuş ilişkilerdir. Şunu çok iyi açığa çıkardık: İster köy ister kent yaşamında olsun, Kürt olayında temel ulusal, siyasal, kültürel, hatta sosyal ve ekonomik çıkarlardan o kadar uzak düşürülmüşlük var ki, bu temelde değerlerden yoksunluk o kadar ileri düzeydedir ki, insanların elinde kala kala çok kaba güdüleri kalıyor. Bunlar nedir? Bunlar açlık güdüsüdür, cinsellik güdüsüdür. Bunlar da en kaba biçimde görüldüğünde, karşılığı "yarabbi şükür, bugün de doyduk" oluyor. Bu temelde bir kuru ekmek ve pilava talim yap! Yine çok kaba bir karı-koca ilişkisiyle dünyalığı esas al! En ufacık bir güzellik arama yok, bir sosyallik arama yok, hele bir siyasal temele bağlı düşünme hiç yok. Geriye ne kaldı? Bir bulgur pilavı bulduysan, bravo sana. Bulduysan bir karı veya koca, "varım yoğum budur" der-

sin! Nitekim sonuç da budur. Birine bir şey olunca, "varım yoğum gitti" denilir, kendini bitmiş sayar. Dünya bu kadar mıdır? Siyasal dünyaya ne oldu? Askeri dünyan var mı? Kültürel ve felsefi dünyan nerede?

Daha da açabiliriz. Dünya hiç yok mu? Kürt insanında dünya yoktur. Çünkü düşman her şeyi elinden almıştır. Dikkat edilirse, sömürgeciliğin yarattığı bir ruhsal durum var. Özellikle aile temelde sömürgeciliğin büyük bir çarpıklığına veya düşürme kurumuna dönüşmüştür. Burada kadın-erkek ilişkisinden ziyade çileli, çekilmez ve yaşamı zehir eden bir ilişki söz konusudur. Ben kendim bu ilişkiden kaçarak devrimci oldum. Ailedeki tahammül edilmez ilişki ve yaşamı gördükçe dehşete kapılıyor, kendimi Ankara'lara, okullara ve devrimciliğe atıyordum. Kürt ailesi aşağı yukarı böyle olan bir ailedir. Bazı işbirlikçi aileler farklı olabilir, ama genel düzey böyledir. Benim yaşadığım bu konuda en dipteki yaşamdır sanıyorum; en yoksul, en zorluklu ve en iddiasız bir durumun ilişki biçimidir. Dolayısıyla bu ilişkilerden hızla kopuyorum. Bu ilişkiler bana hiçbir şey vaat etmiyor, o zaman kendim yaratmalıyım. Yani kendin düşün, kendin bul. Bu da benim olağanüstü ölçülerde devrimci değerlere ve tarza yol vermeme veya ona ulaşma çabalarıma yol açıyor.

Devrimcilik gelişince, düzen kişiliği, devlete ve işbirlikçi egemen kesimlere bağlı kişilik sırıtıyor, gittikçe kendini dayatıyor, egemenliğinden vazgeçmek istemiyor.

Kendimi herkesten daha fazla mecbur hissediyorum. Bu benim kendimi katmama, çabalarımı oldukça yoğunlaştırmama, devrimin hemen hemen her türlü görevine sarılmama neden oluyor. Teori ise teori, silah ise silah, her şeyi bulma zorunluluğuna götürüyor.

Bu değerlendirme süreci boyunca büyük sevgisizlik olayına biz tanım yapabildik. Baktım ki, benim yaşadığım gerçeklik, bir ulusun yaşadığı gerçekliktir. O çürümüş, neredeyse hakkında artık "ölmüştür" kararına varılmış veya "öldürülmelidir" fermanı verilmiş gerçekliğini görünce, işte o zaman dirilişe yol almak, kendini buna göre yaratmak gerekirdi.

Dikkat edin, benim çabalarımın diğer bir anlamı da diriliş çabalarıdır. Bu adı daha koymuyorum, canlandırma çabalarıdır. Karşıma çıkan hemen hemen her şey ezik, sönük, iddiasız, ilgisiz, cansız, biraz yaşamdan uzak. Yaşam benimle biraz güç kazandı. Neden? Bu da şimdi Kürdistan'da büyük bir olay. Ben kendimi nasıl yaşam kaynağına dönüştürdüm? Düşünce taşıyıcısıyım; kendimi duygu, tutku, güç, silah, kısacası her şeyin taşıyıcısı durumuna sokmuşum. Bu ne demektir? Bu, düşmana veya yaşamı tehdit eden bütün her şeye karşı bir var olma savaşıdır. Bu konuda o kadar büyütüyorum ki, ulusal düzeyi zorluyor ve hatta aşıyorum.

Görüyorsunuz ki, bu temelde ilişkiler bende daha kapsamlıdır; bilime dayalıdır, ahlaki ve felsefi temeli daha yenidir. En önemlisi de güce bağlıdır, yani devrimci bir tarzın ilişkisidir. Savaşla yaratıyorum ve birçok şeyi bu temelde dağıtıyorum. Kadın ilişkisindeki soruna yöneldim; orada köleliğe, köleleştirmeye ve mal-mülk olayına yöneldim. Bir çırpıda birçok özgür aday ortaya çıkardım. Eskiden bir kadından fersah fersah kaçardım. Hatırlıyorum, köy imamına gidiyor ve "kadınlar düğünde oynuyorlar, kendilerine bakmam günah mı, sevap mı" diye soruyordum. O da "üçyüz metre öteden bakabilirsin, fazla günah sayılmaz" diyordu. Ben bir dönem bunu yaşayan biriydim. Ama şimdi bu soruna olağanüstü bir katılımım var. Eskiden çok çok bir genç kız ile bir erkek buluşunca, hemen "birbirimizi beğendik, birbirimize göz koyduk" der, çekip giderlerdi. Şimdi görüyorsunuz: Kadın kesimi o kadar gelişmiş ki, kölelikten kaçıp kurtulan genç kızlar çevremize doluşuyor, militan ilişkiler gelişiyor, ordu oluyorlar, hemen hemen her türlü çabaya koşuyorlar. Çok ileri düzey ve ilişki arayışları var. Hepiniz de oldukça kapsamlı ilişkiler geliştirebiliyorsunuz. Öyle çok dar değerlendirmeler yok, bir de çok kapsamlı yoldaşlık, arkadaşlık tesis etme durumu vardır.

Çoğunuzun kenarından geçemediği, güç bulamadığı arkadaşlığı biz nasıl geliştiriyoruz? Daha çocukken benim tutkumdu; kadın da oyunda olmalı, yaşamda yer almalı diyordum. Şimdi buna en kapsamlı cevabı veriyoruz. Toplumun dıştaladığı kadın gerçeği şimdi mücadeleyle yavaş yavaş kendini katıyor. Eskiden bir kadın ilişkisi çok kaba bir cinsel ilişkiydi. En değme erkek veya kadın bu konuda çok kaba bir ilişkiyle yaklaşıyordu. Kaldı ki evlilikler de böyledir. Bir Kürt erkeğinin bir Kürt kızında düşünce gücü aradığını sanmıyorum, tartışma gücü aradığına inanmıyorum. Kaldı ki böyle bir şey mümkün de değildir. Birbirinin yanına gitme, kimsin nesin biçiminde sorma diye bir şey yok. Çok uzaktan kaş göz işaretleriyle bir beğeni ifadesi söz konusu. Ya da köhnemiş duygular diyebileceğim, içinde çok fena beslenmiş duygularla "bir gün buluşur, kavuşuruz" biçiminde bir yaklaşım oldukça egemendir. Aslında ben bütün bunları yıktım, kırdım. Hasret düşleri nedir? Yıllanmış duygular nedir? Hatta bunların hepsi tehlikelidir diyorum. Yaşayacağını yaşa, doğru sev, sevgini açığa vur. Tabii sevgiyi açığa vururken kurallar koyuyorum. Orada seni yurtseverliğe çağırıyorum. Seni özgürleşmeye, partileşmeye ve savaşmaya çağırıyorum. Yiğitsen, sevgin ve tutkunda güçlüysen, orada kendini göster. Yiğitlik bu sahalarda olur. Çünkü bunlar olmadan sen bir hiçsin, senin sevginin beş paralık bir değeri olmaz.

Tabii bunlar iddialı çağrılardır, gerçek yiğitlik gerekçeleridir. Varsa, genç kızların ve erkeklerin ilişkisine ve gerçeğine bravo diyorsun. Başaramazsa zaten ölmüştür. Veya hayatını ortaya koyacak, sevgiyi kazanacaktır. Ben etrafımda bu kadar insana çağrı yaparken haklıyım veya esası kavramışım. Yaşam bu temelde kazanılıyor. Dolayısıyla özlü olanlar katılıyor. Yeni bir ilişki tarzıdır, "ben yiğitim, iddialıyım" diyen genç kız benim yanımda olacaktır. Başka çaresi yoktur. Çünkü bu aşamada bu konuyu en çok geliştiren, ona açıklık kazandıran, onu doğru katan benim. Yani önderlik olayına bağlanalım denildiğinde, bu şu anlama geliyor: Önderlik, tarihsel ve toplumsal açıdan, bu aşamada çözümleyici temel güç oluyor. Diğer güçler veya ilişkiler insanı fazla yaşatmıyor. İlişkilerinizin olduğu örgüt, erkek, kadın, aile ya da yönetici, yani ne olursa olsun, her bakımdan tatmin edemiyor, doyuramıyor. Bunun diğer bir boyutu da, insanın yaşamına fazla sevgi ve saygı katamaması oluyor. Neden? Çünkü eksik, başarısı yok. Adamın devrime inancı olsa da, ne kadar yapabileceği bellidir. Güçlü bir devrimci değil, olamadığı için de zaten seni tutamaz, seni anlayamaz. Sen de fazla anlayamaz ve tutamazsın. Bu gerçek bir çözüm bekleyen bir çelişkidir. Tabii çözümü çok yaşayan birisi ilişkilerde de güçlüdür. Çözümü esasta halleden birisi, kadını veya kadın-erkek ilişkisini doğru ele alır, ilişkiye doğru yön verebilir.

Vatana ve sınıfa bağlanmayan sevgi bir hiçtir

Biz, Temmuz Konuşmaları'nda bazı temeller koyduk. Geçen yıllarda da aynısını söyledik. O doğruydu ve şimdi sloganlaşmıştır. Vatana ve sınıfa bağlanmayan sevgi bir hiçtir. Bağlanması için de elbette özlü çabaya ihtiyaç vardır. Lafta istiyor, ama pratikte tersi işliyor. Böyle erkeği veya kızı ne yapacaksın? İlişkileri kaç para eder? Sevgiye götürmez, öldürür, yakar. Tabii bunlar bizim "nasıl yaşamalı?" sorusuna verdiğimiz cevaplardır, diyorum. Doğrudur, zordur; sevgi savaş kadar zordur. Sevgiyi yaratmak, sevgiyi oluşturmak, sevgiyi esas alan bir yaşamı gerçekleştirmek savaştan başarıyla çıkmak demektir. Bu da eşittir ordu kurmak, örgüt kurmak, kesin görevlere başarıyla karşılık vermektir. Ondan sonra sizin birbirine değer verme ve sevgi sunma hakkınız vardır. Dediğim gibi bu konuda ikiyüzlülüğe ve yüzeyselliğe fazla mahal yoktur. Yaşam sana gerçekleştirmeyi şart kılıyor. Gerçekleştirirsen yaşayabilirsin, savaşırsan yaşayabilirsin. Yaşam özgürleştikçe sevilmelidir ve bir insan da bunsuz olamaz. Hala bu sorunlar etrafında yoğunlaşıyor, diyeceksiniz. Oysa kimlerin yaşamaya hakkı var, kimler özgürlükten yana, kimler ona hakkını ve anlamını veriyor, kimler bunun sahtesidir? Çözümlemeler gece gündüz bununla uğraşıyor. Sizler, çeşitli alanlardan gelen katılımlar, özgürlük adayları olarak, çeşitli sorunlarla birlikte çıkmış ve katılmışsınız. Fazla çözüm gücü olamamışsınız. Görüyorsunuz ki, şimdi durumlar biraz daha farklıdır. Doğrusu da biraz böyle olmak zorundadır. Her şeyden önce eşit ve özgür koşullar gerekiyor.

Benim yaptığım diğer bir iş, bir insana sunabileceğim en iyi değer, ona biraz daha özgür düşünme fırsatı vermektir. Bu ona özgür davranma fırsatını verir, onu bastırmadan ve ona hakim olmadan önce, iradesini ortaya çıkaran koşulları yaratır. Dikkat edin, bütün Kürt halkına da verdiğimiz budur. Kadınlara da verdiğimiz budur: İradesini ortaya çıkarma, irade savaşı. Bu mükemmel yürütüldü. Çünkü iradesi olmayan ilgisizdir, sevgiyi fazla ortaya çıkaramaz.

Duygular kesinlikle zayıf kişiliklerin işi değil, büyük savaşçıların işidir. Duygular eğer düzenden kaynaklanıyorsa kuşkusuz gericidir. Tersine büyük devrimci tutkulara bağlıysa çok değerlidir. Dediğim gibi her duyguyu ver her ilişkiyi "yozluk işareti" olarak nitelendirmek ve kestirip atmak tehlikelidir.

Ölü canlar, dedik. Ölü bedenlerle insan sevmez, sevilmez. Belki bazılarına acayip gelebilir, ama açmakta yarar vardır. Kürt kadınlarının çoğunun bedenleri ölü, kokuşmuş, soğuk ve çok kabadır. Fizikleri biraz böyledir, ruhları donuktur. Fikir düzeyi hiç yoktur. Köylü kızını al, küçük-burjuva kızını veya erkeğini al, söyle söyle, hiçtir; bir papağan kadar bile sözcükleri tekrarlayamaz. Neyi yaşayacaksın? Sevgi duyguda, düşüncede ve yaşamı paylaşmada katılım ister. Ama bizimki buzdağı gibidir veya donuktur, bir iki sözcükle her şeyi kestirip atar. Böyledir, yani her türlü saygısızlığı dayatır. İnsan bu yaşamdan ne anlar? Bir kız böyle bir erkeğe öykünür, bir erkek bir kıza özenti duyar ve çok kısa bir süre içinde birbirlerini mahvederler. Neden? Çünkü ilişkiler temel değerlerden yoksundur.

Açık söyleyeyim; ben böyle bir ilişkiyi beğenmiyorum ve hiç kimseye de yakıştıramıyorum. Belki size aşırı müdahale ediyorum, ama müdahale etme gereğini duyuyorum. Çünkü biçiminizden tutun üslup ve yaklaşımlarınıza kadar her şeyinizin düzeltilmesi gerekiyor. Şimdi özgür bir insanı, Kürdistan'da kendi yaşamımı birinci derecede ben kararlaştırıyorum. Bu, ulusun kararlarına kadar gidiyor. Yani daha da söylüyorum, neyle yaşamak isterim? Gerek kadın ve gerekse erkek ölçütünde en namuslusu, en dürüstü nasıl olmalı; diğer bir deyişle sadece ahlaki açıdan söylemeyelim, felsefi ve siyasal açıdan nasıl olmalı? Yeni bir dünya kurmak isteyenler hangi kişiliklerden oluşmalı? Bir kadın nasıl olmalı? Kendiliğinden ortaya çıktığını sanmayın. Bizim çok sıkı değerlendirmeyle ortaya çıkarma tarzımız olmasa, sizin çoğunuz şimdi birer ev kızıydınız, birer erkek kölesiydiniz. Mevcut müdahaleler sizi az çok düşündürtmeye götürüyor. Aslında parti içinde yürütülen bir politikadır: Kadını serbest bırak, köleleşmek ister. Buna engel koy, uzun süre kendi ayakları üzerinde yürüsün, konuşsun, tartışsın, eline silah da alsın. Bakalım ne yapabilir? Yani çok açık, bizde kadın erkeğin gölgesinden bile çıkamaz. Sen bu kadar bağımlı bir kişiyle hangi özgürlüğü paylaşabilirsin? Erkek de bu kadar köle bir kadını gördükten sonra, kendisinde ne kadar özgürlük duyguları geliştirebilir? Mal gibi bir kölesi var, kendisine her türlü baskıyı, sömürüyü, işkenceyi ve dayağı uyguluyor. Bu anlamda bu erkek de bitmiştir, kabasaba birinin tekidir. Kadın da kendine böyle bir erkeği yakıştırmıştır. Yani bir yerde tencere yuvarlanmış, kapağını bulmuş! O bunu düşürüyor, bu onu düşürüyor. O buna en kaba biçimde yaklaşıyor, bu ona en kaba biçimde yaklaşıyor. İşte burada kişiliğin düşürülmesi, sevgi ve saygının bitişi ortaya çıkıyor. Nitekim Kürt ailesindeki yaşamımız budur.

İnsanın zayıf tarafları güdüsel yanlarıdır. Hep güdülerin peşinde koşarsanız, zihin ve ruh yüceliği arkasından koşmazsanız, hayvanlara yakın bir yaşam seviyesi içinde kalırsınız. Askeri yetenekleriniz hiç olmaz. Geriye Kürt ailesi, Kürt karısı ve kocası kalır.

Tabii bütün bunlar ağır durumlardır. İçinden geldiğiniz koşullar sizleri az çok bu durumlarda yaşatmıştır. Ama bizim ortamımızın daha farklı olduğunu görüyorsunuz. Yine kendi özgücüme dayanarak bir şeyler yapmaya çalışıyorum. Bireysel, grupsal, partisel ve ulusal düzeye ilişkin hitaplarım, çağrılarım, çözümlemeler ve ilişkiler var. Büyük özgürlük tutkunu olduğum için, bir anlamda kadın konusunda da binlercesini ortaya çıkarma var. Kanımca hiçbir erkek bu kadar kapsamlı olamaz. Bir erkeğin bir kadınla ilişkisi sınırlıdır. Hele Kürt erkeği söz konusu olduğunda, özellikle bu aşamada dardır, öyle fazla anlam yükleyemez. Bu da tehlikelidir. Ben biraz anlam yükledim, geniş tuttum ve bunun sonuç alabileceği ortaya çıktı. Bir kadın bağlasaydı veya ben çok düşkünce bağlansaydım, belki bir ulus biterdi. Eğer o ilişki olayında büyük bir hata yapsaydım, ki bu tehlike vardı, belki de ulus olmaktan çıkardık.

Evet, yaklaşımların çerçevesini az çok yaşadınız. Sanırım eskisine göre epeyce düşünme ve bakış açısı kazandırma ortaya çıktı. Kişiliğinizde eskiden daha fazla güven var. Kendiniz kendinizin olması gerektiğini düşünüyorsunuz. Erkek karşısında son derece boyun eğen tipten, bir seçim kabiliyetine ulaşan bir kişilik haline geliyorsunuz. Evet, tahmin ediyorum. Ne nasıl sevilir, ne nasıl yaşanılır, ne nasıl kabul görür, ne nasıl reddedilir? Herhalde bu konularda az çok irade gücü kazanıldı.

Ben her zaman söylüyorum: Beni sevmeye cesaret edecek bir kız vatanını şu kadar sevmek zorundadır, şu kadar zeki olmak zorundadır, şu kadar örgüt sorunlarına güç yetirmek zorundadır. Etmedi mi, ben fazla sevmem. Kendini bana zorla mı sevdirecek veya zorla mı beni kendisine mal edecek? Tabii tutturduğum yaşam düzeyim var. Ona saygılıysa, davaya bu kadar yatkın olacak. Cins ayrımını da zaten burada yapıyorum. Çünkü ben biraz deneyim yaşadım. Karşımdaki kadın kendisini milimi milimine pazarlamaya çalışıyordu. Bir yerde bana mal ol, bir yerde TC'ye mal ol, bir yerde işbirlikçiliğe mal ol gibi. Tabii ben de onu vatana mal etmeye çalışıyordum, arkasındaki ilişkiyi de çekiyordum. Bu büyük bir savaşa dönüşüyordu. Ama sizinki böyle değil. Neye bakılarak karar veriliyor? Belki de herhangi bir Kürt erkeğiymiş gibi ele aldı. Yani biraz oyun oynadın mı, cinselliğini kullandın mı, "kıro"yu dört dörtlük bağlarsın biçiminde yaklaştı. Birçok ilişki biraz böyledir. Ama böyle bir erkek olmadığımı kanıtlayabildim. Sanıyorum ilk defa bu işe şaştı. Çünkü beni kontrol ettiğini sanıyordu. Tabii Kürtlerde birçok ilişki böyle kontrol edilir. Hem de bu yaygındır.

Benim böyle biri olmadığımı görünce, karşımdaki ne yaptı? "O zaman bu nasıl bir erkektir, bu cinsten olarak kendini nasıl tatmin ediyor, acaba diğer kızlarla ilişkileri var mıdır" biçiminde provoke etmeyi denedi. İşte "evli erkek kadınlarla böyle ilişki kurar mı?" Birkaç bayanla siyasi ilişki oldu mu, derhal provoke ediyor. Hatta "öldür, kadını yaşatma, tek kadın benim, benim dışımda hiçbir kadın yok" diyor. Yani diğer kadınlarla en ufak bir ilişki düşünülmeyecek, hatta birisi öne çıkarılmayacak gibi müthiş bir feodal ilişki oldu. Bu konuda da bazı örnekler var ki, felç edicidir. Tabii bunun hikayesi daha derindir. İlişki biraz daha açılırsa, "nasıl olmuş da bizim haberimiz yok" diyeceksiniz. Ama bana göre işin içinde devlet de vardı. Devlet,

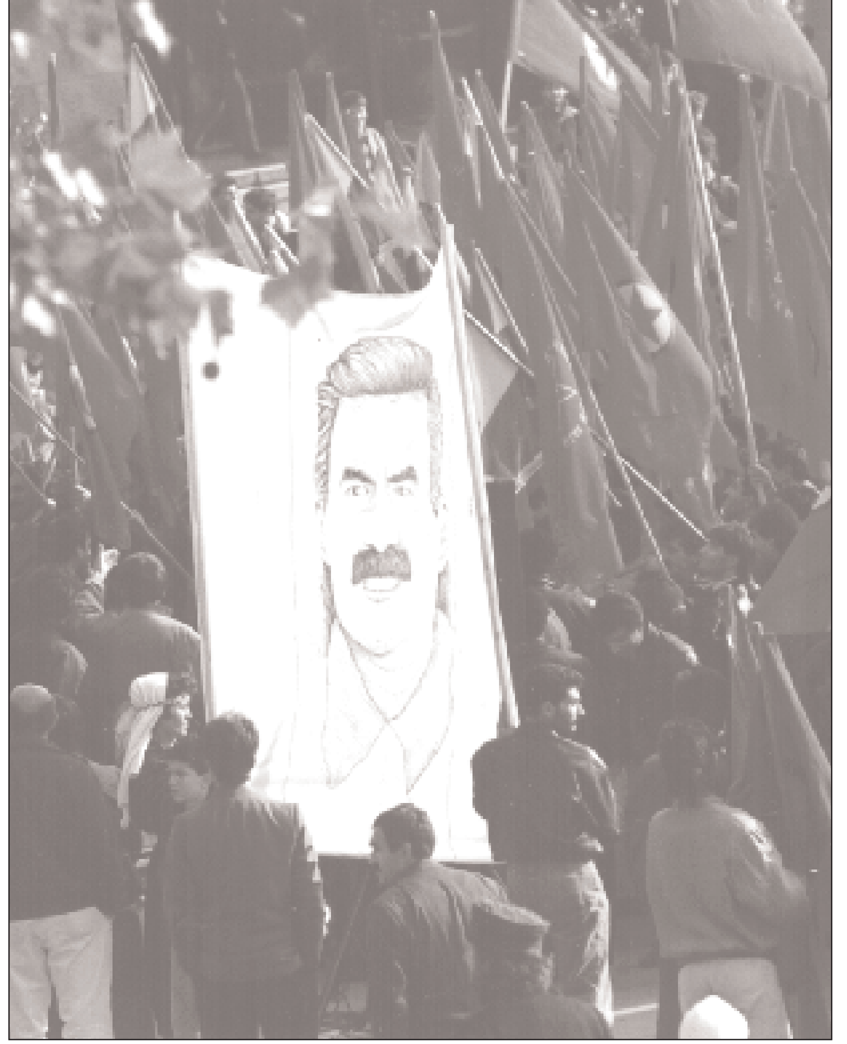
kadın ve aristokrasi birleşince, bu ortaya çıktı. Ben de mal eden bir adamım, yani Kürdistan'da ortaya çıkan hayli büyük bir olayım. Korkunç yükleniyorum, korkunç kullanmak istiyorum. Zaten büyük oynuyordu. Bir kadın-erkek ilişkisi, devlet ilişkisi ve bu da savaş ilişkisi oldu. Aslında biraz da ben böyle yaptım.

Sizce yapmamalı mıydım? Bana göre yapmasaydım, PKK ortaya çıkmazdı. Bu herhalde düşmanın üzerine dahiyane bir yürüyüş tarzı olsa gerek. Bu çerçevenin MİT çerçevesi olduğunu herkes kuşkuyla izliyordu. Ama ben tam işin göbeğine iniyordum. Nasıl olur? Bu bir yerde kendimi intiharvari bir eyleme sokmaktı, ama bu konuda da çok iyi taktik ve rol oynama var. Aynı zamanda dürüstçedir. Eminim ki sizin sinirleriniz yirmidört saat dayanamazdı. Ama benimki dayanabiliyor. Bu beni politikada büyük duyarlılığa ve ustalığa götürdü. Kendime olağanüstü hakim olmaya götürdü. Kadını hemen cezalandırsaydım, herhalde benim farklı bir erkek olmadığım ortaya çıkardı. Ne öldürdüm, ne de düşkünleştim. Ya da namus gereği mi böyle oldu? Hayır. Çok ince, çok usta bir savaş yürüttüm. Gördüğünüz gibi orada Türk devleti kaybetti.

İlerde bu daha iyi anlaşılır. Tabii o da çok yoldaşımızı vurdu, mahvetti. Bu kontrgerillayı belki hala o yönetiyor. Mantık bu, öldürücü ve boğurucu bir mantık. Görünüşte bir kadın-erkek ilişkisiydi, ama özünde muazzam bir sosyal ve siyasal ilişki, çok acımasız ve işkenceli bir ilişkiydi. Aslında birçok ilişki böyledir. İlişkilerde neden ucuzca kaybediyorsunuz? Niye ilişkilerle büyüyemiyorsunuz? Çok kolay teslim olduğunuz için. İçinizden en değme olanı yirmidört saat içinde bir ilişkiye teslim olursa, bundan yarar görür mü? İlişkiye doğru bir giriş yapmazsa iflah olur mu? Sağlam bir düşünce yapısı yok, sağlam bir sevgisi ve saygısı yok. Neymiş? İlişkilere güdüler, bencillik ve fırsatçılık egemen olmuş! Bu ilişki neyse, sen de o kadarsın. Bunun içeriği ne kadar küçükse, sen de o kadar küçüksün. Kendini aldatma! Birçok bayan ve erkek arkadaşımıza bakıyorum, aslında küçük ilişkilerin, cüce ilişkilerin insanıdır veya ilişkisi yoktur. Ben yirmi-otuz yıldır bu ilişkilerin teorisini yapıyorum, eğitimini hazırlıyorum. Hanginiz benimle biraz hareket etseniz ilerletirim. Bu büyük bir tecrübeyle mümkün olabilir. Ama sizi ilişkilerle başbaşa bıraksak, belki de incir çekirdeği kadarsınız. Bu insana bakınca üzülüyorum.

Dedim ya, ben ilişkileri engelliyor değilim. Ama öyle bir ilişki kurun ki, insan bravo desin. Şartımı koydum: Nasıl aşık olunur? Birisi benim koyduğum ölçülerde aşkı gerçekleştirsin, alkışlayayım. Onu büyük değer olarak ifade edelim, yüceltelim. Ama en değme ilişkiye bakıyorum: Örgütten ve savaştan uzak düşsün, aile ve yaşam sorunu ortaya çıksın! Bu tür aşkı ben ne yapayım? Bunu başıma mı çalacağım? Bana marazi duygular değil, kahramanca duygular lazım. Bana çok kahramanca bağlılıklar lazım. Ayıp değil, ben böyle bağlılıklarla vatanı kazanırım. Bana ne böyle erkekler ne de kızlar lazım. Çok açık konuşuyorum, ben marazi duyguları ne yapacağım? Ben sadece güzelliğin yoldaşıyım, yüceliğin yoldaşıyım.

Çok değişik bir erkek tipi çizmeseydim, üç kişiyi bir araya getirmem mümkün değildi. Kolayca aldanan, geleneklere ve düzene kolayca kendini kaptıran birisi olsaydım, bu hareketi böyle bu hale getirmek mümkün müydü?

“Biz kadınız, zavallıyız, bize fazla yüklenme, cinsimiz cibiliyetimiz böyle” denilebilir. Hayır, ben böyle kadınla yaşamam. Beni zorla mı kendinize ortak edeceksiniz? Ben kadında müthiş güzellik ararım, kadında yiğitlik ve yücelik ararım, yani öz ve biçim ararım. Böyle kadın yokmuş! Yoksa, ben de kendimi kire ve pasa bulaştırmam. Bazıları belki bundan ürker. “Bizim Başkan nasıl insanmış da haberimiz yokmuş” diyebilir. Tabii başkan varsa böyle başkandır. Önderse böyle önderdir. Yoksa, başka türlüsü önderliğin vasıflarıyla bağdaşamaz. Başkan güzellik vermesin, Başkan yücelik vermesin, Başkan o yüceliğe çağrı olmasın: Böyle biri başkan değil de her şeydir. Sizi bu temelde çekmesem, benim başkanlığım nerede kalır? Sizi vatana mal etmesem, sizi yiğitçe bir yürüyüşün ve savaşın elemanı yapmasam, başkanlığım nerede kalır?

İlgilenmemiz bu çerçevededir. Ben cesaret ettim, bu kadar kadınla ilgilendim. Kendilerini bu kadar birleştirdik, bu kadar güç sahibi kıldık. Bence küçümsenemez. Bu da bu yaklaşım sayesinde oldu. Eğer diğer kadın sorununa yaklaşımın etkisi altında olsaydım, tek bir kadın savaşçı ortaya çıkmazdı. Bunu da unutmayın. Hiçbiriniz saflarımıza gelmezdiniz. Eğer bende feodal kadın anlayışı egemen olsaydı, bu saflarda tek bir kadının barınması mümkün müydü? Tabii siz bunu da bilmezsiniz. “Ne ilgimiz var” diyebilirsiniz. Hayır, o ilişki çözümlendi ve böylece siz ortaya çıktınız. O çözümlemenin sonrasında ortaya çıktı. Onun için bu hikayenin nasıl olduğunu araştıracaksınız.

Biz neyin ürünüyüz? Ben sizde tam eşit ve özgür arkadaşlık geliştiriyorum. Bu ayıp değil. Bence ayıp olan katılımda yüceliği ve büyüklüğü sağlayamamaktır. Ayıp olan sevmemektir. Bütün yönleriyle sevilebilecek ilişkileri ortaya çıkarmak, onur duyulacak bir ilişkiyi ortaya çıkarmak, kişiyi bağlayacak ve özellikle onu görevlere bağlayacak ilişki ve kadınla yaşamak ayıp değil, tam tersine bence en tercih edilmesi gerekendir. “Kendimi şöyle bağlamıştım, şöyle satmıştım, şöyle geleneklerin kölesiydim, şuranın malı mülküydüm” demek, bir kere insana hakarettir. Evet, bağlılıklar olur, ama bağlılıkların büyüğü de dediğim gibi gelişir. Tabii bu zordur, zaten benim geliştirmek istediğim bu aşktır; Kürt aşkıdır, büyük Botan aşkıdır, büyük örgüt ve eylem aşkıdır. Hesabınıza gelirse, bu aşka katılın. Hesabınıza gelmezse, kaderinize küsün ve evinizde kalın. Sonra “bizim yoldaşımız açık değildir, gerçekleri dobra dobra koymadı” demeyin. Sevginizde özgürsünüz, ama sevgi başıboş bir güdü tufanı değildir. Zaptu-rapta geleceksin, gerisi çılgınlıktır. İşte al kaç, aldat, sat! Geriye ne kaldı elimizde? Her türlü çirkinliği yaşa, ikinci gün “ben ilişki kuracağım da, benim yaşamak istediğim kadın veya kadınlar kokuşmuş olacak, sahtekar ve düşkün olacak, elinden hiçbir iş gelmeyecek, konuşamayacak, tartışamayacak, karar veremeyecek” de!.. Nasıl olur? Ben bu savaşı bütün yönleriyle birlikte yaşamak için veriyorum. “Bizim kadınlarımızın dili eksiktir, cesareti yoktur, o bu işlere fazla katılmasın, uzak dursun” demek, köleliğin kendisidir. Böyle olsaydı, bu anlayışı kabul etseydik, hiçbiriniz ortaya çıkmazdınız.

Böylesi ilişkilerin büyüklüğüne ulaşmak zordur. Ben de onun için diyorum ki, savaş kadar zordur. Ben ne yapayım, bu işin tabiatında bu var. Kolay ilişki yoktur. Zorla güzellik olmaz, derler; ben de kolaylıkla ilişki olmaz, kolaylıkla güzellik olmaz, diyorum. Küsüp darılmanız beni ilgilendirmez. Bu işin özünde bu var. “O zaman biz de birbirimizi düşürürüz” der ve düşürürseniz, ben de sizi mahvederim. Nasıl düşürürsün bu savaşı? Tabii çoğunuz bunun farkında değilsiniz. Ama bunlar bir anlamda APO yasalarıdır. Ben kendi eylemimin ne tür eylem olduğunu biliyorum. Kadınlara dayattığım yasaların ne olduğunu da biliyorum. "Biz bunları düşünememiştik" demek olmaz. Düşünememişsen, sen maceracısın. Benim de bir namus anlayışım var, bir sevgi anlayışım var. Bunca yıldır bu kadar sabreden, kendini bu kadar disipline eden insan öyle kolay aldanmaz ve aldatmaz da. Ben bir yere gittiğimde, neden herkes heyecana kapılıyor? Neden ayağa kalkıyor? Neden iliklerinden boşanırcasına eskiden boşalıyor? Buna tanıksınız. Siz de biraz böyle olun. Bir yere girdiniz mi, her yanınız ışık saçsın ve ilham versin, yürekleri canlandırsın. Senin için “yine geldi başımızın belası, yine geldi dedikodu kaynağı” denilirse, sen bu kişilikten ne anladın? Her şeyin en iyisini ve en güzelini yaratmak zor bir şey midir? İşte ben de kendimi yaratmışım. Ben kendimden mi böyle yaratıldım sanıyorsunuz? Ben aslında her gün kendimi örs ve çekiçle dövüyordum. Tabii kişinin kendisini topluma, halka ve partiye kabul ettirmesi büyük bir savaş ister. Şimdi dostun, düşmanın ve herkesin ilgisini çekiyorum. Bununla örgüt, bununla savaş oluyorum. Kürt ruhunu ve yüreğini yaratıyorum, Kürt bilincini yaratıyorum, onun savaşını yaratıyorum. Eğer kendimi sistemli olarak yaratmasam, başarı kof bir erkeklik anlayışıyla olur mu?

Bilirsiniz, toplumda en değme erkeklik kabadayıcadır. Biraz parasına, biraz sopasına güvenen en değme erkek sayılır. Bunun da bir hiç olduğunu biliyoruz. Çok değişik bir erkek tipi çizmeseydim, üç kişiyi bir araya getirmem mümkün değildi. Kolayca aldanan, geleneklere ve düzene kolayca kendini kaptıran birisi olsaydım, bu hareketi böyle bu hale getirmek mümkün müydü? Belli ki güçlenme biraz böyle oluyor. Belli ki zafer bu kişilik temelinde gerçekleşebiliyor. Siz kızlar da biraz bu temelde kendinize gelebiliyorsunuz. Çünkü diğer biçimler sizi fazla güçlü ve iddialı kılmıyor. Diğer ortamlar sizi fazla güçlü kılmıyor. Belki bazıları, sen parti önderisin, der. Oysa ben parti önderliğini sıfırdan yarattım. Amansız savaşımla yaratıyor ve hala öyle götürüyorum. Benim günlük mesleğim, yürütme tarzımdır. PKK olmasa, yine bir PKK yaratırım. Tarz ve yaşam biçimi haline getirmişim. Bizleri, önderlik olayını anladığınızı tahmin ediyorum. Herhalde doğru kavramaya ve mümkünse birlikte yol almaya güç yetirirsiniz.

Ben Kürt kadını olayına karşı oldukça duyarlıyım. Bu konuda gerçekten çok tarihsel, çok teorik, çok çözümleyici bir yaklaşımın sahibi ve mücadelecisiyim. Siz de bunun sonucu olarak biraz gelişiyorsunuz. Benim gücüm bu kadar, insan daha fazlasını da ancak özgürlükte götürebilir. Güç kaynağı olma konumunuz ve katılım düzeyiniz beni güçlendirebilir. Bu da sizin güçlenmenize yol açabilir. Sizleri biraz daha inceltmek, hatta çekici kılmak gerekir. Öyle olmasa sizi tepeler ve dıştalarlar; ağırlığınız olmaz. Yeni insanı yaparken, kadını da çok özenle yapmak gerekir. Bunu birlikte yapalım, diyorum. Tek taraflı bir dayatmayla olmasın. Çünkü kadın şimdiye kadar tek taraflı yapılmıştır. Erkek buyurmuş, kadın da hanımcık olmuştur. Benim tarzımda bu yoktur. Benden asla hanımcık yaklaşımını beklemeyin. Karşımdaki kadının nasıl olması gerektiğini engince düşünerek, biraz karşılık verin. Ben de hala bilemiyorum, dört dörtlük kadını nasıl yaratıyoruz, diyorum. Ama duygularım ve sezgilerim var, şurası şöyle olmalı, burası böyle olmalı, diyorum. Belki “bir devrimci o kadar ulaşamayabilir” dersiniz. Aslında ulaşır. Her devrimde ulaşmıştır. Değerlerin en güzelini yaratmak, hemen her şeye en değerlisini katmak zorundadır. Bu arada ilişkilerin en kabul edilebilinenini de pratiğe çıkarmak zorundadır.

Ama bu hiçbir arkadaşımızın aklına gelmez. Eskiden kalma ne varsa onunla yaşar. Ama teorisi ve eylemi devrimciymiş! Dediğim gibi, bu her devrimde başaşağı gidişin ve geriye çark edişin de asıl nedenidir.

Yollar nasıl aşıldı, günler soluk soluğa nasıl geçirildi? Biz kendimizi nasıl ayarladık? Bunlar temel öğretici yaşam dersi olarak görülmelidir. Sanmıyorum tarihte kendini böyle bir işe vermenin başka bir örneği olsun.

Her elin karıştığı bir yerde yuva yapılmaz

“Nasıl yaşamalı” sorusuna ilişkin genel bir çerçeveyi oturturken, bazı somut örneklemelerle daha da açıklayıcı cevaplar geliştirmek mümkündür. Yine kendimden başlayayım. Önce Kürdistan'da yaşamaya hakkı olan bir kişilik kendini nasıl ortaya sermeli? Ben sırf bu cevap için de kendimi yıllardır eğitiyor, uğraştırıyor ve yoğunlaştırıyorum. Denilebilir ki, en büyük çabayı kendime veriyorum. İnsanlık kadar eski olan bilimleri, felsefeleri ve dinleri, gözümün gördüğü, kulağımın işittiği ve ruhumun duyduğu ne varsa her şeyi görmeye, duymaya ve anlamaya çabalıyorum. Sonuç, kendini en çok kabul ettirecek ruhsal, fiziksel ve bilimsel ölçülere göre insanımız bana ne der, tüm insanlarımıza hitap etmek için dikkatimi çekecek sorun nedir? Çok uğraştım; ailemi etkileyebilirim, köyümü etkileyebilirim, arkadaş çevremi etkileyebilirim. Fakat bunlar bana yetmiyor. Özellikle bütün halkımızı, ulusumuzu ve mümkünse insanlığı etkileyebilmek için nasıl olmalıyım? Öyle bir şey bulup temsil etmeliyim ki, herkes “işte bu beni ilgilendirir” desin. Bu ne demektir? Bu derin insani, derin ulusal, aynı zamanda derin bilimsel temeli al, bunun çabasını acımasız sergile ve sonuçta etkili ol!

Dikkat edin, etkinlik savaşı ne kadar insanların çıkarlarını tespit etmeye ve ulusun temel politikasını belirlemeye bağlı? Bir de görmek, duymak ve anlamak yetmiyor. Bu müthiş çabalamakla, günlük çalışmakla olur. Sonuçta, bu insan kendini biraz kabul ettirebilir. Kendimi ulusa kabul ettiriyorum, sınıfa kabul ettiriyorum, kadınlara kabul ettiriyorum. Kadının derin ihtiyacı nedir? Kadın baskı altındadır ve toplumsal yaşamın dışına atılmıştır. Kişiliğinden habersizdir. O zaman yapmam gereken şey onun bu temel ihtiyacını yakalamak, onun özgürlük ihtiyacına ortam hazırlamaktır. Usta olan hem bunu düşünür, hem de yapar. Geriye bakarsınız, koşup fırlayarak geçmişsiniz. Dikkat edin, kadınları çekmek kolay değildir. Siz kızlar çok ürkeksiniz, zaten öyle bir gücünüz de yok. Birileri “almak istiyorum” der, birileri “veriyorum” der. Sizin yaşamınız bu alışveriş çengeline takılıdır. Özgür iradenizle oldukça az talepler ileri sürebiliyorsunuz. Talepler ileri sürseniz de gerçekleştiremezsiniz. Özgür iradesini gerçekleştiren pek yoktur. Ama ben büyük düşünürüm. Kadın siyaseti veya temel kadın ihtiyacı nedir, ortamını kurar ve siz sökün edersiniz. Dolayısıyla diğer hareketler kadın hareketini yaratamadılar, düzen içi bir temsili aşamadılar. Ama bizde daha özgürleşme oluyor, daha ileri adımlar atılıyor. Bu konuda

başınızı kaldırmışsınız. Nereye kadar gideceğinizi özgürlük belirler. Öyle gidiyorsunuz. Bunun derin insani özlemi çok güçlü temsil etmekle mümkün olduğunu görüyorsunuz. Önderliğe güvendiğinizi söylüyorsunuz ya, güvenin temel nedeni budur. Yoksa benim kara kaşıma, kara gözüme hayran olduğunuz için değil, temel bir ihtiyacınıza cevap verdiğim içindir.

Bu ne oluyor? Bu, kadın hareketinin yaratılması ve temellendirilmesi oluyor. Daha da ötesi özlemler, seçim kabiliyeti, beğenidir. Bu da hangi kişilikte mümkündür? Örneğin bu konuda da büyük bir yarış başlatmış durumdayım. En çok sevilen nedir, kimdir? Bu nasıl olmalıdır? Bir sevgi teorisi ortaya çıkardık. Kabul edilebilir bir sevgi nasıl gelişmelidir? Sevgi yasalarının anlam ifade edebilmesi ve genel bir kabul görmesi için, bazı temel değerlere bağlı olması gerekir. Yani "gönlüm düştü, sevdim" yerine –ki, bu yasalarımıza göre sevgi değil ihanettir– yasalarımıza dikkat edilmelidir. Siz kızlar bile sonuna kadar hareketlesiniz, önderliklesiniz. Ama hala arada muazzam mesafeler var. Bazılarınız, "ben bir erkeği kolay yaşayayım" dersiniz. Bir erkek, "bir kadını kolay yaşayayım veya elde edeyim" der. Bana göre bu henüz çok zordur. "Zor olabilir, ama istediğin gibi yaşayabilirsin, para var, her türlü yetki var, olanak var" diyebilirsiniz. Zordur, bu işin yasaları var. Yasalarına ters düşersen, bizim şu ağlayıp sızlayan çocukların durumuna düşersin. Ağlayıp sızlamak da en azından ayıptır. Ağlamayı bile büyük yapmak gerekir. Çocuklarınki gibi olmasın. Yaşamımı bilimsel temelde hazırladığım için, sık sık sorarlardı: Sosyal yaşamın nedir, aile ilişkilerin nasıl, ana-baba, eş-dost ilişkilerin nasıl? Millettir; çoluk çocuk, sevgi-aşk nedir, diye sorar. Mükemmel bir cevap oluşturuyorum.

Elimden hiçbir şey gelmiyor olsa da, dağlara çıkıyordum, evden kaçıyordum. Yani mutlaka bir uğraş içindeydim. O günleri hatırladığımda, bu konuda civa gibi bir hareketlilik içinde bulunduğumu anlıyorum.

Aşkın yasaları, sevginin kuralları dedim. Neden bana katılmıyorsunuz? Çünkü size zor geliyor. Küçük-burjuvalarsınız, kendinizi zor işe koşturacağınıza, günlük yaşarsınız. Ama ben öyle değilim. Biraz akıllı olduğum için kendimi orta yere atmışım. Zaten sözüm var. Nitekim annem-babam da bana, "Sana kimse kız vermez" demişlerdi. Ne ben alırım, ne de kimse bana verir. Benim için bir ilke oldu. Neden kimse bana kız vermez veya neden ben istemem? Sanırım biraz gerçekçi olduğum için. Bana kız vermek, çılgınlık anlamına gelir. Çünkü yaşamımı öyle örgütlemişim ki, yerleşik kurallara göre biri bana kız verdi mi, yandı. Çünkü büyük çabalarım var, büyük uğraşlarım var. Yani düzen kişiliklerine göre kumara atılınmıştır. Örneğin bir denemem vardı: Ailesi, "Biz devlete bağlı istedik" diyordu. Aslında büyük bir siyasal olaydır. Bir deneme ve devlete bağlanmayla devleti bitirme çerçevesinde bir ilişki, belki de bir taktik ilişkidir. Ama bütün bu anlamları içeriyor. Aile de o zaman şaşırmıştı. Çoğu hala benim o zamanki ilişkimi anlamak istiyor. Benim mi kız aldığım, onların mı bana kız verdiği belli değil. Hala şaşkınlar. Gerçekte bir taktik, çok ani ve oldukça beklenmedik bir hareket tarzı. Kız tarafı da benim kızdan neyi isteyip istemediğimi kestirmiş olmaktan uzak. Ben tam ne istediğimden uzak değilim, devrim istiyorum, devrime göre kadın istiyorum. Ama temelde işin içinde siyaset var. Anlaşılamadı, ben de anlatmak istediğim gibi anlatamadım. Onlar beni hiç anlamadılar. Bu büyük bir savaşa dönüştü. Dolayısıyla kız alıp verme hikaye oldu.

Ama size göre kolaydır; "aldık verdik; kabul ettim aldım, verdim hallettim" dersiniz. Olmadı, büyük bir soruna dönüştü, değil mi? Benim kız alıp verme meselem bir devlet sorununa dönüştü. Neden? Demek ki anamın söylediklerinde de, benim söylediklerimde de haklılık var. Çünkü akıllı insan biraz böyle düşünür. Feodalizm ve burjuvaziyle ilişkisi var, ben de proleter-halk kökenliyim. Ben de kökenimi inkar etmiyorum, o hiç etmiyor. O beni çekiyor, ben onu çekiyorum. O devlete ulaştıracağız diyor, ben devleti kullanacağım, yediklerini burunlarından getireceğim diyorum. Eş dost adına korkunç bir savaş, tipik bir APO savaşı...

Beni böyle de tanıyın. Benimle savaşıyorlar mı, benimle anlaşıyorlar mı, belli değildir. Bunda haklıyım. Çünkü dostluklar sahte, görkemli değil. Dostluğum dillere destandır. Bu zeminde dostluğa dayalı olarak kalıyorum. Çok hassasım, yersiz tek bir hareketim bile olmaz. Müthiş etkileme gücüm var; saygılı ve bağlıyım. Bu açıdan güvenirler. İşte hala buralardayım, istediğim gibi de yaşarım. Nereye gitti, ne yapıyor, demezler. Haklıdırlar. Beni saat saat izlemeleri gerekir. Ama güven duydukları, bazı dost çevreler benden kötülük gelmeyeceğini bildikleri için şimdiye kadar özgürüm. Bunun için kesinlikle kırk defa boyun eğmem. Ben özgürlüğü esas almışım. Hiçbir Kürdün yapamayacağı bir dış yaşamı başarmışım.

Şunu demeye getiriyorum: Özel bir ilişki kurmak istedik. Sonuç genel bir siyasal olaya dönüştü. Zaten karşı taraf da, "nedir bu başımıza gelen" diyordu. Duygusallık var, işte tatmin ettik, yeter! Hayır, hiç de öyle kolay mesele değildir. Burada Kürdün ölüm hikayesi gizli. Ben de sizin gibi kendimi orta yere atsaydım, "birbirimizi beğendik, kandırdık, yedik içtik, bitti bizim iş" deseydim, şimdi Kürtlük kalmamış olacaktı. Ama siz böyle yaşamaya, kolay yatmaya bin defa razısınız. İkinci gün bitersiniz. İtirazınız yok, seçim yeteneğiniz yok, araştırmanız yok. Aslında ne istediğinizi bilmiyorsunuz.

Biliyorsunuz, insanın zayıf tarafları güdüsel yanlarıdır. Hep güdülerin peşinde koşarsanız, zihin ve ruh yüceliği arkasından koşmazsanız, hayvanlara yakın bir yaşam seviyesi içinde kalırsınız. Askeri yetenekleriniz hiç olmaz. Geriye Kürt ailesi, Kürt karısı ve kocası kalır. Kürt karısı ve kocasının tahlilini çok iyi yapmalısınız. Kürt çocuğu, Kürt anası ve babası, biraz büyüyünce Kürt oğlu ve kızı... Tam değil, ama ben de öyleydim; bir Kürt oğlu olmaya çalışıyordum. Oğul onbeş-yirmi yaşına gelince, herkes yandım Allah diyor. Diğer bir adımızı da biliyorsunuz: Herkes bize "Yandım Allah Çetesi" diyordu. Bunu bize boşuna söylemediler. Bu da Türk solunun yakıştırmasıydı. Yedi yaşındayken, herkes "Allah hiçbir aileye böyle bir çocuk nasip etmesin" diyordu. Ben "kimsenin çocuğu Ömer'in çocuğu gibi olmasın" sözlerini hatırlıyorum. Köyde adım çıkmıştı. En umutsuz, en kaçınılması gereken çocuktum. Hakkımdaki değer yargıları, "onların çocuğu yandı, onların çocuğundan iş çıkmaz" biçimindeydi. Köylü anlayışına göre herhalde aykırılıklar var. Size anamı anlattım. Çocuğu büyüyünce bir ana ne yapmak ister? Evermek ister. Bende bu anlayışın olmadığını görüyor, "yoldan çıktı, kimse kendisine kız vermez, yandı benim çocuğum" diyordu. Siyasete atıldığımda da, herkes yandı gözüyle bakardı. Dedim ya, isim oldu "Yandım Allah Çetesi!"

Kimsenin kız verip vermemesi önemli değil, benim kız alıp vermem önemli. Alıp vermekten öteye ne istenmeli? Ben, bana çirkin bakanı asla affetmem. Kim olursa olsun, kardeşim veya yakınım, kim olursa olsun, yıkıl önümden derim. Benim kardeşim mükemmel seyretmek zorundadır. Ulusal düzeyde önder nedir, başkan nasıldır? Başkan aptal olsa, başkan büyük olayı yaratmasa aldatır. Başkanlığı Barzani'nin başkanlığı gibi olur. Barzani başkanlığı nedir? Köylüler onun karşısında elpençe divana durur, kadınların dili kesilir. Onbeş yaşındaki kızlarını yetmişlik adamlara verirler. Koşar gider o kız. Birisi asla gönlündekini söyleyemez. Ama bir de bana bakıyorsunuz: Bana edilmedik bir şey kalmadı, bana yapmadığınızı bırakmadınız. Neden? Çünkü ilkelerim vardı, yaşamım vardı. Her gün onunla oynuyorsun, onunla çelişiyorsun. Şimdi "bizim gibi kızlar için, önderliğe ölümüne bağlı kızlar için bu nasıl söylenir" diyeceksiniz. İşte gördük, gerçek bir bağlılık olup olmadığı ortaya çıktı. Böyle birçok bayan vardı. Bana ölümüne bağlı olduklarını söylediler. İkinci gün bakıyorsunuz, bizim kız nereye kaçmıştır da farkında değiliz. Tabii bizim kızın kız olabilmesi için, kudretli olması gerekir. Suçlamıyorum da, hakkıdır. Büyük önderlik ölçüleriyle oynuyorum, o bunlara nasıl güç yetirecek? Ama kız gerilla sevdalısı, büyük oynuyor. Büyük oynuyorsan, büyüklüğün nedenlerini düşün. Benden ille de silah istiyor. Ben daha elime silah almamışım. Hem de "duramam" diyor. Ellerine silah verdik. İşte biri geldi gördük. Kolu kanadı kırpılmış hepsinin. Hani sen söz vermiştin? Tabii moralleri bozulmasın diye üzerlerine gitmiyorum. O zaman kendini aldatma, ciddi ol. Silahı isteyen sendin, silahı yaşamak için istedin. O zaman yaşamı gerçekleştir. Yapmıyorsan neden gevezelik ediyorsun, neden kolay ölüyorsun?

Bunlar yakıcı sorunlardır. En önemli sorun, birbirimize nasıl yaklaşacağımızdır. Bu benim için de hala sorundur. Ben bir kıza nasıl yaklaşacağım, kız bana nasıl yaklaşacak? "Hala bu konuda bir şey yapamadın mı; bir başkan böyle olur mu" diyeceksiniz. Evet, Başkan biraz böyle, Başkan biraz uğraşıyor. İsteyebilecek erkek nasıl olmalı, kız nasıl olmalı, neye bağlı olmalı? Bunları düşünüyorum, tartışıyorum. Siz onbeş yaşında karar vermişsiniz; ben kırkbeş yaşına gelmişim hala tartışıyorum. "Yandık, evde kaldık" filan demeyin. Benim kadar evde kalacak değilsiniz ya, en çok evde kalan benim. Ama iddialarım var. Bu iş kolay bir iş değil. Kocakarılaşma çirkindir. Koca olmak da çirkindir. "Kızım" veya "karım" sözleri hala kulağımı tırmalar; böyle büyüklük taslayamam. Birisine "kızım" veya "oğlum" diyecek gücü kendimde göremem. Kudretsiz olduğum için değil, ama bunlar bana kaba laflar olarak geliyor. Ben çocuklara bile "çocuk" demem. Çocuklarla çok yakın arkadaş gibi ilişkilerim var. Bir genç kıza da çok yakın bir arkadaş gibi davranırım. Yetmişlik bir nineye de böyle yaklaşırım. Onun ömür boyu yaşayamadığı ve duyamadığı duyguları ve yaşamı kendisine hissettiririm. Bunu çocuğa da hissettiririm. Bunlar neden gerekli? Bunlar insan olmanın ve kendimize saygının gerekleridir. Ama siz gözükaraca "bunu istiyorum, bunu alıyorum" diyorsunuz. O gücünüz yoktur.

Zamansız ve başarısız ölüme geçit yoktur. Yaşam mutlaka olacak, bunu hiç kimse elinden söküp alamayacak: Biz bu tarzda yaşama değer biçtik. Büyük yüklenmek ve yaşamı büyük kazanmak gerekir.

Örneğin duygu durumunuzu ele alayım. Özgür evlilik, özgür aşk istiyorsunuz. Bundan kuşku yoktur. Peki, bunun nasıl gerçekleşebileceğini düşünemediniz mi? Ben size yükleniyorum. Ama kendime de yükleniyorum, yalnız size değil. Bunlar aşkın yasalarıdır, ben de uymak zorundayım, siz de uymak zorundasınız. Bir aşkın en azından bir ülke çerçevesi gerekli. Yurt dışındasın, bir gün adamın çıkarı bozuldu ve gelip evde seni bastı, eşini-dostunu alıp götürdü diyelim. Ne yapabilirsin? Bunlar dünya tarihinde de çoktur. Demek ki bir aşkın öncelikle bir ülke bağı ve temeli olmalı, kurtarılmış bölge olmalı. Bu hiçbir şey geliştirilemez demek değildir. Ama ülken işgal altında, yurt dışında her an elkonulabilecek durumdasın. Buraya kurulup normal bir yaşam yaşayamazsın. Ben buraya normal kurulup yaşasam yandım demektir. Herhangi birileri burada kral gibi yaşayabilir, ama ben uyku bile uyuyamıyorum. Neden? Buna yattığım, kendimi buna kaptırdığım an, parti gitti sayılır. Güney Kürdistan zemininde arkadaşlarımızın kamp pratiği var. İşte "Haftanin'de biraz daha köy kuralım, Xan-kûrkê'de biraz köy kuralım, olmadıysa bunu biraz Zelê'de yürütelim" dediler. Sonuç gerillayı sağa yatırma ve tasfiyeye götürme oldu. Halbuki orası savaş alanıydı, hiç de öylesi durumlar yoktu. Ama bilerek sağa yatmak buna yol açtı. Orada öyle fazla köy kurulacak durum yoktu. Oradaki dağ keçilerine baksaydınız, onlardan dersler çıkarırdınız. Dağ keçisi "ağılım-evim var" diye kesinlikle bir yerde sürekli kalmaz. Keçilere baksaydınız, epey teori oluşturabilirdiniz. Ama bizim gerillamız imhanın eşiğinde, ölüm tehlikesi altında.

Ben gerçekçi bir insan olduğum için, ilk sevgi araştırıcısı ve yol açıcısıyım. Ama olmadığı yerde de kendimi yatırmıyorum. Sizde bunlar var mı? Hiç yoktur. Sevgi anlayışımız böyle midir? Hayır. Gerçekçiyim, kırkbeş yaşına gelmişim. Bir önderlik çizgisi olarak düşünün. Benim gibi olun demiyorum, bu kolay da değildir. Fakat bazı olgulara anlam vermek için ihtiyacınız var. Yirmi yaşındayken de ben böyleydim. Gerçekçi olduğum için bu koşullarda ne kimse beni kabul eder, ne de ben kimseyi kabul ederim. Elin kızını ne yapacağım, o benim gibi adamı ne yapacak? Gerçek de biraz böyleydi. Resmi bir ilişkiye yönelmek istedik. Sadece ayrılık demişim, savaş demişim. Sizinle hala savaş mı yürütüyorum, tersini mi yapıyorum, aslında belli değil. Yaman olan nedir, bunu zaman belirleyecek. Yine gerçekçiyim. Savaşla sevgi birbirinin ikizidir. Kürdistan söz konusu oldu mu, ilgiler ve duygular bir kuyuya da düşürebilir. Böyle yapmasaydım, bu Kürt olayını çözüme götüremezdim.

Pürdikkat izliyorlar. Saflarda binlerce bayan ve erkek birikmiş. Geçici önlemlerle ilişkilere ambargo koymak var. Bu bazılarına çıldırtıcı gibi gelebilir. Adam eskiden nişanlanmış, evlenmiş. Ona da ambargo var. Bu kendisine çıldırtıcı gibi gelebilir. Adam duygusallık geliştirmek istiyor. Buna da ambargo var. Ordu ve ordu yaşamı söz konusu oldu mu, bunlar durur. Peki, hiç mi olmayacak? Olacak, ama nasıl? İşte o zaman ülkeyi, bir parça toprağı kazan. Bir kuş bile yuva yapmak için önce özgür bir yer bulur. Her elin karıştığı bir yerde yuva yapılmaz. Sen düşmanın karış karış işgal ettiği bir yerde aşk yuvası kuramazsın. "Yandık" diyorlar. Sorun yanma sorunu değil, gerçekçilik sorunu.

Birçokları saflarımızda "kendimizi tutamadık, trajik oldu, bazı uygulamaları da yaşadık" diyorlar. Kız-erkek ilişkisi olmuş, sığınakta bilmem ne olmuş. Tabii görevler bir tarafta kalmış. Kendileri ilişki peşinde. Sonuç, bir bölgeyi çökertiyor, örgüt dağılıyor. Bu yüzden ilişkiyi kurtarmak için yoldaşını katlediyor. İlişki adı altında ölümü hazırladı. Aşk böyle olur mu? Cinsellik böyle değerlendirilir mi? Bu çok çirkin, çok düşürücü bir temeldir. Yine bir sevgi gerekiyor. O zaman sen ne

yapıyorsun? Bunu sığınakta tüketici bir tarzda bitiriyorsun. Önce ülke sevgisine bağlanmak gerekir. Ülke sevgisinin gelişebilmesi için, ülkeyi kazanmaya ihtiyaç var. Sen ülkeyi kazanmak için aklına onun gerillasını, silahını, eylem tarzını, taktiğini getir. Sevginde iddialıysan, bu sevginin gerçekleşeceği alanı kurtar, onun örgütünü kur. "Ben bunları düşünememiştim" diyorlar. O zaman sen sahtekarsın, kendini aldatıyorsun. Bu kez intiharvari yönelim içine giriyor. Sen ölmek için savaşmıyorsun, sen kurtarmak için yola çıkmışsın. Bakıyoruz adam istediği gibi yaşayamıyor, bu durumda kuralsız ve hesapsız gerillaya giriyor. Bu hepinizde olduğu gibidir. Sevginiz de hesapsız ve kuralsız, ölüme gidişiniz de hesapsız ve kuralsız. Bu, çözümlenmemiş kişiliktir, bu bir anlamda kendini kumara yatırmış kişiliktir. Ben bu yaşta normal düzende değilim. Devrimde kişinin düzeni mi olur? Devrimde her şey anormaldir, olağanüstüdür. Halbuki büyüklük değer yaratmaktır.

Gerçekler temelinde sevebilirsen sev, yaşayabilirsen yaşa

Baştan beri bu işte kadın da olmalı, dedik. Kadın nasıl olacak? Benim kadına bir sorum var: Sen kimsin, nesin, nereden geliyorsun? Haklı olarak kadını tanımak istiyorum, bütün yönleriyle tanımak istiyorum. Neden kendimi bağlayayım? Kürt olayını, Kürt ulusunu geliştirmek istiyorum. Zaten karı-koca ilişkileri ulusu bitirmiş. Bir de ben mi hata yapıp bitireyim? Buna fırsat verir miyim? Madem bana önder de deniliyor, o halde yüklenmeliyim. Bu kadın kimdir, nedir, nasıl değerlendiririz? Tüm kadınları bütün yönleriyle değerlendirmeye alırız. Hepiniz kurnazsınız; ufacık bir açık versem, birçok erkeği kandırabilirsiniz. Erkekler zaten cinselliğe çok yanlış yaklaşırlar. Örneğin sadece cinselliğe ilişkin politikayı doğru belirleyemem ordulaşmayı bitirir. Politikada belirlemenin kolay yapıldığını sanıyorsanız, dargörüşlüsünüz. Cinselliğe ilişkin muazzam bir politik yaklaşım var. Çünkü bu durumuyla Kürt erkeği ve kadını cinsellikte birbirlerini tüketir. Dikkat edin, oniki-onbeş yaşlarında evlilikler nedir? Kadın daha yirmibeş yaşına gelmemiş, beş-on çocuk besler. Erkek de artık kamburlaşmıştır. Yirmibeş yaşına gelindiğinde, ortada ne erkek, ne de kadın kalır. On tane çocuğun büyütülme savaşı korkunçtur. Çocuklara okuma yoktur. Kadın zaten mahvolmuştur. Ne anladık bu karı-kocalıktan? Korkunç bir olay, ben dehşetle karşıladım. Ben bu işte yokum dedim.

Bütün bunlara rağmen, kadın gerçeğini görüyorum. Nasıl görüyorum? Kadının özgürlüğü şöyle olur diyor ve bunu giderek geliştiriyorum. Özgür kadın hareketini fiziğine kadar indirgiyorum. Arkadaşım başını şöyle kaldıracaksın, bacaklarını şöyle yürüteceksin; şu yürüyüşün köle tarzı, şu bakışın kaçış tarzıdır, yoldaşlığa fazla sığmıyor; şu duyguların feodalizmden kalma, şu ilgilerin kaçışa ve ihanete götürür, diyorum. Neredeyse eleştirmediğimiz yön kalmamış. Tabii ulusal kadın yaratıyoruz. Bu nasıl olacak? Müthiş bilinçli olacaksın, ruhun ayna gibi net gösterecek; fiziğin artistik olacak, heykel gibi olacak... Ben ne yapayım? Henüz yirmisine bile gelmemiş, süklüm büklüm kadın olmuş. Böyle bir kadın tipini özgürlük olayımıza sığdıramam. Eskiden yapmışlarsa, onun sorumlusu ben değilim. Saflarımızda geliştirmek istiyorlarsa, sen eşini bu hale getiremezsin. Bir defa on çocuk olmaz. Mevcut ekonomik ve sosyal koşullarımız, siyasal gerçeğimiz bunu kaldıramaz. Onu da bırak, ilk ilişkileri de belli değil. Örneğin sev sevebileceğin kadar, sevil sevilebileceğin kadar; esaslar dahilinde özgürsün. İlk adımı bile atamıyor. Peki, ilk adımı atamayan kişi nasıl evlenebilir? Bir el sıkışması, bir bakışması bile gerçekçi değil. Bence bakışlar yaman olmalı.

İki kişiyi bir yere bıraksan, ikinci gün bizim ilişki ya kaçmış ya da ihanete uğramıştır. Biz böyle kadın-erkek ilişkisini ne yapacağız? Hürmeti ve saygısı, dengesi ve ölçüsü yok. Yani sevginin ilk sözcüklerini bile birbirlerine söylemezler. "Birbirimizi niçin seviyoruz, neden birbirimizle el ele tutuşuyoruz?" Bunun anlamını birbirinize anlatamazsanız, ikinci gün skandalla, düşme ve düşürülmeyle sonuçlanırsa, biz bu kadın-erkek ilişkisinden ne anladık? Olacağına hiç olmasın. En değme erkek ile kız birbirini sevmek adına ilişkide olsun ve görülecektir ki, bu benim başıma bela olacak. Nasıl bela olacak? "Ben senin bilmem neyin değilim; bana bakacaksın, ben oturmak istiyorum; bakmazsan küserim, ağlarım..." Erkek yapmış, fukara kızcağız niye yapmaz!

Ben gerçekçi insan olduğum için, kendimi bu oyunlara kaptırmıyorum. Siz de kendinizi kaptırmayın. Bir erkek sizi alır, ikinci gün suyunuzu çıkarır. Feleğinizi şaşarsınız. Ben ne oldum, neden böyle oldum, diye yakınırsınız. Sen önce düşünseydin, erkeğini tanısaydın. İyi düşünememişsin, bu iş düşünceyle olur. Ben sevgi olmasın demiyorum. Olsun, ama doğru olsun. Eminim ki, sizin ilişkilerinizde saydığım bu birkaç temel özelliğe dikkat etmek bile yoktur. Siz kendinizi çok duygusal sanırsınız. Ama ben kendimi orta yere atmışım, kendimi en sevimli duruma getirdiğimi biraz biliyorum. Beni doğru sevmesini bilen kişi yok denecek kadar azdır. Ben kendimi neden sevimli duruma getiriyorum? Tabii ulusal düzeyi yaratmak için bunu yapıyorum. Bütün Kürt kadınları beni sevmesze, ben önder olamam. Hatta kadınlara karşı böyle doğru bir yaklaşımı tutturmasam, ben bir kadın dostu olamam; diğerleri gibi olurum. Önderlik deniliyor, bu ada bağlı olunmak zorundadır. Özde ve biçimde her şeyin mükemmel gelişmek zorundadır. Diğerleri böyle mi? Barzani gibi, birer ağa gibi bastırıp alır. Çeker kızı, koyar parasını veya bastırır sopasını, kurar haremini, götürür.

Tabii siz daha bu dünyaları tanımıyorsunuz. Eski ağalık gibi iki dakikada nefesinizi bitirirler. Düzene de aldanmayın, iğrençtir. Düzen, kadını daha da düşürmüştür. Aile içi huzursuzluk toplumun her yanını kaplamıştır. Bu ağalıktan daha kötü bir düzendir. Bir kötü düzen daha var: İğrenç kapitalist düzen. Geriye zor olanı kalıyor. Gerçekler temelinde sevebilirsen sev, yaşayabilirsen yaşa. Öncelikle bir mücadelemiz var, bir savaşımız var. Bir genç kızda sevgi olayını gerçekleştirince, onun ne kadar savaşabileceğini göz önüne getir. Benim yaklaşımlarım var. Bir köylü kızı da karşıma geçebilir. Araştırırım, kendisinin geliştirilebilecek yönlerinin neler olduğunu bulmaya çalışırım. Örneğin erişilmez kadın tipi olarak gösterilen bir Türkan Şoray'da bulunmayan bazı özellikleri onda görebilirim. Nitekim köylü kızları özgürlük olayına çıkmışlarsa, sevilme olayına konu olabilirler. Yine örnek kabilinde, çok sevildikleri söylenen ünlü kadın artistler doğru özgürlük yaklaşımıyla ele alınsın, sonuçta bunların sevilmedikleri görülecektir. Örneğin, geçenlerde Madonna'nın sevgiden düştüğü söyleniyordu. Erkeklerin taptığı kadına şimdi hiç ilgi yok. Sevgi olayı kendiliğinden, sadece duyguların büyüklüğüyle ortaya çıkmaz. Ama bu durumda olan çok kadın ve erkek var. Birdenbire çarpılıyor ve tutuluyor. Bu iş o kadar kolay değil. Ufak bir ilişkiyle birbirini düşürme söz konusu.

> *Benim geliştirmek istediğim, Kürt aşkıdır, büyük Botan aşkıdır, büyük örgüt ve eylem aşkıdır. Hesabınıza gelirse, bu aşka katılın. Hesabınıza gelmezse, kaderinize küsün ve evinizde kalın.*

Ben bu konuda da duyarlıyım. Sonuna kadar özgür dünyaya katılım olmadan, kendimi bağlar mıyım? Benim en büyük savaşımım beni kendine bağlamak isteyenlere karşı oldu. Anam bağlamak istedi. Anama, "sen beni dünyaya getirirken, çok düşünerek ve geleceğimi tasarlayarak doğurmadın" dedim. Tabii bizim ilişkimiz öyleydi. Çok çarpıcı bir sözdü ve hala aklımdadır. "Senin gibi benim çocuklarım olmayacak" demiştim. İyi düşündüğüm anlaşılıyor. Siz güler geçersiniz. Ama sorumluluk duyulduğu zaman, çocuklar böyle yapılmaz. Sen çocuğun dünyasına hiçbir şey sunmayacaksın. Ne okul, ne sağlık, ne vatan, ne özgürlük var; hiçbir şey yok. Çocuk sereceksin ortaya. Bu olmaz. Ben buna hayvanlaşmanın eşiğinde yaşamak derim. Ne mutlu bana ki, günah işlemedim. Çocuklara önce bir vatan, bir özgürlük ve özgür yaşama olanağı gerekir. Kötü bir kocanız olacağına, özgür yaşama şansınız olsun, daha iyidir. Kötü koca siz yirmisine gelinceye kadar sizi feci yapardı. Deneme kabilinden birinizi kocaya verelim, bir hafta sonra karşımıza alalım: Eğer posanız çıkmamışsa, bana ne derseniz deyin. Neden? Çünkü durum uygun değil, koşullar kaldırmıyor. Sevgi olayı öyle kolay yürütülmüyor. Bu işleri ben bu hale getirmedim. Ben bilimin takipçisiyim, ben özgürlük felsefesini uygulamaya çalışıyorum. Sonuç böyle oldu, kadın sorunu, duygu ve sevgi sorunları böyle ortaya çıktı.

Bir erkekle gözünüzü kapatmayın, eleştirin. Beni bile beğenmeyin, eleştirin. Benim bile beğenmeyeceğiniz çok yönlerim olabilir. Eleştirin; şuranı beğenmiyoruz, düzelt deyin. Hakkınız var çünkü, önderiniz diye geçinen birisine bu tip eleştirilerinizi geliştirirsiniz. Önder size nasıl şekil vermek istiyorsa, siz de ona öyle şekil verebilirsiniz. Bir Kürt kadınına göre Kürt erkeği nasıl olmalı? Bu sorunun cevabını bende bulursunuz. Çünkü önder düzeyinde kendini yürütmek isteyen birisiyim. Eğer Kürt kadınlarının istemini gerçekleştirirseniz, kurtuluşun dev bir adımını atmış olursunuz. Siz söylemezseniz de, ben kendimi Kürt kadınına göre ayarlıyorum. Beni her kadın beğenebilmeli. Yetmez mi yoldaş, diyebilirsiniz. Yetmez, kendimi daha da beğendirtmeliyim, her şeyimle kendimi beğendirtmeliyim. Bu çok önemli, çünkü ben sahtekar olamam. Ulusal düzey bana bu kadar bağlılık arzediyor, ben de ciddi olmak zorundayım. Bu kızları nasıl zorluyorsam, "şöyle savaş, şöyle bilinçlen, şöyle örgütlen" diyorsam, onların idealini de temsil etmek zorundayım. Siz de, nasıl kabul olmalıyız, sorusuna anlamlı bir biçimde cevap olarak yetişirsiniz.

Erkek için de nasıl bir erkek? "Biz, nasıl erkek, sorusunu çoktan hallettik" diyebilirsiniz. Bana göre yanılıyorsunuz. Beğendiğiniz bazı yönler olabilir, çok tutulduğunuz bazı tipler de olabilir. Yeşilçam kültüründen veya feodal kültürden etkilenmiş olabilirsiniz. Ama bana göre yetmez. Yeni bir erkek anlayışına ulaşın. Size ilk elini uzatmaktan her türlü davranışa kadar tamamen istediğiniz gibi olmalı diyorum. Ayıp mıdır? Böyle talep etmek hakkınızdır. Size elini doğru uzatmayacak, doğru yaklaşmayacak adamı ne yapacaksınız? Size sevgisi ve saygısı olmayanı ne yapacaksınız? Böylelerini başınıza bela edersiniz. Nitekim erkekler mevcut koşullarda kadınlar üzerinde bir izbandut gibidir. Fiziksel yönden de zayıfsınız, çoğunlukla ezilip gidiyorsunuz. Nasıl bir erkek sorusu sizin için de çok yakıcıdır. Fiziğinden tutun duygularına kadar sizi ezmeyecek erkek arayışı önemlidir. Hemen kaba cinselliği düşünmeye gerek yoktur. İlişkiler hemen cinsellik için değil, ruhların ve bilincin gelişimi, hatta cinselliğin yüceltilmesi içindir. Bu çok güçlü bir kadın-erkek birlikteliğini doğurur. Yıkılmaz veya kolay oyuna gelmez, vatanına ihanet etmez, özgürlüğe ve insanın bireysel ruhuna ters düşmez. Bu gibi ilişkiler yaşam bünyesine yol açar.

Tabii biz bunu savaşla yaratacağız, diyoruz. Ben kendim de bunun konusuyum. Nasıl erkek olmalı sorusuna cevap veriyorum. Nasıl kadın olmalı sorusuna da cevap yetiştirmeye çalışıyorum. Bunu büyük bir sabır ve inatla yürütüyorum. Kendimi ortaya atmışım, eleştirilere de açığım. Siz de doğru yaklaşın. Bazı önemli sonuçlara birlikte ulaşabiliriz. Hiç ayıp değil, ben yetkilerime ve gücüme dayanarak oniki yaşındaki kızı ezip kocakarılaştıracağıma, onda sonsuz irade gücünü geliştiririm; onun güzelliğini, özlemini ve seçim yeteneğini açığa çıkartırım. Bu benim için daha tercih edilen bir yöntemdir. Benim kendime saygımın en önemli gereği de budur. Bir kadına veya genç kıza karşı asla ezici olmam, onu asla kendime muhtaç etmem, asla bağımlı ve uydu bir kişilik haline getirmem. Kadın kendi özgürlüğünü konuştursun. Çözümü böyle görüyor ve kendim de bunu istiyorum.

Benim yaşam ölçülerim kapsamlıdır. Hiç kimse yanlış anlamamalı. Benimle yaşama ölçülerini geliştiren kadın bütün ulusal düzeye hitap edebilir, bütün görevlerde başarı vaat edebilir. Karı veya koca olmuş, önemli değildir. Yoldaş olunmuştur. İnsan yoldaş olduktan sonra evlilikler de yapabilir. Ama öncelikle kesin yoldaşlık sınırlarında buluşulmalıdır. Bu konuda çok iddialı, iddialı olduğu kadar da gerçekçi ve gerçekleştirici olunmalıdır.

Son tartışmaları böyle biraz daha somutlaştırmak istiyorum. Bence tabu olarak görülen sorunlara hiç yaklaşmamak yerine, cinsellikten estetiğe, ruhsallıktan bilinç keskinliğine kadar her şeyi kendi özgürlük savaşımıza göre veya temelde ona bağlı olarak ve onu geliştirme anlamında değerlendirmeye tabi tutmalıyız. Tartışmaları gerçekçi yürütebilmeliyiz. Gerçek yoldaşlığı birbirimize dağıtmalıyız. Bu konunun en az bir gerilla eylemi kadar değerli bir eylem olduğunu asla gözardı etmemeliyiz. Düşkünlüğe kesinlikle geçit yoktur, kendini kaybetmeye ve çirkinleşmeye gerek yoktur, saygısızlığa gerek yoktur. Yaşam yasalarımız savaş yasasıdır. Bir anlamda askeriz. Tepeden tırnağa kadar her zerremizde askerliği göz-ardı etmeyen büyük özgürlük yarışı ve ona doğru koşan bir yaşam: Uğraş bu çerçevededir. Sizlerle bu çerçevede tartışıyoruz, yoğunlaşıyoruz. İnanıyorum ki sonuçları başarılı olur ve sizler gibi hayatını ortaya koyan yoldaşlara da bu yaraşır.

Geldiğiniz alanlar sizi daraltmış, özgürlük tutkularınızı hem bastırmış hem de bu tutkular fazla biçimlendirilmemiştir; özgürlük savaşımına bağlı olarak ele alınamamıştır. Bu nedenle bir sığlığı ve hatta zaman zaman bunalımı yaşama söz konusu olmuştur. Bu normal ve kabul edilebilir bir düzey olmamalıdır. Özgürlük istemi yine olmalıdır. Ama onun özgürlük savaşımına bağlılığı, özgür yaşama bağlılığı da göz önüne getirilerek, gerekirse yenileşme ve dönüşüme uğratma sağlanmalı, böylece katılım gerçekçi kılınmalıdır. Son zamanlarda esas olarak bütün yapımıza biraz yaşatmak istediğimiz şey budur. Candan katılın, kendinizi yaşama doğru verin. Kazanan yine sizler olursunuz. Bu anlamda da önderlik gerçeğini bütün yönleriyle kavramak ve uygulamak özgür kadına ve özgür ilişkilere götürür.

12-13 Eylül 1993

Kurtuluş ordusu ARGK'nin eylemliliğiyle

KÜRDİSTAN'DA SICAK BİR KIŞ

25 Aralık 1993

■ Gerillalarca Doğubeyazıt'ta bir işbirlikçinin hamamına bomba atıldı. Hamamda maddi hasar meydana geldi.

■ Bismil'in Kırbile köyünde **Fetih** adlı bir milis düşman güçleri tarafından katledildi.

■ MHP-Çankaya ilçe binası bombalandı.

■ Gerillalar Eruh'un Reşina köyüne düzenledikleri baskında korucululara ait 40 koyuna el koyarak, 2 korucuyu da gözaltına aldılar.

■ Sason'da operasyondan dönen düşman güçlerinin trafik kazası geçirmeleri sonucu 7 asker yaralandı.

■ Gerillaların Bingöl'ün Adaklı ilçesine düzenledikleri baskında Adaklı Lisesi, Refah Partisi İlçe Başkanı'nın evi yakıldı. Ayrıca 1 ajan da gerillalar tarafından cezalandırıldı. Olaya müdahale etmek isteyen düşman güçlerinin 1 panzeri imha edildi.

■ Şemdinli'nin Herki mıntıkasında düşmanın döşediği mayına basan 2 gerilla şehit düştü.

■ Uludere'nin Kapkapo mıntıkasında düşman güçleriyle gerillalar arasında çıkan çatışmada 1 asker öldürüldü, 3 asker de yaralandı. Çatışmada 4 adet BKC silahı ele geçirildi.

■ Silopi'de düşman güçleriyle milisler arasında çıkan çatışmada 2 milis şehit düştü. Şehit düşen milisler **Niyazi Mete** ve **Selahattin ...**

■ Gerillalar Lice'nin Xombaz köyünde düşman güçlerine attıkları pusuda çok sayıda asker öldürüldü. Eylemin kesin sonuçları ulaşmadı.

■ Kulp'un İslam köyünde düşman güçleriyle gerillalar arasında çıkan çatışmada 1 gerilla şehit düştü.

■ Serhat-Çemçê alanında gerillalar 1 ajanı cezalandırdılar.

■ Gerillalar Hakkari kırsal kesiminde düşman güçlerine attıkları pusuda 8 asker, 1 uzman çavuş ve 6 korucu öldürüldü.

26 Aralık 1993

■ Gerillaların Silopi'nin Kirya Reş Taburu'na düzenledikleri baskında 3 asker öldürüldü, 3 asker de yaralandı.

■ Düşman güçlerinin Cizre'nin Kerasa köyüne düzenledikleri baskında 4 yurtsever katledildi, 3 yurtsever de yaralandı.

■ Gerillaların İdil'in Xirabê Repin köyü yoluna döşedikleri mayına basan kontralardan 4'ü öldü, 4'ü de yaralandı.

■ Sason'un Navdeşt köyü düşman güçleri tarafından yakılarak boşaltıldı.

■ Genç'in Duban köyünde düşman güçleriyle gerillalar arasında çıkan çatışmada **Rojhat** isimli gerilla şehit düştü.

■ Iğdır-Digor arasında düşmana erzak taşıyan 2 askeri araç gerillalar tarafından yakılarak imha edildi.

■ Derik'te düşman güçleriyle gerillalar arasında çıkan çatışmada 9 asker, 1 subay ve 1 korucubaşı öldürüldü, 1 subay da yaralandı. Çatışmada 5 gerilla da şehit düştü. Şehit düşen gerillaların kimlikler şöyledir: **Agit** (**Rıdvan ORTAÇ**, Nusaybin-1971, 1988'de katılma, bölük komutanı), **Sinan** (**Mehmet KOYUNCU**, Derik-1970), **Mervan** (**Murat ÇOBANOĞLU**, Derik-1977), **Zindan** (Manga komutanı), **Tirej** (savaşçı)

27 Aralık 1993

■ Metina'da düşman güçleriyle gerillalar arasında çıkan çatışmada 4 asker öldürüldü.

■ Gerillaların Pervari'nin Tiryan köyüne düzenledikleri saldırılarda 14 asker, 1 subay öldürüldü. Saldırıda 1 gerilla şehit düştü, 3 gerilla da yaralandı. Ayrıca gerillalar korucuların ait 15 evi ateşe vererek düşmana ait 1 adet 60'lık havan topu ve çok sayıda silaha el koydular.

■ Haruna'nın Torani köyünde 1 yurtsever, düşman güçler tarafından katledildi.

■ Gerillaların Şırnak'a bağlı Maden Taburu çevresinde döşedikleri mayına çarpan 1 tank imha oldu.

■ Cizre-Silopi yolu üzerinde 1 yurtsever düşman güçleri tarafından katledildi.

■ Tatvan'ın Çorşin, Axkis, Meran, Xizorkin köyleri düşman güçleri tarafından yakılarak boşaltıldı.

■ Gerillalar Nazımiye'nin Ramazan köyüne düzenledikleri baskında 1 ajana ait evi yaktılar.

■ Gerillaların Bingöl-Diyarbakır yolunda düşman güçlerine attıkları pusuda 6 askeri araç imha edildi ve içindeki askerlerden 7'si de öldürüldü. Çatışmada 1 gerilla da yaralandı. Daha sonra düşman güçleri Lice'nin Şakaz, Gotan, Xiraba, Sipeni, Çemê Ali, Derekê köylerini ateşe verdiler.

■ Dicle'nin Narıç köyünde 150 korucu silahlarını bırakarak koruculuktan istifa ettiler.

■ Ankara-DYP il binası bir ARGK şehir grubu tarafından bombalanması sonucu 4 kişi yaralandı.

28 Aralık 1993

■ Gerillaların Kızıltepe'nin Orta Xurs köyü karakoluna düzenledikleri baskında 10 asker öldürüldü.

■ Gerillaların Uludere'nin Şıvet yoluna döşedikleri mayına çarpan 1 askeri araç ve içindekiler imha oldu.

■ Gerillalar Uludere mıntıkasındaki elektrik trafosunu imha ettiler.

■ Eruh'ta 10 korucu silahlarını bırakarak koruculuktan istifa ettiler.

■ Tekman'da düşman güçleriyle gerillalar arasında çıkan çatışmada 2 astsubay öldü, 3 asker de yaralandı. Çatışmada **Şahin** adlı gerilla şehit düştü.

■ Gerillaların Dersim'e bağlı Sixankê köyüne yaptıkları baskında DSİ binası, subay ve polis lojmanları ağır silahlarla taradılar. Eylemde 1 asteğmen, 2 asker öldürüldü, 3 asker de yaralandı.

■ Dersim'de 1 astsubay gerillalar tarafından cezalandırıldı.

■ Dersim'de **Süleyman** isimli bir yurtsever düşman güçleri tarafından katledildi.

■ Iğdır'da düşman güçleri 5 yurtseveri katlettiler.

■ Gerillalarca Ekinözü-Alişer'de çetelere yapılan saldırıda 2 çete öldü, 7 çete de yaralandı.

■ Hakkari Özgür Gündem muhabiri **Zeki Yalçın** kontralar tarafından katledildi.

29 Aralık 1993

■ Gerillalar Uludere'de 2 ajanı cezalandırdılar.

■ Gerillalar Şırnak-Eruh yolu üzerindeki yüksek gerilim hattı direklerini imha ettiler.

■ Gerillaların İdil'e düzenledikleri baskında tabur, karakol, emniyet binası, polis lojmanları, PTT binası, cezaevi ve cezaevi karakolu ağır silahlarla tarandı. Taramalar sonucu 1 yarbay, 8 asker ve 6 polis öldürüldü, 4 asker, 7 polis de yaralandı. Eylemde 2 gerilla şehit düşerken, 4 gerilla da yaralandı.

■ Çırav alanında düşman güçlerine gerillaların attıkları pusuda 18 asker ve 3 korucu öldürüldü, 12 asker de yaralandı. Eylemde 1 gerilla yaralandı.

■ Gerillaların Kerboran'ın Xelilan Karakolu'na yaptıkları baskında 40 asker öldürüldü, 16 asker de yaralandı. 4 gerilla da şehit düştü. Baskında ele geçen malzemeler şunlardır: 2 adet G-3 silahı, 25 adet G-3 şarjörü, 800 adet mermi, 1 adet telsiz, 2 adet askeri çanta, 1 adet teyp, 2 adet radyo, 1 adet fotoğraf makinesi.

■ Serhat'ta 1 ajan gerillalar tarafından cezalandırıldı.

30 Aralık 1993

■ Gerillaların İdil'de yola döşedikleri mayına basan 1 asteğmen ve 3 asker öldü.

■ Eruh su deposu milisler tarafından imha edildi.

■ Uludere'nin Kalık köyünden giden elektrik ve telefon direkleri gerillalar tarafından kesildi.

■ Uludere'de 3 korucu silahlarını bırakarak koruculuktan istifa ettiler.

■ Gerillaların Sason-Batman yolunda düşman güçlerine attıkları pusuda 2 asker öldürüldü, 2 asker de yaralandı.

■ Silvan-Garısa köy yoluna döşenen mayınlara çarpan bir traktör ve bir takside toplam 8 kontra elemanı öldü.

■ ARGK'nin Dicle Üniversitesi'ni kapatma kararına bazı çevreler tarafından uyulmamasından dolayı üniversite kantini bombalandı. Bombalamada 23 kişi yaralandı.

■ Amed'in Kocaköy'ünde 2 yurtsever kontralar tarafından katledildi.

■ Gerillaların Çemişgezek'e düzenledikleri baskında 6 ajan cezalandırıldı.

■ Gerillalar Dersim'de Demenan Karakolu'nun elektrik trafosunu imha ettiler.

■ Gerillaların Dersim'de özel timleri taşıyan otobüsü taramaları sonucu çok sayıda özel tim elemanı öldü.

31 Aralık 1993

■ Gerillalar Cizre-Şırnak yolunu keserek kimlik kontrolü ve propaganda yaptılar. Kontrolden kaçmak isteyen kontra elemanlarından 1'i öldürüldü.

■ Tatvan'da **Kazım Çaçan** adlı bir yurtsever, kontra elemanları tarafından katledildi.

■ Gerillalar Tatvan yolunda düşman güçlerine attıkları pusuda 1 panzer imha edildi.

■ Gerillaların Şirvan'ın Oyak köyüne düzenledikleri baskında 15 asker ve 4 korucu öldürüldü.

■ Şirvan'da 1 yurtsever, kontra elemanları tarafından katledildi.

■ ARGK gerillalarının Nazımiye şehir merkezine yaptıkları baskında 1 teğmen, 1 komiser ve 10 asker öldürüldü. 1 adet G-3, 4 adet şarjör ve çok sayıda askeri malzemeye el konuldu.

■ Elazığ'ın Arıcak köyüne baskın düzenleyen gerillalar 2 korucuyu öldürdüler ve koruculara ait 350 koyuna el koydular.

■ Gerillaların Lice'nin Angut Karakolu nöbetçilerine düzenledikleri eylemde 1 asker öldürüldü.

■ Gerillaların Lice'nin Baverdê Karakolu'na düzenledikleri baskında 2 asker öldürüldü.

■ Gerillalar Lice'ye bağlı Sinê köyü elektrik trafosunu imha ettiler.

■ Gerillalar Silvan'da 2 ajanı cezalandırdılar.

■ Haftanin'de işbirlikçilere ait 2 adet kalaşnikof, 8 adet kalaşnikof şarjörü ve 256 adet mermiye gerillalar tarafından el konuldu.

■ Behdinan'da 2 ajan gerillalar tarafından cezalandırıldı. Ajanlara ait 2 adet kalaşnikof ve 1 adet tabancaya el konuldu.

■ Mutki'nin Taxisor köyünde 1 ajan gerillalar tarafından cezalandırıldı.

■ Gerillalar Van-Tatvan yolunda Bestvan Şirketi'ne ait 1 otobüs ve TEK'e ait 1 kamyonu yaktılar.

■ Gerillalar Dersim-Elazığ yolunda Dersim Belediyesi'ne ait 1 kamyonu yaktılar.

25 Aralık 1993 - 25 Ocak 1994 arası

SAVAŞ BİLANÇOSU

ARGK'nin gerçekleştirdiği toplam eylem sayısı: **216**

Ölen asker ve subay sayısı: **368**

Ölen ajan, işbirlikçi, özel tim elemanı, polis ve kontra sayısı: **106**

Öldürülen korucu sayısı: **51**

Yaralanan korucu, ajan, işbirlikçi, özel tim elemanı, kontra, asker ve polis sayısı: **234**

Silah bırakan korucu sayısı: **195**

Terhislerin durdurulması kararı sonucu firar eden asker sayısı: **41**

Aynı nedenle intihar eden asker sayısı: **7**

Şehit gerilla ve milis sayısı: **44**

■ Gerillaların Midyat'ın Mıgrê köyü yoluna döşedikleri mayının patlaması sonucu 1 korucu öldü, 5 korucu da yaralandı.

■ Gerillaların Savur merkezine düzenledikleri baskında 3 asker öldürüldü. Ayrıca Ziraat Bankası ve Emniyet binasının ağır silahlarla taranması sonucu büyük hasar meydana geldi. Eylemde 2 adet G-3, 1 adet telsiz, 3 adet telefon kamulaştırıldı.

■ Gerillalar Bismil'de 2 ajanı cezalandırdılar.

■ Gerillaların Çınar'ın Tevza köyü civarında düşman güçlerine attıkları pusuda 7 kontra elemanı öldürüldü.

■ Diyarbakır şehir merkezinde 3 kontra elemanı gerillalar tarafından cezalandırıldı.

1 Ocak 1994

■ Gerillalar Şırnak'ta düşmana ait 4 aracı imha ettiler.

■ Gerillaların Sason'da düşman güçlerine attıkları pusuda 3 araç imha edildi.

■ Midyat-İdil arasındaki yüksek gerilim hattı tahrip edildi.

■ Batman'da 1 ajan gerillalar tarafından cezalandırıldı.

■ Gerillalar Elazığ'ın Maden ilçesi yakınlarında DYP'li 8 devlet işbirlikçisini cezalandırdılar.

■ Diyarbakır Söz gazetesi ve TC görevlilerinin gittiği bir eğlence merkezi gerillalarca bombalandı. Daha sonra polislerle gerillalar arasında çıkan çatışmada 3 polis öldü. Çatışmada **Ayten** (**Şükran HANDAR**, Aşağı Yavşan doğumlu, 1989 yılında saflara katıldı) adlı gerilla ile 1 milis şehit düştü.

■ Gerillalar Digor'da 2 ajanı cezalandırdılar.

■ Serhat'ın Tuzluca-Kağızman arasında trafik kazası yapan 1 askeri araç içinde bulunan 3 asker öldü.

■ Iğdır'da düşman güçleriyle gerillalar arasında çıkan çatışmada 1 polis öldürüldü, 1 polis ve 1 bekçi de yaralandı.

■ Mazıdağı'nda 2 okul ve bir işbirlikçiye ait dükkan milisler tarafından yakıldı.

■ Gerillalarca Iğdır şehir merkezinde polis otosuna kurulan pusuda 3 polis öldü, 1 polis de yaralandı.

■ Kurtalan'da Arozi köyünde düşmanın sürekli arama yaptığı bir noktaya gerillalarca döşenen mayınların patlaması sonucu 1 astsubay öldü, 2 asker de yaralandı.

2 Ocak 1994

■ Silopi'de Ali Ayna adlı 1 kontra ajanı cezalandırıldı.

■ Gerillalar Bismil şehir merkezinde emniyet amirliğine baskın düzenlediler. Kesin sonuçları ulaşmadı.

3 Ocak 1994

■ Genç yakınlarında demiryolunu kontrole giden 2 işçi gerillalar tarafından gözaltına alındı. Ardından müdahaleye giden düşman güçlerine gerillalar tarafından pusu kurularak 3 asker öldürüldü. Daha sonra göz altına alınan işçiler serbest bırakıldı.

■ Midyat'a bağlı Migre köyünde bulunan iki çete aşireti kendi aralarında çatıştılar.

■ Gerillalarca Elbistan-İncecik köyünde sivil faşistlere yapılan saldırıda 1 faşist öldü, 10'u da yaralandı.

4 Ocak 1994

■ Bingöl-Diyarbakır yolunda Lice'ye bağlı Angul karakolu yakınındaki bir yol kontrol noktasında bulunan askerler gerillalarca pusuya düşürüldü. Sonuçları öğrenilemezken, yoldan geçen 1 panzer de gerillalar tarafından roketlenerek imha edildi.

■ Gerillalarca Genç-Şatos karakolu devriyelerinden 2 asker öldürüldü. Askerlerin yardımına giden başka bir düşman birliği pusuya düşürülerek darbe vuruldu.

■ Kontra güçleri Kızıltepe'de 1 gerillanın bulunduğu eve baskın düzenlediler. Kontra güçleri ile gerilla arasındaki çatışma bir süre devam etti. Çatışmada Güneyli **Hebûn** kod adlı gerilla şehit düştü. Evin sahibi ve eşi de yaralı olarak düşmanın eline geçti.

■ Gerillalarca Kızıltepe DYP ilçe binası bombalandı. Eylemde büyük oranda maddi hasar meydana geldi.

■ Gerillalarca Bankır köyünden bir çetenin oğlu gözaltına alındı.

5 Ocak 1994

■ 1993 yılında saflara katılan **Şervan** kod adlı gerilla hastalıktan şehit düştü.

■ Bingöl-Yayladere yakınlarında sabahleyin gerillalarla düşman güçleri arasında çıkan kısa süreli bir çatışmada gerillalar kayıp vermedi. Düşmanın kayıpları ise öğrenilemedi.

■ Gerillalar Dersim-Hozat merkezinde polis karakolu, polis lojmanları, askeri karakol ve vd. bazı kurum-kuruluşları hedefleyen bir eylem gerçekleştirdiler. Ayrıca bir ortaokul da yakıldı.

■ Gerillalarca Iğdır-Doğubeyazıt arasında bir askeri araca atılan pusuda 4 asker öldü. Çok sayıda asker de yaralandı.

6 Ocak 1994

■ Çemişgezek'e bağlı Sarıbalta köyünde çeteler birbirleriyle çatıştılar. Çatışmada 3 çete ağır yaralandı.

■ Düşman güçleri Nusaybin'e bağlı Çale köyünde 4, Bizgure köyünde 11 evi yaktılar.

■ Gerillalarca Uludere-Meydan bölüğüne yönelik imha amaçlı baskın düzenlendi. Aynı anda Şıvet ve Kadun bölüklerine de taciz amaçlı saldırılar gerçekleştirildi. Meydan karakolunda 18, taciz ateşi yapılan Kadun bölüğünde de 3 asker öldü.

■ Gerillalarca Silopi-Kirya Reş taburuna taciz amaçlı saldırı eylemi gerçekleştirildi.

■ Çeteler Uludere-Nerveh köyüne baskın yaparak 1 yurtseverin evini yaktılar ve köylülerin erzaklarını da talan ettiler.

■ Pervari-Tiryan tabur askerleri tepelere çıkmak isterken daha önceden tepelere yerleşen gerillalar tarafından saldırıya uğradılar. 4 asker öldü, birçoğu da yaralandı.

■ Gerillalarca Lice'ye bağlı Angul karakoluna yakın kontrol noktası ve 1 panzer vuruldu. Eylemden sonra düşman güçleri yoldan geçen sivil araçları taradılar. Araçlarda bulunan halktan 7 kişi öldü, 11 kişi de yaralandı.

■ Gerillalarca Genç'te 1 çete köyü basıldı. Sonuçları ulaşmadı.

■ Gerillalarca Irak'a uzanan elektrik hattında iki büyük elektrik direği tahrip edildi.

7 Ocak 1994

■ Eruh'a bağlı Mişare-Deravut köyü düşman güçleri tarafından yakıldı. Köyde bulunan milisler düşmana karşılık verdiler. Çıkan çatışmada 3 çocuk yaralandı. Düşman güçlerinden de 3 asker öldü.

■ Şırnaklı Mehmet Acar'a ait kömür ocağı kapatıldı ve buna ait bir araç da yakıldı.

8 Ocak 1994

■ Düşman Gabar'da bazı köyleri yakmaya ve göç ettirmeye yönelik bir operasyon başlattı. Düşman iki koldan 3 köye yönelince, gerillalar da 3 koldan düşmana saldırdılar. Sabahtan akşam saat 20.00-21.00'e kadar süren çatışmada düşman güçler uzağa çekilmek zorunda kaldılar. 8 Ocak sabahı düşman güçleri tümden geri çekilmek isterken yeniden gerillalar tarafından saldırıya uğradılar. Böylece TC güçlerine 5-6 kez darbe vuruldu. Bu çatışmalarda gerilla kayıp vermezken, düşman güçlerinin kesin sayısı öğrenilemeyen çok sayıda kaybı oldu. Düşman güçleri ise bir köyde 10, diğer bir köyde ise 2 evi yaktılar. Bu çatışmalardan sonra düşman geri çekilmek zorunda kaldı.

■ Gerillalarca 1 kontra elemanı yakalandı. Yapılan sorgulama sonucu birçok suç işlediği ortaya çıkarıldı ve ölümle cezalandırıldı.

■ Gerillalarca Mazıdağı'nda kontra Melê Hadi'nin evine baskın yapıldı. Baskında oğlu öldü, evde bulunan 2 kişi de yaralandı.

■ Kızıltepe-Kanisorke köyünde düşman 2 evi yaktı ve köy meydanında köylüleri toplu işkenceden geçirdi.

■ Gerillalarca Mardin istasyonunda bulunan YSE'nin yanındaki merkez elektrik santrali yakılarak tahrip edildi. YSE binasından 1 küçük boy TV, 2 adaptör, ilaç, kalem, defter vb. malzemelere gerillalarca el konuldu.

■ Milislerce Viranşehir'de karakol nöbetçilerine yapılan bombalı saldırıda 2 asker yaralandı.

■ Gerillalarca Karacadağ kontralarına ait 1 minibüs tarandı. Minibüste bulunan 6 kontra yaralandı.

■ Gerillalarca Tatvan'da PTT binasına konulan bombanın patlaması sonucu binada hasar meydana geldi.

■ Düşmanın çıkardığı son askerlik yasasıyla, askerler içinde bir kargaşa başgösterdi. Muş'ta askerler kendi aralarında çatıştı. Çatışmada 3 asker öldü, 2 asker de yaralandı.

■ Malazgirt-Dügnüs köyünde ilk ve ortaokul öğrencileri, 1 okulu yaktılar. Okulda bulunan Atatürk büstünü de parçaladılar. Bunun üzerine düşman 10 öğrenci ve 1 öğretmeni tutukladı.

■ Siirt'in kenar semtinde polislerin toplandığı bir alanda daha önce gerillalarca döşenen bir mayının patlaması sonucu 1 polisin ayağı koptu.

■ Gerillalarca Ömerli merkezine yapılan baskında emniyet binası, Ziraat Bankası ve polis lojmanlarına saldırı gerçekleştirildi. Ayrıca 1 panzer de roketlenerek imha edildi. Emniyet binasında roketlerin isabet etmesi sonucu cephanelik büyük bir gürültüyle patladı. Düşmanın kayıpları hakkında kesin bilgi alınamadı. Eylem sonrasında gerillalar geri çekilirken, düşman güçlerinin pusuşuna düştüler. Pusu daha sonra çatışmaya dönüştü ve sonuçta 1 gerilla hafif yaralandı.

■ Şırnak Kömür Ocakları'nda konumlandırılan Özel Ordu birliklerine yönelik gerillaların yaptıkları baskında 15 Özel Ordu mensubu öldürüldü, 22'si de yaralandı.

9 Ocak 1994

■ Batman cezaevi müdürü gerillalarca cezalandırıldı.

■ Batman'da kontra elemanı Hacı Sinan cezalandırıldı.

■ Tatvan-Axkis köyünü düşman zorla boşalttı.

■ Tatvan-Qemer köyünden **Mehmet Can** adlı bir yurtsever, düşman tarafından katledildi.

■ Gerillalarca Kulp-Milika karakolu nöbetçilerine yapılan suikast eyleminde 1 asker yaralandı.

■ Kulp-Cumar karakolu trafosu gerillalar tarafından yakıldı.

■ Çukurca-Minyaniş köyünde 1 kısım çete daha önce silah bırakmıştı. Son kalan 12 çetenin de silah bırakmasıyla Minyaniş köyünde çete kalmadı.

■ Gerillalarca Cudi-Bespin karakoluna yönelik bir suikast eylemi gerçekleştirildi. Bu eylemden sonra düşman Bespin köyünde 3 evi yaktı.

■ Gerillalarca Şırnak-Maden taburu tepecilerine imha amaçlı, karakoluna da taciz amaçlı saldırı yapıldı. Tepede bulunan 11 mevziden 6'sı tümden ele geçirilerek içindeki askerlerle birlikte imha edildi. Diğer 5 mevzideki askerler ise çatışmayı bırakıp kaçtılar. Gerillalar tepeye yerleşerek tepede ele geçirdikleri düşman uçaksavarıyla karakolu yakından saldırıya tuttular. Gerillalar tepelerde 1 uçaksavar silahı ve 20 adet G-3 silahını ele geçirdiler. Fakat 5 gerillanın yaralı olması sebebiyle bu silahları taşıyamadılar. Ayrıca takviye olarak silah almaya giden gerillalardan takım komutanı da yaralanınca grup ancak 3 adet G-3 silahı ve 1 adet MG-3 silahı alarak geri çekildi. Saldırı esnasında 2 gerilla şehit düştü, 5 gerilla da hafif yaralandı.

Eylemdeki amaç, düşmanı araziye çekip orada pusularla darbelemek ve imha etmekti. Ancak saldırı yapılmasına rağmen düşman araziye çıkmadı. Öğleye kadar kapalı tutulan Cizre-Şırnak yolunun öğleden sonra açılması ardından düşman araziye çıkabilmiştir. Karakol eyleminde de düşmanın kayıpları en az 30 civarındadır. Daha önce de bu karakola yönelik 1 Ocak'ta gerillalarca havan atışı yapılmış, atışlardan 1 asker çadırının isabet alması sonucunda 11 asker ölmüştü.

■ Maden taburuna yönelik gerilla eylemi ardından Özel Ordu'ya mensup 150-200 civarında kişinin istifa ettiği bildirildi.

■ Çukurca'da 2 asker intihar etti.

■ Gerillalarca Kirya Reş karakoluna yönelik bir suikast eylemi gerçekleştirildi. Sonuçlar öğrenilemedi.

■ Gerillalarca Pervari-Tiryan karakolunun tepesine saldırı yapıldı. Tepeleri ele geçiren gerillalar tepeye yerleşerek karakola ateş açtılar. Düşmanın kayıpları var, fakat kesin sayı öğrenilemedi. Eylemden sonra Tiryan köyünde 20 çete silah bıraktı. Diğer çetelerin de silah bırakmak istedikleri bildirildi.

■ Uludere'de 1 asker intihar etti.

■ Cizre'deki tanklar tarafından dağda bulunan Kereşa köyüne yönelik top atışı yapıldı. Toplar 3 eve isabet etti, can kaybı olmadı.

■ Gerillalarca Sason-Cacas karakoluna yönelik taciz eylemi gerçekleştirildi. Düşmanı araziye çekmek için de pusular atıldı. Taciz eyleminde 2 asker yaralandı.

■ Gerillalarca Bitlis İpek Yolu üzerinde 2 panzere pusu kuruldu, panzerlerden biri kurtuldu, diğeri ise içindekilerle birlikte imha edildi. Biri subay olmak üzere toplam 5 asker öldü.

■ Gerillalarca Midyat-Bafê köyündeki karakolun tepecilerine yönelik gerçekleştirilen suikast eyleminde 2 asker öldürüldü ve çok sayıda asker de yaralandı.

10 Ocak 1994

■ Gabar'da düşman operasyonu boyunca gerillalar düşmana toplam

ARGK - BASIN BÜROSU'NUN AÇIKLADIĞI

1993 YILI SAVAŞ BİLANÇOSU

■ **284**'ü yol denetimi olmak üzere **3.173** ayrı noktada ARGK tarafından eylemler gerçekleştirilmiştir.

Bunun sonucunda:

TC askeri güçlerinden **171**'i rütbeli olmak üzere toplam **4.456** asker öldü; **48**'i rütbeli olmak üzere **1.836** asker de yaralandı.

Polis, kontra, ajan, işbirlikçi, devlet görevlisi **868** kişi öldü, **343**'ü de yaralandı. **16**'sı korucubaşı olmak üzere toplam **1.056** korucu öldü, **674**'ü yaralandı.

TC özel savaş mensubu **881** kişi tutuklandı, **36** asker esir alındı. Yapılan yargılama sonucu suçlu görülen tutuklular cezalandırıldı, diğerleri ise serbest bırakıldı. Esir askerler ise PKK'nin 15. kuruluş yıldönümü vesilesiyle can güvenlikleri sağlanarak teslim edildiler.

ARGK yasalarını ihlal ederek Kürdistan'a izinsiz giren **26** turist misafir tutuldu. Daha sonra mensup oldukları ülkelerden heyetlerin girişimleri sonucu, can güvenlikleri sağlanarak teslim edildiler.

■ Bu süre içinde devlet güçlerinin eline geçmeyen cenazeler dahil toplam **796** gerilla şehit düştü. **316** gerilla da yaralandı. Bu yaralılardan **12**'si esir düştü; esir alındıkları yerde düşman güçler tarafından katledildiler.

■ 1993 yılı boyunca TC savaş güçlerinden ele geçirilen malzeme vb. şunlardır:

- **10** adet uçaksavar silahı
- **70** adet ağır ve orta otomatik silah
- **982** adet uzun namlulu silah
- **57** adet lav silahı
- **36** adet roketatar
- **9** adet havan topu
- **3** adet bombaatar silahı
- **3** adet karnas (suikast) silahı
- **165** adet tabanca
- Bu silahlara ait muhtelif çapta **147.289** adet mermi
- **1996** adet şarjör
- **106** adet el bombası
- **145** mayın
- **150** kg dinamit lokumu
- **167** adet roket mermisi
- **121** adet telsiz cihazı
- **105** adet dürbün
- Çok miktarda yedek silah parçası ve şeridi, askeri elbise, doküman ve çeşitli askeri malzeme, **4.580.000.000** Türk Lirası
- **17.932** küçükbaş ve **915** büyükbaş hayvan

Ayrıca eylemler esnasında **2** savaş uçağı, **38** helikopter, **36** tank, **119** panzer, askeri ve sivil olmak üzere **864** devlete ait araç imha edilerek savaş-dışı bırakıldı.

■ Gerilla eylemleri sonucunda; **178** köy toptan ve ayrı köylerden toplam **2.138** kişi koruculuğu bıraktı.

Gerilla karşısında savunmasını yapamayan **34** askeri garnizon boşaltıldı.

Askeri amaçlı olarak kullanılan **147** okul ve boşaltılan garnizonlar gerillalar ve halk milisleri tarafından yakıldı. Buralar düşman güçlerden arındırılarak gerillanın denetimine alındı.

■ TC'nin Kürdistan'daki terörüne karşı **1000**'i aşkın protesto gösterisi, boykot, cenaze töreni, kepenk ve kontak kapatma, siyasi kutlama, açlık grevi, yürüyüş vb. halkın başvurduğu eylemler gerçekleştirildi.

16 kez pusu ve saldırıda bulundular. Düşman kaybının oldukça fazla olduğu bildirildi.

■ Gerillalarca Çukurca-Ertuş yolu gündüz saat 13.00'ten akşama kadar tutuldu. Yoldan geçen 15 araç durdurularak 150 kadar yolcuya propaganda yapıldı. Ayrıca Çukurca-Zavite köyünden 4 çete de tutuklandı.

■ Gerillalarca Segirke (Şenoba) çete köyü ve düşman alayına yönelik 20 adet havan atıldı. Bu havanlardan 17'si isabet etti. Kesin sonuçlar öğrenilemedi.

■ Garısa alanı öğleden sonra havadan uçaklarca bir saat kadar bombalandı. Ayrıca ertesi gün sabah da Garısan yakınlarında bulunan Rusor ile Bestler'deki Ayvan ve çevre yerler bombalanmıştır.

11 Ocak 1994

■ Kurtalan-Cıfana köyü yoluna gerillalarca döşenen 1 anti-tank mayınına Alman yapımı 1 tank çarparak imha oldu.

■ Gerillalarca Sason-Cacas karakolu yoluna döşenen mayınlardan birinin patlaması sonucu 1 astsubay ve 1 asker yaralandı.

■ Kozluk-İsmailka karakolundan 2 asker firar etti.

■ Gerillalarca Mazıdağı-Botka çete köyünde 2 eve baskın düzenlendi.

■ Gerillalarca Diyarbakır şehir merkezinde Yukarı Karakoç köyünde 1 çete öldürüldü.

■ Diyarbakır şehir merkezinde 1 ilkokul yakıldı.

■ Bucak çeteleri Viranşehir-Dike köyünü bastı, köylüler de karşılık verince çatışma çıktı. Bunların arasında önceden çelişkiler vardı. Yine Karacadağ kontraları ile Karacadağ'daki çeteler arasında da eski çelişkilerden ötürü çatışma çıktı. Kayıpları olup olmadığı hakkında bilgi alınamadı. Ancak bu belirtilen durum devam etmekte ve çelişkileri sürmektedir. Zaman zaman çatışma biçiminde kendini göstermektedir.

■ Gerillalarca Nusaybin merkezde 1 kontranın evi roketle vuruldu ve bu eylemde 5 kontra öldü.

■ Ömerli'ye bağlı Kude köyünden 5 çete silah bıraktı.

12 Ocak 1994

■ Hani-Lice alanlarında düşman güçleri köylere yönelik operasyonlar yaptı. Düşman güçleri Hani şehir merkezinde 3 dükkanı, Lice'nin Deryest ve Kervan köylerinde de 3'er evi yaktılar.

■ Hani-Yetsor karakolundan 2 asker firar etti.

■ Gerillalarca Pinyaniş karakolu tepecilerine yönelik bir saldırı eylemi gerçekleştirildi. Tepede bulunan 7 mevzi tümden ele geçirildi. Eylemde 13 asker öldü, 1 gerilla da şehit düştü. Eylemde gerillalarca 1 adet B-7 silahı, bu silaha ait bir çanta ve 5 adet roket, 1 adet G-3 silahı ve 3 adet şarjörü, 1 adet G-3 roketi, 500 adet G-3 mermisi, 1 adet el telsizi ele geçirildi.

■ Şemdinli'de düşman güçleri Gelişim karakolunu savunamadığı için boşalttı.

■ Osyan çete köyüne silah götüren bir işbirlikçi gerillalarca tutuklandı.

■ Genç-Palu-Lice alanlarında araziye çıkan düşmana gerillalar toplam 4 yerde pusu kurup darbe vurdular. Yine Genç-Suveren yakınlarında operasyonu yöneten düşman komuta kademesine gerillalarca pusu kurularak darbe vuruldu. Elazığ tabur komutanı olan 1 binbaşı ile 1 asker öldü, 3 asker de yaralandı. Çatışmalarda düşman güçlerinden 5 ölü, 7 yaralı var. Binbaşı vurulunca düşman geri çekilemedi. Sabah gerillalar düşmanı tekrar vurdular. Burada da 3 asker öldü ve çok sayıda asker de yaralandı. Helikopterler önden toplarla vurup çemberi kırmaya ve askerleri kurtarmaya çalıştılar, ancak gerillalar kuşattıkları askerleri darbelemeye devam ettiler. Çatışmalarda toplam 13 asker öldü, 10 asker de yaralandı.

■ Gerillalarca Çukurca-Deştan taburuna yönelik taciz eylemi yapıldı. Düşman kayıpları hakkında bilgi edinilemedi.

■ Gerillalar tarafından Batman televizyon vericisi yakıldı, 1 tabanca ve 1 telsize de el konuldu.

13 Ocak 1994

■ Karakoçan-Bahçecik köyünde daha önce bir grup gerillanın şehit düşmesine neden olan Sıddık Kürkçü isimli 1 ajanın evi gerillalarca basıldı ve kendisi de ölümle cezalandırıldı.

■ Uludere çetelerine ait 1200 adet kalaşnikof şarjörü gerillalarca gümrükte yakalandı ve el konuldu.

■ Gerillalarca Cudi-Behmur taburuna giden telefon hattında 10 direk kesildi.

■ Kontra köyü olan Behdina köyüne gerillalarca saldırı yapıldı. Ölü ve yaralı hakkında bilgi alınamadı.

■ Gerillalarca Mile-Kerya çete köyünden 200 koyun kamulaştırıldı, bu koyunlara bakan 2 çoban da tutuklandı.

■ Gerillaların Bagok alanında daha önce döşedikleri mayınlardan birine basan 1 asker öldü.

14 Ocak 1994

■ Tatvan-Axkisa'nın Gone köyünde işbirlikçi İbrahim Gökçay (müteahhit) ölümle cezalandırıldı.

■ Yüksekova-Page köyü imamı, Yüksekova-Esendere yolunda özel timlerce kaçırıldı.

■ Silvan-Boşat'ta keşif için sızmak isteyen bir gerilla birliği düşman tarafından farkedildi, çıkan çatışmada 1 gerilla ve 1 milis şehit düştü, 1 gerilla da yaralandı.

■ Gerillalarca Gabar-Fındık tabur tepecileri ve tabur binası vuruldu. Ayrıca çevre kontrolüne çıkan devriyeler de iki ayrı yerde pusuya düşürülerek darbe vuruldu. Düşmanın kayıpları hakkında bilgi alınamadı.

■ Gerillalar Tıryan ve Xerxol'da düşmana saldırıp darbe vurdular. Kayıplar hakkında bilgi edinilemedi.

■ Gerillalarca Elazığ-Dersim yolu kısa süreli olarak denetime alındı. Gerillalar yoldan geçen araçları durdurarak propaganda yaptılar.

■ Gerillalarca Kirya Reş karakoluna havan topu atışı yapıldı. Bazı havanlar isabet etti, ancak ölü ve yaralı sayısı hakkında kesin bilgi alınamadı.

■ Sason alanındaki düşman operasyonunda 1 gerilla şehit düştü, 1 gerilla da yaralandı. Düşman güçlerinden ise 10 asker öldü.

■ Ankara terminalinde, Kürdistan'daki katliamları protesto etmek amacıyla faşistlere ait bir firmanın 4 otobüsüne ARGK şehir grubu tarafından saatli bomba yerleştirildi. Bombaların patlaması sonucu 3 kişi öldü, çok sayıda kişi de yaralandı.

15 Ocak 1994

■ Bitlis'in Vervan köyünde kontralar tarafından kaçırılan 1 yurtseverin cesedi yol üzerinde bulundu.

■ Elazığ'da düşman arasında iç hesaplaşma sonucu çıkan çatışmada 1 binbaşı öldü.

■ Düşman güçlerinin Aralık ve Iğdır çevresinde operasyona çıkmaları üzerine gerillalar 6 ayrı yerde pusu kurarak darbe vurdular. Düşmandan 15 ölü ve bir o kadar da yaralı vardır. 2 gerilla da hafif yaralandı.

■ Düşmanın Garısan'daki operasyon güçleri geri çekilirken Eruh-Şırnak yolunda, Mile-Kerya yakınlarında 1 askeri araç büyük bir mayına çarptı. 12 asker öldü ve çok sayıda asker de yaralandı.

■ Erzurum-Hamzaşex ve Şervanşex köy korucularının oradan geçmekte olan gerillalara ateş açması üzerine, gerillalar inisiyatif kurup köylüleri toplayarak bir toplantı yaptılar. Köylüler, devletin kendilerini koruculuğa zorladıklarını belirttiler.

16 Ocak 1994

■ Kığı-Yayladere-Adaklı sanayi hatları ve Yayladere'nin telefon hatları kesildi.

■ Karakoçan karakolundan 2 asker firar etti.

■ Mardin-Nusaybin arasındaki yüksek gerilim hattı direklerinden 2 büyük direk tahrip edildi.

■ Kızıltepe-Behdina köyü elektrik ve telefon direkleri kesildi.

■ Bir grup gerilla manevra yapmak isterken yolunu şaşırıp düşman karakolunun üzerine gitti. Bunu farkeden düşman güçlerle dezavantajlı bir durumda çıkan çatışmada 4 gerilla şehit düştü, 10 gerilla da yaralandı.

■ Cizre'de bir mayının patlaması sonucu 5 asker öldü ve 1 albay da yaralandı.

17 Ocak 1994

■ Haftanin'de kaçakçıların çetelere götürdüğü 37 adet tabancaya gerillalarca el konuldu.

■ Terhislerin ertelenmesine tepki duyan 1 asker Başkale'de bir karakolu ateşe verdi. 6 silah ve 1 telsiz dışında karakol tümden, içindeki malzemelerle birlikte yandı.

■ Şırnak'ın Gundike Melle köyünde kontralar, 1'i milis olmak üzere toplam 4 yurtseveri katlettiler, 8'ini de yaraladılar.

■ Gerillalar tarafından Silvan-Canik köyünde 2 kontra evi roketlerle vuruldu.

■ Malazgirt-Xırbeseyda köyünde gerilla kılığına girerek köye giden 2 kontrayı köylüler farkedip linç ettiler.

■ Malazgirt merkezde PKK aleyhinde çalıştığı için 1 doktor, Malazgirt gençlerince dövülerek linç edildi.

■ Silvan'da 2 asker intihar etti.

■ Beşiri-Arance karakoluna gerillalarca baskın yapıldı. Karakol tümden yakılarak imha edildi. Karakolun çevresinde bulunan 7 mevzi ve subay lojmanları ele geçirilip içindekiler öldürüldü. Bazı malzemelere de el konuldu. Karakol binası yanarken cephanelik infilak etti. Karakol yandığı ve 2 mevzi de ele geçirildiği için fazla silah alınamadı ve karakolun içine girilemedi. Ancak 1 adet G-3 silahı, 1 adet tabanca, 5 adet G-3 şarjörü, 400 adet mermi, 1 adet video, 1 adet daktilo, 6 adet doktor takımı, 1 adet müzik seti alınıp diğer malzemeler imha edildi. Yola atılan pusuda 1 panzer anti-tank mayınına çarpıp içindekilerle birlikte imha oldu. Bu karakol baskını eyleminde düşman güçlerinden 20 asker öldü. Gerilla güçleri kayıp vermeden geriye çekildiler.

■ Cudi ova kesiminde düşmanın daha önce boşalttığı Gite ve Tenge karakolları gerillalarca yakılmıştır.

■ Garısan'dan Tıryan karakoluna askerler giderken gerilllalarca vuruldu. Düşmanın ölü ve yaralıları vardır, ancak kesin sonuç öğrenilemedi.

■ Kığı-Yayladere arası telefon direklerinin dibine döşenen mayınların patlaması sonucu 3 asker öldü, 5 asker de yaralandı.

■ Cizre'de 1 traktörün mayına çarpması sonucu tahrip oldu. Traktörde bulunan ve çetebaşı Kamo'nun akrabaları olan kişilerden bazıları öldü. Ancak sayısı öğrenilemedi.

18 Ocak 1994

■ Kozluk-Daraguze köyünde bulunan 3 kontranın evi roketlerle vuruldu.

■ Digor'da 1 ilkokul yakıldı.

■ Kızıltepe şehir merkezinde çıkan çatışmada 2 polis öldü, 1'i de yaralandı. Ayrıca 1 gerilla şehit düştü. Gerilla kimliği şöyle: **Serhat (Mustafa TATLI),** Hilvan-1969 doğumlu, Temmuz 1993'te saflara katıldı, ilçede askeri sorumlu, ayrıca 2 ağabeyi şehit.

■ Düşman güçleri Beşiri'nin Arace köyünde köylüleri tarayarak 1 köçeri öldürdüler ve 40 koyunu da telef ettiler.

■ **Fuat (Naci TEKİN,** Beytüşşebap-1977 doğumlu, evli, 1989'da saflara katıldı) adlı gerilla hastalık sonucu şehit düştü.

■ Bismil-Tatvan yoluna kurulan pusuya düşen düşman araçlarına darbe vuruldu.

■ Savur-Elfan karakolundan 3 asker firar etti.

■ Savur-Deriş karakolundan 4 asker firar etti.

■ Gerillalar Mazıdağı merkezine baskın düzenlediler. Baskında Adliye binası, banka, RP binası ve 1 ambulans yakıldı. Ayrıca halka propaganda yapıldı.

■ Serhat'ta 6 kontra elemanı gerilla güçlerine teslim oldu.

■ Diyarbakır şehir merkezinde polis lokali ve lojmanlarına yönelik bombalı saldırı yapıldı. Eylemin sonuçları hakkında kesin bilgi ulaşmadı.

■ Mazgirt merkezde polis kontrol merkezine ve lojmanlarına gerillalar tarafından yapılan saldırıda 2 polis ve 1 bekçi öldü.

■ Düşman operasyon güçleri 2 gün boyunca Ağrı Dağı'nı bombaladılar. Gerillanın herhangi bir kaybı olmadı.

19 Ocak 1994

■ Düşman havadan ve karadan günboyu Tendürekleri bombaladı. Gerillanın kaybı olmadı.

■ Kağızman'a bağlı Karakale ve Digor'a bağlı Şabaniye köylerinde düşman güçler operasyon yaparak köylüleri gözaltına alıp götürmek istediler. Bunun üzerine köylüler gösteri ve yürüyüş yaparak tepki gösterince gözaltına alınanlar serbest bırakıldı.

■ Savur'da 2 asker firar etti. Bu askerlerin verdikleri bilgilere göre Gelibolu'da da 20 Kürt asker firar etmiştir.

■ Silvan-Taxık köyü yoluna gerillalar tarafından döşenen mayına çarpan 1 tank imha oldu.

■ Kığı-Karakoçan yolunda düşman konvoyuna pusu kuran gerillalar, 1 cemseyi imha ettiler. Eylemde 8 asker ve 2 subay öldü.

■ Karakoçan yakınlarında gerillalar ile düşman güçler arasında çıkan çatışmada 2 asker öldü. 1 gerilla da şehit düştü. Şehit gerillanın künyesi şöyle: **Azad (Fırat YAYIK),** Lice-1973 doğumlu, 1993'te saflara katıldı, savaşçı.

■ Gabar-Gundike Şex karakolundan 3 asker firar etti.

■ Düşman Kerboran-Deyvan çete köyünün silahlarını topladı.

■ Kurtalan-Siirt yolu üzerinde bulunan Batura köprüsü ve köprü altından geçen petrol boru hattı gerillalarca havaya uçuruldu.

■ Gerillalarca Nusaybin-Kertvene köyünde bulunan sınır karakolu ve köydeki 1 kontra evi roketlerle vuruldu. Karakola 5 roket isabet etti. Kontra evi de yakıldı. Her iki yerde de ölen ve yaralananlar oldu, ancak kesin sonuç öğrenilemedi.

■ Uludere-Meydan karakolu tepesinde pusu kuran gerillalar, sabah nöbete giden askerlere karşı saldırıya geçtiler. 10 asker ölürken, çok sayıda asker de yaralandı. Düşman güçlerin attığı havan topları sonucu bir gerilla şehit düştü ve kimliği şöyle: **Yusuf (Salih KAVAK),** Eruh-Eyne köyü-1972 doğumlu, 1991'de saflara

Devamı 23. sayfada

"Anlı-şanlı büyük Türk Ordusu"nun çözülüşü ve çılgınlığı

Baştarafı 4. sayfada

ma işiyle meşgul. Bugün havayolu onlar için elde kalan son güvenli yoldur. Karayolunu kullanamayan bir ordunun durumunu tahmin etmek hiç de zor olmasa gerek. Bununla birlikte binlerce kişilik Türk ordu birlikleri bugün gerilla karşısında tutunamıyor ve yetmiyor olacak ki, sayısı 50 bini bulan korucu ordusuyla takviye gerçekleştiriliyor. Türk ordusu yapamadığını umut bağlanan korucu ordusuyla yapmaya çalışıyor. Ama gerilla darbeleri karşısında koruculuk da her gün çözülmeye doğru gidiyor. Bu sistemin de ayakta tutulabilmesi için son yapılan düzenlemelerle korucu maaşları artırıldı. Korucubaşları Ankara'ya çağrılıp devletin en yetkili kişileriyle görüştürüldü. Televizyonlara çıkarıldılar. Ve bunlardan daha fazla yardımcı olmaları istendi. Bizzat cumhurbaşkanı, bu feodal aşiret reislerini Çankaya'da ağırlayarak korucu sayısını artırmaları yönünde ricada bulundu. Bunun karşılığında çeşitli vaat ve yardımlarda bulundu.

Yine ilan edilen topyekün özel savaş çerçevesinde bütün partiler yekvücut ve tek ses haline getirildi. Gazete ve TV'ler vatan ve millet aşkına askerileştirildi. Bütün sömürgeci kurumlar ordunun hazır destekçileri ve yedekleri durumuna getirildi. Öte yandan Özgür Gündem ve DEP gibi muhalif seslerin üzerine de şiddetle gidildi. Onların yöneticileri, dağıtıcıları tutuklandı, kurşuna dizildi.

Türk ordusunun artık Türkiye halkı nezdinde umut olmaktan çıkmış olmasına bağlı olarak, inanılmaz derecede hayatın her alanında bir psikolojik savaş başlatıldı. Ulusal kurtuluş mücadelesini ezme adına öğrencileri askere alma kararı çıkarıldı. Yetmedi, büyük umutlar bağlanan kirli savaş yürütücüsü ölüm mangaları benzeri özel ordu kuruldu. Büyük umutlarla Kürdistan'a gönderilen özel ordunun önde gelenleri, daha ilk pratiklerinde gerilla karşısında uğradıkları ani baskınlarda büyük kayıplar verdiler. Pek çoğu daha bir ayını doldurmadan istifasını vermeye başladı.

Ekonomik iflas, azgınlaşan enflasyon canavarı sömürgeci TC rejiminin savaş harcamalarından kaynaklanıyor. Türk ordusu da dahil milyonluk sayıyı geçen özel savaş güçlerini doyurmak bile başlı başına her devletin kaldırabileceği bir sorun değildir. Yarısından fazlası özel savaşa harcanan devlet bütçesi yetmemiş olacak ki, özel fonlarla takviye ediliyor. O da yetmeyince ordu için yeni vergiler geliştirildi, yeni fonlar oluşturuldu. Ama doymak nedir bilmeyen Türk ordusu yine aç. Başbakan ve Genelkurmay Başkanı şehir şehir dolaşarak halktan yeni vergi ödemelerini ve çocuklarını askere göndermelerini istiyorlar. Askerlik yaşı 18'e indirildi. Yani ordunun sayısı ikiye katlanarak sonuca ulaşılmaya çalışılıyor. Ama yine de olmuyor, ne yapılsa ters tepiyor. Bir denizciler kalmıştı. Çıkarılan bir kararla artık denizciler de Kürdistan'daki savaşa gönderiliyorlar.

Son MGK toplantısında alınan ani bir kararla ordudaki terhisler durduruldu. "1994 baharında terörü ezme" adına savaşta öldürmeye alışmış, katletmekte ustalaşmış olan askerlerin terhisleri durdurularak sonuç almaya çalışıyorlar. Askerlik süresinin uzatılmasının çok şiddetli ve kanlı bir savaşa hazırlanmakla bağlantılı olduğunu sömürgeci yetkililer saklama gereğini bile duymuyorlar. Ama askerliğin uzatılması kararı ordu içinde tam bir paniğin, psikolojik çöküşün yaşanmasına vesile oldu. Bir an önce askerliğinin bitmesini bekleyen ve bunalan Türk askerleri arasında intihar ve firarlar bir biri ardına patlak vermeye başladı.

Büyük bir çözülme ve bunalım yaşanıyor. 1994 kışı gerillanın en hareketli kışına sahne oluyor. Bu kış eylemlilik hiç durmadı, her geçen gün biraz daha artıyor.

Her yıl şu veya bu bahaneyle yenilgisini gizlemeye çalışan ve bu yıl "kesin bitireceğim" diyen Türk ordusunun bir dediği iki edilmiyor. İçerde bütün maddi ve manevi imkanlar seferber edilmiş durumda. Genelkurmaylık, askeri dikta dönemlerinden daha fazla yetkiye sahip bir durumdadır. Sorun tümüyle Türk ordusuna devredilmiştir. Genelkurmaylığın dudak aralarından çıkan her söz tartışmasız emir olarak kabul ediliyor ve yerine getiriliyor. Tüm bunlara rağmen durumun hiç de iyiye gitmediğini gayet iyi görüyorlar ve bunu görünce de yenilginin ve kaybetmenin hırsıyla her yeri viraneye çeviriyorlar.

Artık ordunun ve devletin dayanacak gücü kalmamıştır. "1994 Mart'ında bitireceğiz" diyenlere daha güçlü bir gerilla ile verilecek cevap şimdiden sevincimizdir.

Dönemlerinde Sezar, Napolyon ve Hitler büyük ordularıyla sadece bir bölgenin değil, dünyanın fethine çıktılar. Çok iddialıydılar, kendilerince bunun için gerekli olan bütün hazırlıkları ve donanımları tamdı. Yine ABD'nin Vietnam savaşındaki müthiş donanımı hala unutulmadı. Sonuç, kimi sahiplerini intihara götürürken, yaşayanlarının ise hafızalarına taş gibi oturdu. Türk ordusunu bundan daha hafifi mi bekliyor? Asla...

Kürdistan'da sıcak bir kış

Baştarafı 22. sayfada

katıldı, manga komutan yardımcısı.

■ Uludere-Kıror karakoluna havan toplarıyla yapılan saldırıda isabet alan karakolda hasar meydana geldi ve kesin sayısı öğrenilemeyen kayıplar verdirildi.

■ Kerboran-Beleke köyünde 1 milis düşman tarafından kurulan komplo sonucu şehit düştü.

20 Ocak 1994

■ Dersim-Mazgirt köprüsü ile merkez arasındaki elektrik ve telefon direkleri gerillalar tarafından tahrip edildi.

■ Erzurum'da 1 asker intihar etti.

■ Iğdır-Digor karayolunda 4 düşman aracı zincirleme kaza sonucu devrildi ve içindeki askerlerden 40'ı yaralandı.

■ Kulp ilçe merkezinin elektrik trafosu gerillalar tarafından yakıldı.

■ Iğdır'ın Alican köyünde bir evde bulunan gerillaları kuşatmaya alan düşman güçleri saldırıya geçince çatışma çıktı. Çatışma sonucunda 4 asker öldürüldü, ikisi ağır olmak üzere 6'sı da yaralandı. Daha sonra düşmanın helikopterle müdahale etmesi sonucu 2 gerilla şehit düştü, ev sahibi de yaralandı.

■ Diyadin merkezinde düşman panzerleri dükkanları taradı ve 3 dükkan hasar gördü.

■ ARGK'ye bağlı bir şehir grubu tarafından Diyarbakır şehir merkezinde ayrı ayrı yerlerde 6 adet saatli bomba patlatıldı. Devlet kurumlarına ve işbirlikçilerin işyerlerine atılan bombalar önemli hasarlara yol açtı ve bu arada 2 de polis yaralandı.

21 Ocak 1994

■ Beşiri-Kurtalan arası bir mıntıkada 2 tren vagonu yakıldı.

■ Kerboran'ın Dilan-Bersık arasında mayına basan 1 askerin ayağı koptu.

■ Derik'te düşman operasyon güçlerine pusu kuran gerillalar, 2 askeri öldürdüler.

■ Cizre'nin bir mahallesine havanlarla saldıran düşman güçler, 150 yurtseveri gözaltına aldılar.

■ Diyarbakır şehir merkezinde 1 askeri aracın ARGK'ye bağlı bir şehir grubu tarafından taranması sonucu 16 asker yaralandı.

■ Savur ilçesinin Benedura mıntıkasındaki Menda ve Eskılan korucu köylerine yönelik gerillalar tarafından baskın düzenlendi. Çok sayıda çete öldü ve yaralandı. Ayrıca çetelere ait 3 adet kalaşnikof silah ve 8 şarjöre el konuldu. Bu eylemde 2 gerilla şehit düştü, 1 gerilla da yaralandı.

■ Benoka köyü ile Uludere arasında gerillalar tarafından döşenen mayına çete taşıyan bir aracın çarpması sonucu 2 kişi öldü.

■ Silopi-Kirya Reş karakoluna gerillalar tarafından yapılan havan topları atışından ikisi isabet etti. Sonuçları öğrenilemedi.

■ Düşmanın Silopi çevresindeki köyleri merkezi bir noktada toplama girişimlerine köylüler tepki gösterdiler ve "Bizi zorlarsanız dağa çıkarız" dediler.

■ Bestler üzerinde keşif uçuşu yapan bir helikopter, gerillalar tarafından üç ayrı yerinden vurulunca, yakındaki karakol meydanına mecburi iniş yaptı.

■ Cizre ilçe merkezi gerillalar tarafından iki ayrı koldan basıldı. Bir gerilla kolu, polis lojmanları, subay lojmanları, emniyet müdürlüğü binası, işkencehane binası, özel tim evleri ve özel ordu merkezine baskın düzenleyerek ağır silahlarla saldırdı. Bu arada Cizre yakınındaki tank taburuna da taciz ateşi açıldı. Çevredeki tüm mevziler ele geçirilirken, yardıma giden 2 panzer de imha edildi. Bir panzere çok yaklaşan grup sorumlusu gerilla şehit düştü. Vurulan binalarda büyük hasar meydana geldi. Ayrıca Cizre TRT vericisi de tahrip edildi. Diğer gerilla kolu ise jandarma karakoluna ve hükümet konağına saldırdı. Baskında en az 4 polis öldü. Ele geçirilen mevzilerde 2 adet gece dürbünü, 1 adet telsiz, 500 adet MG-3 mermisine el konuldu.

■ Kozluk yolu üzerinde pusu kuran gerillalar, yoldan geçen 1 panzer ve 1 askeri jipi ağır silahlarla taradılar. Araçlarda büyük hasar meydana geldi. Ancak ölü ve yaralı hakkında bilgi alınamadı.

■ Kulp yakınlarında operasyona çıkan düşman güçlerine gerillalar tarafından pusu kuruldu. Çıkan çatışmada 5 asker öldü. 1 gerilla da şehit düştü.

■ Tendürekler'de operasyona çıkan düşman güçlerinden 3'ü donma, 2'si de elektrik çarpması sonucu öldü.

22 Ocak 1994

■ Hani-Dicle yolunu öğleden sonra kesen gerillalar, yoldan geçen 2 taksi durmayınca ateş açtılar. Bunun sonucu taksilerin içindeki asker ve çetelerden 2 kişi öldürüldü, bazıları da yaralandı.

■ Doğubeyazıt'ta kontra olarak saflara sızan Cigerxwin adlı kontra kaçtıktan sonra yakalandı ve ölümle cezalandırıldı.

■ Iğdır-Nahçıvan arasındaki elektrik hatlarından 10 direk gerillalar tarafından kesildi.

■ Savur-Sürgücü mıntıkasındaki Avena karakolundan 3 asker firar etti.

■ Hazro-Kemberyak çete köyünü basan gerillalar, 3 korucu köyünü roket atışına tuttular. İsabet alan bir korucu evi yandı ve içinde 2 korucu öldü.

■ Malazgirt'in Büyük Çaxure köyüne gerilla kıyafeti giyerek giden 1 polisi halk linç ederek köyün dışına attı.

■ Digor'un Mezrek köyü muhtarı Haki Basin, MİT'le olan ilişkisi nedeniyle gerillalar tarafından ölümle cezalandırıldı.

■ İdil-Midyat arasında pusu kuran gerillalar, düşman cihazından dinlendiğine göre 4 korucu öldü, 5 korucu da yaralandı. Geri çekilme sırasında düşmanla çıkan kısa süreli çatışmada 1 gerilla şehit düştü.

■ Nusaybin ovasındaki Merbane köyünde konumlanan kontralara yönelik gerillalar bir baskın eylemi düzenlediler. Ancak kesin sonuçlar ulaşmadı.

23 Ocak 1994

■ Daha önce gerillaların şahadetine neden olan Arıcak'a bağlı Birik köyü muhtarının evine baskın düzenlendi. Muhtar saklanıp evden çıkmayınca gerillalar içerdeki kadın ve çocukları dışarı çıkardıktan sonra evi ateşe verdiler. Yanan evle birlikte muhtarın da öldüğü tahmin ediliyor.

■ Gerillalar tarafından yapılan bir sabotaj eylemiyle Botaş Petrol Hattı kesilerek ateşe verildi. Boru hattındaki ateş devam ediyor ve alanı büyük bir duman tabakası kaplamış durumda.

24 Ocak 1994

■ Dersim yakınlarında TV vericisi düzenlenen bir eylemle havaya uçuruldu. Kimler tarafından yapıldığı konusunda bilgi alınamadı.

■ Dersim'e bağlı Pak köyü yakınlarından geçen elektrik ve telefon direkleri gerillalar tarafından kesildi.

■ Midyat'ta 1 asker intihar etti.

25 Ocak 1994

■ ARGK'ye bağlı bir şehir grubu tarafından Kars şehir merkezinde PTT'ye ait 4 araç yakıldı.

■ Digor-Kekul köyünde 1 ilkokul yakıldı.

■ Diyarbakır şehir merkezinde Amed Eyaleti'ne bağlı bir şehir grubunun Valilik Binası'na yerleştirdiği bombanın patlaması sonucunda 1 kişi öldü, 7 kişi de yaralandı.

Ama hangi kişilik ve ...

Baştarafı 6. sayfada

belirtiyoruz.

Bu zor değildir. Kendini bu işe yatıranlar ve kendini kutsal insanlık davasına adayanlar için çok kolaydır. Gelişmeyi geri çeken özelliklere, tutum ve anlayışlara karşı açık düşmana yönelik olduğundan daha şiddetli savaşanlar, bu savaşımda acımasız davrananlar militanlıkta çelikleşirler, önderlik tarzını yakalarlar ve böylece yılı özgürlüklerle dolu kılmakta zorlanmazlar. Emperyalizm, sömürgecilik ve bunlara bağlı her türden gericilik, PKK'nin nasıl yenilmez bir hareket olduğunu, onun mücadelesi sonucunda nasıl altından kalkamaz bir enkazın başlarına yıkılacağını asıl 1994 yılında göreceklerdir. TC başbakanının son günlerde sıkça bahsettiği "dönemecin", sömürgeciliğin çözülüşünde böyle bir dönemeç olduğuna tanık olunacaktır.

Bütün sorun, dönemin karmaşık özelliklerini doğru kavramak, gündeme gelmesi olası olan gelişmeleri zamanında kestirebilmek, yeterli politikleşmeye ulaşarak zengin taktikler geliştirmek ve böylelikle görevlerde başarıyı kesinleştirmektir. Mücadelenin hem siyasi, hem de askeri alanda olsun çok şiddetli geçeceğinin bilincinde olarak yaklaşımlarda ciddiyeti, olgunluğu, sağduyuyu esas almak mutlak gerekli olan bir yaşam biçimidir. Böyle olmak zorundadır. Nitekim düşman da yoğun bir hazırlık içinde ve bunu uluslararası alanda tamamlamak çabasındadır. Amacına ulaşmak için de her şeyini seferber etmekte, bunun için gerekli olan bütün düzenlemelerde bulunmakta, var olan tüm kurumlarını hazırladığı karşı-devrimci tasfiye planının hizmetine koşturmaktadır. Her şeye rağmen hangi ölçüler temel alınırsa alınsın, döneme PKK çizgisini doğru, yerinde ve zamanında dayatırsak, kazanmamamız için hiçbir neden yoktur.

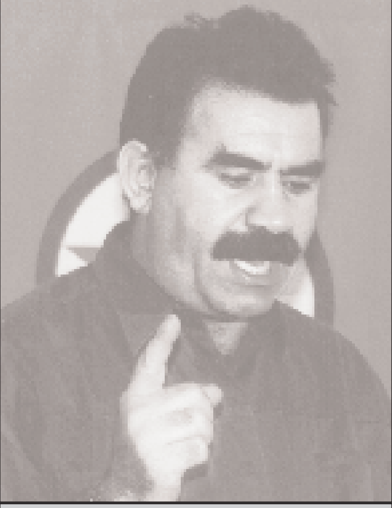
1994'ün önemi kavranıp doğru taktiklerle karşılanması durumunda Başkan APO, bu yılın sadece büyük bir özgürlük yılı değil, aynı zamanda dünyada da bir Kürdistan yılı olacağını önemle belirtiyor. Bu sıradan bir gelişme olmayacak, TC sömürgeciliğinin bütün dünyada sıkıştırıldığı, elikolunun kırıldığı, ulusal kurtuluş mücadelemizin ise bütün ağırlığıyla uluslararası gündeme oturduğu ve köklü çözümünü dayattığı bir süreç olacaktır.

Sonuç olarak; başarmak zorunda olduğumuzu Başkan APO şöyle açıklıyor:

"Ulusal kurtuluş mücadelemizin tarihi bir aşamaya girdiği bu dönemde, milyonların geleceğinin karartılmasına, umutlarının ve çıkarlarının zedelenmesine izin veremeyiz. Zaten bu kadar zorluğa katlanmamızın bir nedeni de, halkımızın çıkarlarını her şeyin üstünde tutmamızdır. Bu kadar çaba, adeta soluk soluğa sürdürdüğümüz bu yaşam ve dökülen bu kadar şehit kanı hep halkımızın geleceğinin kurtarılması içindir. Bunun için sabır, olgunluk, dayanıklık, yetenek, zeka ve yöntem sahibi olmak, çaba harcamak ve örgüt geliştirmek zorundayız..."

V.i.S.d.P.	Yazışma adresi:	Hesap numarası						
			Avustralya	5,00	A$	Hollanda	4.50	hfl
			Avusturya	30.00	s.	İngiltere	2.00	£
Ayşe Engizek	Serxwebûn	Kreissparkasse Köln	Belçika	90.00	bfr.	İsveç	16.00	skr
Vogelsanger Str. 286	Postfach 10 31 13	Konto Nr.: 31 97 2	Danimarka	16.00	dkr	İsviçre	4.00	sfr
50825 Köln	50471 Köln	BLZ: 370 502 99	Fransa	14.00	ffr	Norveç	16.00	nkr

Başkan APO'dan

Perspektifler

TAMAMEN UYGULAMAYI VE SONUÇLARINI BEKLEYECEĞİZ

"Yeni bir atılımı yürütürken, son derece duyarlı hareket etmemiz gereken günleri yaşıyoruz. Yeni dönemi daha güçlü yaratmaya çalışacağız. Bunun temeli verilmiştir. Tamamen uygulamayı ve sonuçlarını bekleyeceğiz. Güçlü bir uygulamayı yaşamadan, daha fazla büyüklük beklemek doğru değildir. Unutmayalım ki, verilecek söz tek olur ve bir daha sonu yoktur. Sonu örgütün sonudur. Örgüt yaşadığı sürece verilen sözün de mutlaka korunması gerekir. "

"Parti içinde köle gibi yaşayanlara kesinlikle saygı duymuyoruz. Bir köle gibi yaşamanın onurlu hiçbir yanı yoktur. Örgüt üzerinde her türlü oyun oynanır ve her türlü tehlike gelip kapıya dayanırken, örgüt işleri konusunda ciddi bir ayrım yapmadan aptallar yığını halinde kalış biçimi ve bu tutumun sahipleri daha da tehlikelidir. Bunlar toplumun ezilmişliğinin en kötü temsilcileridir. Bu, onur ve şereften yoksun bir durumdur. Bütün bunları atmak gerekir. Önümüzde büyümenin, yücelmenin ve saygınlığın doğru yolu vardır. Bugüne kadar yaratılanlardan çok daha iyisini yaratacak olanlar varsa, kendilerine saygı duyarız. Böylesi güçlü arkadaşların ortaya çıkması bizde hayranlık yaratır. Zaten en çok istediğimiz şey de böylesi güçlü yoldaşlık ilişkileridir. Ama kendilerini her türlü çukura düşüren, her türlü maskaralığa yatıran ve en düşkün konumlara girebilen insanlara yol vermek önderlikle tamamen çelişir."

"Bilimsel sosyalizmin tespiti devrimi dayatır. Devrim yaşaması gerekenle gereksiz olanı açığa çıkarma aracıdır. PKK de bir savaş örgütü olduğuna göre, burada yaşaması gerekenle ölmesi gerekenin ayırt edilmesi gerekir. PKK ortamı çürükle sağlamın, yiğitle korkağın, bireyci olanla halktan yana olanın, hainle yurtseverin, gericiyle devrimcinin, yüce olanla düşkün olanın arasındaki bütün ayrımları açığa çıkarıp çözüme götüren bir sınav alanıdır. Bunu ne kadar halka dayatırsak, hepinize ne kadar iyi verirsek, o kadar en iyisini yapmış oluruz."

"Yüksek amaçlara bağlılık, kişiyi çok ileri konumlara götürür. Amaçlarına büyük bir tutkuyla bağlı, dürüst ve inançlı kişilerin yönetim tarzında, yürüyüş biçiminde ve kurallara uygun bir yaşamda fazla bir sıkıntı içine girmeyeceklerini belirtiyoruz. Eğer inançsızlık varsa, ne kadar çaba harcanırsa harcansın, güzel ve iyi olan amaçların başarıya ulaştırılması olanaksızdır. Adeta köleliğin kabul edilmesi anlamına gelen eylemsel ve örgütsel alanlardaki yetmezliklerin başka bir nedeni de, mensup olunan sınıf kişiliğini esas alarak çeşitli sapmalar içine girmektir. Her önemli davada olduğu gibi, yüksek amaçlarımıza ulaşmak ve zaferi sağlamak da bu engellerin ortadan kaldırılmasıyla mümkündür."

"Özlü gelişmeye cesaret edilmelidir. Savaşta kötürümlüğü ve biçimsizliği yaşamak yakışır mı? Hayır, bu militana yakışmaz. Büyümekten ürkmemek gerekiyor. Neden büyümekten ve önderler haline gelmekten korkuyoruz? Kişiliğimizde yeni dünyayı temsil etmekten neden çekiniyoruz? Her zaman söylüyoruz, bir balon gibi patlamak da vardır; bir atom bombası ya da bir yanardağ gibi patlamak da mümkündür. Bizim tercih edeceğimiz patlama bellidir."

Neden büyümekten ve önderler haline gelmekten korkuyoruz? Kişiliğimizde yeni dünyayı temsil etmekten neden çekiniyoruz?

"PKK, aynı zamanda en verimli bir devrimci üretimin sağlandığı mekanizmadır. Yine aynı zamanda kaybedilenin yeniden kazanılmasıdır. Zor ya da kolay, şu veya bu alanda, şu ya da bu dönemde buna yükleneceğiz. Her arkadaş sürekli olarak birbirinden on kat, yüz kat daha fazlasını yapabilmelidir. Böylesi kişiliklerin birliği ise tarihi bir birliktir. Hepsi davanın adamıdır; arada hatır-gönül işi yoktur. Sonuna kadar siyasal ve tarihsel görevlerle birbirlerine bağlıdır. Bundan daha fazla arzu edilen bir şey olamaz."

"Önder olmamızı her bakımdan zorlayan ve bizi her geçen gün bunu her yönüyle temsil etmeye sürükleyen nedenler vardır. Bir kez böyle bir görev onurludur. Böyle bir görev yüzyıllardan beri kaybedilen her şeyin yeniden kazanılmasını amaçlamaktadır. İnsana gurur verir, otorite kazandırır. Yoksun bırakıtırıldığımız ulusal, toplumsal gelişme ve özgürlük taleplerini bizde somutlaştırır. Kırk yıl bir köşede kalınsa da, yine bir önder gibi yaşanabilir. Tarihi sonuna kadar devrimci bir tarzda geliştirmek isteyen, halkın özgürlüğünü sonuna kadar yaşamın en temel kuralı haline getiren birinin kolay düşeceğini sanmıyoruz. Bu mesleği esas mesleği olarak benimseyen bir kişinin her alanda muazzam bir yaratıcılığı sağlayacağına inanıyorum. Kısacası önderlik ciddi bir meslek, mesleklerin de en yücesidir. İnsanı ruhen zenginleştirecek, yeteneklerini geliştirecek mesleklerin en başında gelir."

"Militanlarımız son nefeslerini verirken bile üreten, değer yaratan, savaşı geliştiren ve örgütleyen birisi olarak vermelidirler. Çünkü bunun etkisi milyonların üzerinde sonuç yaratıyor. Hasta hasta dolaşamazsınız. Canından bezmiş, konuşmayan, zekasını çalıştırmayan tip çok tehlikelidir. Son derece anlaşılır bir gerçekten bahsediyoruz. İstifa edebilirsiniz, sığınağa kapanabilirsiniz, ama halkın ve partinin huzuruna böyle çıkamazsınız. Bu suçtur. Dikkat edin; bazı tarihsel gerçeklere ve önderlere bakın: Bunlar halkın arasına girdiklerinde en güzel görünümleriyle, en içten yaklaşımlarıyla, en yaratıcı yetenekleriyle çıkarlar. Bütün yoldaşlarımızın arasında, halkın huzurunda, özellikle önemli toplantılarda, kader anlarının yaşandığı her önemli savaş gününde gerçek bir kahramana yaraşır gibi yaşamak, umut vermek, umut olmak ve bütün bunları derin bir bilgiyle ve doğru yöntemlerle sağlamak bir önderin etle tırnak gibi iç içe yaşayacağı özelliklerdir."

"Böyle günler her zaman ele geçmez. Böyle yıllar, her zaman kaderimizi çizeceğimiz yıllar olarak önümüzde durmaz. Her zaman böyle fırsatlar doğmaz. Biz bunun için diyoruz ki, madem bu kadar şehit kanı var, madem dünya halklarından biri haline geliş var, madem tecrübelerimizle bir şeyler elde edebileceğimizi gördük, o halde bizi topyekün ayağa kalkmaya götürecek ve zafere yakınlaştıracak bu yılımıza iyi bakalım, bunun hakkını iyi verelim."

"Kürdistan'ın bağımsızlığı için kimse bir bir karışlık yer vermiyor. Ama siz o yeri açacaksınız. Halka cesaret vereceksiniz. Dev gibi bir faşist-sömürgeci ordu karşısında nasıl kazanacağınızı iyi hesaplayacaksınız. Uluslararası düzeyde siyaseti doğru yürütmesini başaracaksınız. İdeolojik saplantılar içinde olmayacaksınız. Devrimci ideolojiyi en devrimci tarzda ele alacaksınız."

"Örgüt bilincimiz ve yönetimimiz gelişmiştir. Kişi ne gözyaşı dökmeli, ne de karasevda ile ihanet arasında dolanıp durmalıdır. Herkes sapasağlam kişilikler haline gelmelidir. Herkes yiğit olduğunu söylemiyor mu? Bu temelde yaşamını ortaya koymaya ve kendini adamaya çalışmıyor mu? O zaman işler sağlam yapılmalıdır. Girişte ve duruşta sahtelik olmamalıdır."

"Parti Önderliği'ni kavramak demek, bunu her düzeyde ve her yönüyle kabul etmek demektir. Önderlik konusunda yanılgı içinde olmamak demek, kişinin kendisini o çok yönlü ve çok gelişmiş iflah olmaz özellikler ve hastalıklardan kurtarması için, bu gerçekleri doğru kavraması ve onlara doğru katılım göstermesi demektir. Her türlü yanılgıdan kurtulmak, gelenekselleşmiş yaşamın dışına çıkmak, ahlaki ölçülere vurulduğunda ahlaksızlıktan, düşünce ölçülerine vurulduğunda düşüncesizlikten ve güç ölçüleriyle kıyaslandığında güçsüzlükten ibaret olan eski yaşamı tasfiye etmek ve bu temelde yeni yaşama katılmak, bu canalıcı gerçeğin kavranıp uygulanmasıyla olanaklıdır."

"PKK ortamında gaflet içinde yaşamak, içine girilebilecek en çirkin bir durumdur. Biraz da ince hesaplarla bu gaflet durumunu sürdürebileceklerini sananlar, daha başından kendi sonlarını hazırlamaktadırlar. Bu durumu partimiz içinde yaşatmamak, partimizin gelişiminin bütün dönemleri konusunda yanılgı içinde olmamak için her şeyimizi ortaya koyuyoruz. Son derece yerinde ve haklı olarak, bütün partililerin bu konuda ısrarlı, ödün vermeyen, sonuna kadar dayanan ve sonuç alabilen bir konuma ulaşmalarını istiyoruz."

"Zifiri karanlıkların içinden ve sıfır noktasından çıkış yapma gücünü ve cesaretini gösterdiğimize göre, mevcut durumda daha iyisini göstereceğimiz kesindir. Oluşturduğumuz halkalardan hiçbirini kopartmadan, meydana getirdiğimiz zincire bundan sonra daha yetkin halkalar eklemesini de bileceğiz. Nitekim bu herkesi bağlıyor."

"Derdi büyük olanın çabası da büyük olmalıdır; düşüncesi büyük olanın pratiği de büyük olmalıdır. Büyük olmasını bileceksiniz. Biraz anlarsanız bundan kaçınamayacağınızı teslim edersiniz. Bunu sadece bir zorunluluk olarak değerlendirmemeniz gerekir. Özlemleriniz var ve özlemlerinize ihanet etmek istemiyorsanız, böyle olmak zorundasınız. Kendinizle yüzkızartıcı bir biçimde uğraşmak istemiyorsanız, böyle davranacaksınız. Bunun için kendinize hükmedeceksiniz. Kabalıklarınızı yontup kendinizi yeni bir kalıba sokacaksınız. Filanca gerekçeyi, kişiyi etkileyen toplumun filanca özelliklerini, düşmanın filanca dayatmasını ileri sürmek bile düşkünlüğün ta kendisidir."

"Mertlik, kişinin üzerine düşeni yapması ve kendisine sunulan değerleri yoldaşça yüceltmesini bilmesidir. Mertlik, zafere yürüyen bir halka kumanda etmek, yaratılan değerlere binlerce yeni değer katmasını bilmektir. Yiğitlik ve mertlik budur."

"Düşman tam bir kırıma yönelmektedir ve bu kırımı önleyecek olanlar bizleriz. O zaman bu yönlü çabalar içinde olmalı ve kurtarılması gereken her şeyi mutlaka kurtarmalıyız. Kimse bundan kaçınamaz. Bu temelde insana güveneceksiniz. İnsan sonsuz gelişme yeteneğinde olan ve böyle bir gelişme evresinde bulunan bir yaratıktır. Bu değerleri kendinizde temsil ettiğinizi bilerek, sonsuz gelişme yeteneğini yaratmalısınız. Bu, kendinizi sonsuz bir başarı hanesi haline getirmek, defter açıldıkça günlük başarılarınızı geçirmek ve defter kapatıldığında üstün başarıyla sınavdan geçmiştir imzasını atmak demektir. Bizde yaşam böyle geçmelidir. Başka türlü kırımın önüne geçemeyiz."

"Dönemin asla kabul etmediği olumsuzlukları ister TC'nin kurumlarından kapın, ister ailenizden ve çevrenizden edinmiş olun, ister bunlar gençliğin özellikleridir deyin, isterse de yanılgılı öğrendiğinizi ve aldandığınızı söyleyin, son tahlilde bunlar partiye ve Parti Önderliği'ne saldırı anlamına gelen anlayışlar ve tutumlardır. Bu tutumun sahipleri bilsinler ki, biz bunlar karşısında boyun eğmeyeceğiz. Neye mal olursa olsun, PKK'yi bunlara karşı savunacağız."

